

Αποσπάσματα από το βιβλίο του

ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗ ΓΗΙΝΗ ΖΩΗ

Γονείς που έχουν χάσει ένα παιδί, μπορεί να αναρωτιούνται πως ζει στον άλλο κόσμο, αφού στη γη ήταν ένα μικρό κι αβοήθητο πλάσμα που εξαρτιόταν από τους άλλους. Η γιατρός δρ. Κύμπλερ-Ρος στο βιβλίο της με τίτλο “Τα παιδιά και ο θάνατος” επισημαίνει ότι και στην άλλη όχθη υπάρχει δυνατότητα ανάπτυξης. Ασφαλώς η εξέλιξη δεν σταματά με το θάνατο, αφού δεν παύει ποτέ. Έτσι και τα παιδιά μετά το θάνατό τους μεγαλώνουν και αναπτύσσουν τις πνευματικές τους ικανότητες. Τρυφερότητα, στοργή και φροντίδα περιμένει τις παιδικές ψυχές που καθοδηγούνται στη συνέχεια σε μια βαθύτατα σοφή εκπαίδευση και συνάμα διαπαιδαγώγηση του πνεύματός τους. φροντιστές, προστάτες και ταυτόχρονα δάσκαλοί τους είναι συγκεκριμένα αγγελικά πνεύματα που υπήρξαν ανέκαθεν ιδιαίτεροι φίλοι των παιδιών. Κατά καιρούς σε παιδικές ψυχές που συνοδεύονται από αγγέλους επιτρέπεται να επισκεφτούν τους γήινους γονείς τους, ενώ αυτοί κοιμούνται και συνήθως δεν έχουν συνείδηση του γεγονότος αυτού...

Μετά από τη μαθητεία στις ουράνιες σχολές, ακολουθεί η πρακτική εξάσκηση σε διάφορα καθήκοντα του πνευματικού κόσμου. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η είσοδος και η πολιτογράφηση των νεαρών ψυχών στην ιερή πόλη του Θεού. Έτσι για τον αναγνώστη το βιβλίο συνιστά ένα οδοιπορικό στους ουράνιους και στους κάτω κόσμους με οδηγό τον Ευαγγελιστή Ιωάννη.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

...Γονείς που έχουν χάσει το παιδί τους σε μικρή ηλικία μπορεί ν' αναρωτούνται πώς συνεχίζει το παιδί τους να ζει εκεί, αφού ήταν μάλιστα ένα μικρό αβοήθητο πλάσμα που εξαρτιόταν από τη βοήθεια των άλλων. Η γιατρός Κύμπλερ Ρος υποδεικνύει στο βιβλίο της την ικανότητα «να συνεχίσει κανείς να μεγαλώνει» εκεί. Εφιστά την προσοχή σε μια θεμελιώδη σημαντική κατάσταση στον άλλο κόσμο. Η ανάπτυξη τόσο η εσωτερική όσο και η εξωτερική συνεχίζεται εκεί, δεν τελειώνει με τον θάνατο. Ένα παιδί δεν συνεχίζει να παραμένει παιδί μετά τον θάνατό του, μεγαλώνει ως προς την εξωτερική του μορφή και αναπτύσσει τις πνευματικές του ικανότητες. Ο Ινδός μυστικιστής Σάντου Σούνταρ Σινγκ,¹ ο οποίος ζούσε διαρκώς μια ζωντανή σχέση με τον Ιησού και είχε πολλά οράματα του πνευματικού κόσμου που συμπίπτουν με τις γνωστοποιήσεις για τον άλλο κόσμο του Γ. Λόρμπερ, διηγείται:

---

1 * Σ.τ.μ. βλ. “Το μεγάλο μυστήριο” Πύρινος Κόσμος 2000

«Ένα μικρό παιδί πέθανε από πνευμονία. Ένα πλήθος αγγέλων ήλθε για να συνοδεύσει την ψυχή του στον κόσμο των πνευμάτων. Πόσο πολύ ήθελα να μπορούσε να είχε δει η μητέρα του το θαυμάσιο θέαμα! Δεν θα είχε κλάψει τότε, αλλά θα είχε τραγουδήσει από χαρά, διότι οι άγγελοι φροντίζουν τους μικρούς με ευσυνειδησία και αγάπη, όσο δεν θα μπορούσε να είχε δείξει ποτέ μια μητέρα. Άκουσα πως ένας άγγελος είπε σ' έναν άλλον: “Κοίτα λοιπόν πως κλαίει η μητέρα αυτού του παιδιού για το σύντομο και εφήμερο χωρισμό! Σε μερικά μόνο χρόνια θα είναι πάλι κοντά στο παιδί της”. Τότε έφεραν οι άγγελοι την ψυχή του παιδιού σ' αυτό το ωραίο και γεμάτο φως μέρος του ουρανού που προορίζεται για τα παιδιά (σύμφωνα με τον Γιάκομπ Λόρμπερ στην πνευματική σφαίρα του ήλιου!). Εκεί οι άγγελοι τα φροντίζουν και τα διδάσκουν όλη την ουράνια σοφία, ώσπου τα παιδιά να μεγαλώσουν και να γίνουν βαθμιαία και αυτά σαν άγγελοι.

Μετά από λίγο καιρό πέθανε και η μητέρα του παιδιού και το παιδί της που είχε γίνει όμοιο με τους αγγέλους, ήλθε μαζί με άλλους αγγέλους για να καλωσορίσει την ψυχή της μητέρας του. Τότε της είπε: “Δεν με γνωρίζεις πια; Είμαι ο γιος σου ο Θεόδωρος”. Την καρδιά της μητέρας την κατέκλυσε η χαρά και αγκάλιασε ο ένας τον άλλο. Ήταν μια συγκινητική στιγμή. Έπειτα της έδειξε και της εξήγησε όλα τα πράγματα του περιβάλλοντος της. Έμεινε κοντά της επίσης κατά το χρόνο που της ήταν καθορισμένος να περάσει στην ενδιάμεση κατάσταση (Μέσο Βασίλειο). Όταν τελείωσε η περίοδος της διδασκαλίας σ' εκείνο τον κόσμο, την πήρε μαζί του σε μια υψηλότερη περιοχή όπου κατοικούσε ο ίδιος και όπου υπήρχαν θαυμάσιοι τόποι. Και ο γιός είπε στη μητέρα του: “Στον κόσμο που είναι πράγματι μόνο το θολό είδωλο αυτού του πραγματικού κόσμου τα προσφιλή μας πρόσωπα στενοχωριούνται εξαιτίας μας. Πες μου τώρα όμως: Είναι ο θάνατος αυτό ή μήπως είναι πολύ περισσότερο η πραγματική ζωή την οποία λαχταρούσε πάντα η καρδιά μας;” Η μητέρα απάντησε: Γιε μου, αυτή είναι η αληθινή ζωή. Εάν στη γη γνώριζα όλη την αλήθεια για τον άλλο κόσμο δεν θα είχα στενοχωρηθεί ποτέ για το θάνατό σου...”».

Όταν ο άνθρωπος μαθαίνει να κατανοεί το «πόθεν» και το «προς τα πού», φθάνει στην εσωτερική συνείδηση ότι το γήινο σώμα είναι μόνο ο εφήμερος φορέας της ψυχικής-πνευματικής ουσίας και ότι ο αληθινός αθάνατος άνθρωπος είναι ο εσωτερικός άνθρωπος που περιβάλλεται από το σωματικό περίβλημα. Και όταν αναγνωρίζουμε τον Θεό ως το Δημιουργό και Πατέρα μας, ο οποίος δεν δημιουργεί τίποτα για να το καταστρέφει πάλι, αλλά για να το οδηγεί πάντα με τον καταλληλότερο τρόπο σε ανώτερη κατάσταση, τότε με εμπιστοσύνη στην αγάπη και τη σοφία του, καταλαβαίνουμε ότι μόνον Αυτός μπορεί να γνωρίζει - διότι υπάρχουν πολλοί λόγοι- γιατί η ζωή στη γη τού ενός διαρκεί τόσο πολύ και η ζωή του άλλου περνά όπως μια φευγαλέα ανάσα. Μόνο Αυτός μπορεί να γνωρίζει αν είναι ωφέλιμο για μια ψυχή να φορά την υλική ενδυμασία για μεγαλύτερο ή μικρότερο χρονικό

διάστημα. Ανεξάρτητα από το αν η ζωή ενός ανθρώπου διαρκεί περισσότερο ή λιγότερο, αυτός φέρει τη σφραγίδα μιας αιώνιας άφθαρτης ζωής σε ένα σπινθήρα θείκου πνεύματος στην καρδιά του.

Για να μην αμφιβάλλει ο άνθρωπος για την απέραντη καλοσύνη του Θεού, Αυτός του χαρίζει τη γνώση για το αιώνιο θέλημά Του για τους δρόμους που ακολουθεί, για τις προθέσεις Του όσον αφορά στους ανθρώπους, για να μπορούμε όχι μόνο να πιστεύουμε το θείο σοφό νόημά τους, αλλά και να μπορούμε να τις καταλαβαίνουμε με τη λογική μας. Αυτό έκανε πάντα ο Θεός και το κάνει πάντα εκ νέου, μεταξύ άλλων και με τις αποκαλύψεις Του στον Γιάκομπ Λόρμπερ, στις οποίες λαμβάνουμε νουθεσίες και διαφώτιση σ' όλες τις ερωτήσεις που μας απασχολούν. Μεγάλο μέρος τους καταλαμβάνουν οι ανακοινώσεις για το Υπερπέραν και αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι της συνολικής διδασκαλίας.

Παράλληλα με το «Μεγάλο Ευαγγέλιο» όπου βρίσκουμε τη λεπτομερή περιγραφή των γεγονότων από τη ζωή του Ιησού κατά τη διάρκεια των ετών της διδασκαλίας και της δράσης Του, είναι προ πάντων τα μεγάλα έργα για το Επέκεινα: «Ο επίσκοπος Μαρτίνος», «Από την Κόλαση στον Παράδεισο-Ρόμπερτ Μπλούμ» και ο «Πνευματικός Ήλιος», τα οποία μας παρέχουν μια παραστατική περιγραφή της κατάστασης στον Άλλον κόσμο. Πρόκειται για αναφορές από εκείνους τους εσωτερικούς, άρατους κόσμους, από τους οποίους προέρχεται ουσιαστικά ο άνθρωπος και όπου επιστρέφει πάλι συνειδητά όταν αποβάλλει το γήινο σώμα, για να ζήσει σε αιώνια κοινωνία με τον Θεό, αφού ολοκληρώσει την πνευματική του εξέλιξη.

«Στον Οίκο του Πατρός μου υπάρχουν πολλά διαμερίσματα» μας υποσχέθηκε ο Ιησούς. Δεν είναι συνεπώς ευνόητο ότι υπάρχουν στον Οίκο του Πατρός και κατοικίες, δηλαδή πνευματικές σφαίρες προορισμένες να υποδέχονται με φροντίδα τις ψυχές που επιστρέφουν «πρώωρα»; Και δεν είναι απείρως μεγαλύτερες οι δυνατότητες των πνευματικών κόσμων να οδηγήσουν στην ανώτερη ανάπτυξη τέτοιες παιδικές ψυχές;

Ό,τι έχουμε να μάθουμε στον «Πνευματικό Ήλιο» -τα κεφάλαια αυτού του βιβλίου έχουν ληφθεί από αυτό το έργο για το Επέκεινα-αναλυτικά: για τη γεμάτη αγάπη φροντίδα αυτών των παιδικών ψυχών, για την περαιτέρω διαπαιδαγώγησή τους και τη μαθητεία τους στα πράγματα της ουράνιας-θείκης σοφίας και αγάπης μέχρι να κατακτήσουν την τελειότητα ενός ουράνιου πολίτη, υπερβαίνει όλες τις μέχρι τώρα ανθρώπινες εικασίες. Εφόσον δε ο Κύριος επί της γης είπε στους μαθητές του: «Αφήστε τα παιδιά να έρθουν σε μένα», αυτό σημαίνει ότι είναι ακόμα μεγαλύτερη η στοργή Του γι' αυτές τις παιδικές ψυχές στον πνευματικό κόσμο. Αυτό εκφράζεται συγκινητικά σε μια σκηνή του βιβλίου όπου ο Κύριος σκύβει προς ένα παιδί, το

παίρνει στην αγκαλιά του και το ερωτά: «Είμαι άραγε Αυτός, που σου περιέγραψε ο ουράνιος δάσκαλός σου;» Και το παιδί απαντά: «Ναι, Εσύ είσαι! Το αναγνωρίζω από την άπειρη καλοσύνη σου, γιατί ποιος είναι τόσο καλός όσο Εσύ, που θα με έπαιρνε στην αγκαλιά του και θα ήθελε να με χαϊδέψει όπως Εσύ; Σε αγαπώ τόσο πολύ που δεν μπορώ να σε αποχωριστώ ποτέ ως την αιωνιότητα, αγαπημένε μου Πατέρα!» Και ο Κύριος απαντώντας στη φοβισμένη παράκληση του παιδιού να μην το εγκαταλείψει, λέει τα παρηγορητικά λόγια : «Μη φοβάσαι, μικρό Μου παιδί! Όποιος Με βρήκε μια φορά όπως εσύ, δεν με χάνει ποτέ πια».

Αυτή η ειδική έκδοση για την εξέλιξη των παιδιών στον άλλο κόσμο είθε να φέρει σε όποιον πενθεί για ένα παιδί και σε όσους βρίσκονται στο πλάι παιδιών που πεθαίνουν, φως και παρηγοριά, εσωτερική ηρεμία και ειρήνη και να ενδυναμώσει σ' όλους τους αναγνώστες την εμπιστοσύνη στο δρόμο του Θεού.

«Οι δρόμοι του Θεού είναι παράξενοι, ο αριθμός τους είναι το άπειρο και κάθε δρόμο που ακολουθεί ο Κύριος με έναν άνθρωπο είναι καινούριος, ακόμα και για το πιο σοφό Χερουβείμ αποτελεί ανεξερεύνητο θαύμα και είναι ιερός όσο παράδοξος και αν φαίνεται.»² «Όλοι οι δρόμοι Του δείχνουν συμπόνια και οι καθοδηγήσεις Του είναι η δικαιοσύνη της καρδιάς Του.»³

Οι Εκδόσεις ΛΟΡΜΠΕΡ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Για την ευκολότερη κατανόηση αυτής της ειδικής έκδοσης θα προηγηθούν μερικές εισαγωγικές παρατηρήσεις στο έργο «Ο Πνευματικός Ήλιος», από το οποίο προέρχεται η ειδική έκδοση.

Πίσω από τους ορατούς φυσικούς σχηματισμούς και φαινόμενα, είναι το πνεύμα του Θεού που κατευθύνει και τους δίνει ζωή. Το πνευματικό είναι η εσωτερική δύναμη, η οποία διεισδύει και υπάρχει σε κάθε μορφή, σε κάθε πράγμα και σε κάθε πλάσμα. Το μικρότερο άτομο, όπως και ο μεγαλύτερος αρχέγονος κεντρικός ήλιος δεν θα υπήρχαν, αν μια σπίθα θέλησης του Δημιουργού δεν είχε προηγουμένως σχηματίσει πνευματικά την ιδέα τους και δεν είχε δώσει σ' αυτή τη σκέψη μορφή και υπόσταση. Και ο φυσικός μας ήλιος είναι μόνο το εξωτερικό περίβλημα ενός πνευματικού ήλιου που έχει θεϊκή προέλευση, διαπερνά όλη τη φύση και χαρακτηρίζεται από τον Κύριο ως «σπινθήρας από τη Χάρη Μου».

Γι' αυτό είναι κατανοητό ότι ο ήλιος μας ως αναμεταδότης της φυσικής ζωής, αντιστοιχεί πνευματικά σ' εκείνες τις άυλες σφαίρες στις οποίες ζουν και ενεργούν «ηλιακά», δηλαδή πνευματικά όντα φωτισμένα από τη θεϊκή ακτίνα αγάπης και

---

2 * Από το έργο του Λόρμπερ «Ο επίσκοπος Μαρτίνος»

3 ** Από το έργο «Ρόμπερτ Μπλουμ»

σοφίας, τα τέλεια παιδιά του Θεού. Και όπως το κάθε πνεύμα που είναι ενωμένο με τον Θεό μπορεί να δημιουργεί από μόνο του διαρκώς νέους εσωτερικούς κόσμους που αντικατοπτρίζουν την αλήθεια θεϊκών δημιουργικών ιδεών, έτσι μπορεί επίσης ένας πνευματικά αναγεννημένος να παρέχει γνώση σε άλλα όντα από τις δικές του εσωτερικές σφαίρες, ένα είδος πνευματικής πληροφόρησης, η οποία εκφράζει βαθύτατα τον κοσμικό νόμο, της αμοιβαίας υπηρεσίας και αυτοθυσίας -την αγάπη προς τον πλήσιον από αγάπη για τον Θεό.

Μ' αυτό το πνεύμα εισέρχεται ο αναγνώστης του «Πνευματικού Ηλίου» στη σφαίρα δέκα μεγάλων, τέλειων πνευμάτων που δραστηριοποιήθηκαν κάποτε ως άνθρωποι πάνω στη γη, όπου σαν προφήτες, απόστολοι, ενορατικοί, βοήθησαν στην προετοιμασία της ερχόμενης βασιλείας του Θεού. Περιγραφές πνευματικών καταστάσεων μπορούν να δοθούν στους γήινους ανθρώπους μόνο αλληγορικά μέσω εικόνων από το φυσικό τους κόσμο. Γι' αυτό και εδώ ο τρόπος περιγραφής είναι αυτός ενός μεγάλου κοσμικού διοράματος (μιας σφαιρικής εικόνας) κατά το οποίο κοιτάζοντας μέσα από κάποια «παράθυρα» αντιλαμβανόμαστε τα πνευματικά φαινόμενα σαν τοπία, γεγονότα και ενεργούς ανθρώπους.

Το Παιδικό Βασίλειο στον Άλλο κόσμο περιγράφεται στο θεατή από την πνευματική σφαίρα του Ευαγγελιστή Ιωάννη, εκείνου του μαθητή ο οποίος κατανόησε σε βάθος το αιώνιο θείο του Κυρίου, χάρη στη δύναμη της αγάπης του. Το βιβλίο αποκαλύπτει μια εικόνα σπλαχνικής φροντίδας που αγκαλιάζει τις ψυχές των μικρών παιδιών που φθάνουν στο πνευματικό βασίλειο και ωριμάζουν εκεί με ένα παρατεταμένης διάρκειας και από βαθιά σοφία διευθυνόμενο σχολείο.

Από τον «παιδικό σταθμό» όπου οι ψυχές των νηπίων κατευθύνονται στις πρώτες τους προσπάθειες βαδίσματος και ομιλίας, περνάμε στην πρώτη στοιχειώδη διδασκαλία της γλώσσας. Η πρακτική μέθοδος της προσωπικής ανάπτυξης που εφαρμόζεται εκεί θα έπρεπε να χρησιμεύσει σαν υπόδειγμα για όλα τα γήινα σχολεία. Κατόπιν ακολουθεί ως επόμενος βαθμός ανάπτυξης, η εκμάθηση των συμβόλων της γραφής, τα οποία σύμβολα στο πνευματικό βασίλειο έχουν άμεση σχέση με τον άνθρωπο, η δε υπερκόσμια προέλευσή τους αναγνωρίζεται ακόμα στις αρχαίες γλώσσες του κόσμου. Στη συνέχεια παρακολουθούμε τους μικρούς μαθητές στο σπίτι της γεωγραφίας, όπου στις ήδη προχωρημένες παιδικές ψυχές, παρέχεται ένα ζωντανό μάθημα για την αρχέγονη σύσταση των γήινων υλών, όπως και για τη φύση και το βασικό προορισμό του πλανήτη μας. Στην Αίθουσα Διδασκαλίας της Ιστορίας της ανθρώπινης δημιουργίας και της πνευματικής γης, η οποία διαμορφώθηκε από την ανθρωπότητα, τελειώνει το πρώτο εκπαιδευτικό κεφάλαιο. Καθώς είναι άφθαρτος ο δεσμός της αγάπης, κατά το μαθητικό διάλειμμα που ακολουθεί, επιτρέπεται πότε πότε στις παιδικές ψυχές υπό την καθοδήγηση αγγελικών

πνευμάτων να επισκεφθούν τους γήινους γονείς τους, πράγμα το οποίο συμβαίνει κυρίως στον ύπνο τους, τις περισσότερες φορές χωρίς αυτοί να το συνειδητοποιούν.

Αυτός ο πρώτος παιδικός σταθμός είναι αφιερωμένος στην προπαρασκευαστική στοιχειώδη εκπαίδευση, ενώ ο σκοπός του επόμενου σταδίου είναι να εξοικειωθούν αυτές οι ψυχές με τις θεϊκές εντολές. Έτσι διδάσκονται σε δέκα Αίθουσες τις δέκα βιβλικές Εντολές στο πνεύμα της αιώνιας αλήθειάς τους. Τούτο το κεφάλαιο είναι ζωτικής σημασίας για όλους τους αναγνώστες, διότι η βαθύτερη έννοια αυτών των εντολών υπερέχει ουσιαστικά της συνηθισμένης εκκλησιαστικής κατήχησης. Τέλος, το μάθημα στην 11η και 12η Αίθουσα διδάσκει με παραδείγματα παρμένα από τη ζωή, το πώς αυτές οι 10 Εντολές της Παλαιάς Διαθήκης βρίσκουν την τέλεια πραγμάτωσή τους στην Καινή Διαθήκη δηλαδή στη διδασκαλία του Χριστού σχετικά με την αγάπη προς τον Θεό και προς τον πλησίον.

Στη συνέχεια οι ήδη μεγαλύτερες και ωριμότερες ψυχές περνούν από την πρώτη πρακτική δοκιμασία. Συγκεκριμένα αναλαμβάνουν τα καθήκοντα που απαιτούν υπομονή και υπέρβαση του εγώ τους, δρώντας ως πνεύματα-προστάτες των ανθρώπων. Γι' αυτό όμως πρέπει να εισέλθουν στις πνευματικές-ψυχικές σφαίρες τους και να γνωρίσουν τις «καταστάσεις της Κόλασης», που ζουν πολύ συχνά οι ψυχές των γήινων ανθρώπων λόγω της ατέλειάς τους. Καθώς συνοδεύουμε τέτοια πνεύματα-προστάτες στο δρόμο τους γνωρίζουμε ταυτόχρονα την πραγματική φύση τέτοιων ακάθαρτων ψυχικών καταστάσεων, που η υπερνίκησή τους προβάλλει απολύτως αναγκαία. Διότι είναι η συγκεκριμένη κατάσταση της ψυχής που μετά από το γήινο θάνατο την φέρνει αντίστοιχα σε μία ευτυχισμένη ή οδυνηρή σφαίρα του Άλλου κόσμου.

Ένα επιπλέον καθήκον των παιδικών ψυχών που εξελίσσονται σε χρήσιμους υπηρέτες του θεϊκού σχεδίου, είναι να ρυθμίζουν το πέρασμα του ανθρώπου στον Άλλο Κόσμο και να τον οδηγούν σ' εκείνη τη σφαίρα που αντιστοιχεί στη βασική του αγάπη. Πληροφορούμαστε επίσης ότι αυτά τα προστατευτικά και διαφωτιστικά πνεύματα εισέρχονται με τις ανθρώπινες ψυχές που έχουν υπό την καθοδήγησή τους και στις πνευματικές σφαίρες άλλων πλανητών, εφόσον το απαιτεί η περαιτέρω εξέλιξη των τελευταίων.

Επομένως, προσφέρεται ένα πλούσιο πεδίο δραστηριοτήτων στα αναρίθμητα διαμερίσματα του Οίκου του Πατρός στις ψυχικές υπάρξεις που κάποτε έφυγαν πρόωρα από αυτή τη γη. Μπορεί μεν να πενθούν γι' αυτές οι δικοί τους άνθρωποι στη γη λόγω αγνοίας, εκείνες όμως είναι αιώνια περιτριγυρισμένες από την χωρίς τέλος αγάπη του Θεού. Κι αυτή καθοδηγεί κάθε ψυχή κατά τέτοιο τρόπο που υποχρεωτικά θα επιτύχει το μεγάλο τελικό στόχο της πλήρους ενοποίησης με το θεϊκό πνεύμα ξεκινώντας από τον πνευματικό παιδικό σταθμό, αυτές οι ψυχές, που

λαμβάνουν πρώτα αγάπη και όταν ωριμάσουν χαρίζουν αγάπη, ανυψώνονται σε όλο και ψηλότερες άυλες σφαίρες μέχρι τη Νέα Ιερουσαλήμ, που με την εικόνα της ιερής πόλης συμβολίζει τη σχέση της μακάριος ένωσης των τέλειων οντοτήτων με τον Πατέρα της Δημιουργίας.

Ας ευχηθούμε ότι το βιβλίο αυτό θα είναι πηγή έμπνευσης για όλους τους αναγνώστες και θα δώσει τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν τη βαθύτερη έννοια του Λόγου του Χριστού: «Εάν δεν γίνετε όπως τα παιδιά, δεν θα εισέλθετε στη βασιλεία των ουρανών».

ΕΜΠΡΑΚΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μάθημα εφαρμοσμένης αγάπης

για μαθητές στον άλλο κόσμο

1. Το ξέρετε ότι ποτέ δεν γίνεται τίποτα με τη γνώση ή την πίστη που είναι μόνο στη θεωρία. Σε τι ωφελεί κάποιον να έχει παραγεμίσει το κεφάλι του με χιλιάδες θεωρίες, όσο σωστές και αν είναι; Σε τι ωφελεί έναν άνθρωπο το να θεωρεί αναμφισβήτητη αλήθεια όλα όσα γράφονται στη Βίβλο της ζωής; Σίγουρα δεν τον ωφελεί περισσότερο από την περίπτωση κάποιου που, επειδή έκανε κτήμα του γράμμα-γράμμα όλες τις μουσικές θεωρίες, πιστεύει ότι εάν τις εφαρμόζε στην πράξη, θα παρήγαγε ασφαλώς τις πιο καταπληκτικές συνθέσεις ή τουλάχιστον θα γινόταν ένας άριστος βιρτουόζος στο ένα ή στο άλλο όργανο. Ερώτηση: Θα είναι ποτέ ικανός να συνθέσει ένα κάπως αξιόλογο κομμάτι χάρη μόνο στις εκτεταμένες θεωρητικές του γνώσεις, χωρίς να έχει την παραμικρή πρακτική εξάσκηση; Ή θα μπορεί μήπως να τραγουδήσει ή να παίξει το παραμικρό κομμάτι; Ασφαλώς όχι, διότι χωρίς πρακτική εξάσκηση δεν ωφελεί σε τίποτα καμία θεωρία.
2. Είναι σαν το παράδειγμα ενός ανεγκέφαλου πατέρα, που φρόντιζε για το σώμα και το μυαλό του παιδιού του, αλλά κρατούσε τα πόδια του πάντα δεμένα. Θα μπορεί ποτέ το παιδί αυτό να περπατήσει, έστω κι αν το βλέπει από τους άλλους ή ακόμη κι αν έχει ένα Ισπανό χοροδιδάσκαλο για να του διδάξει στη θεωρία τα διάφορα βήματα; Σίγουρα με το πρώτο αβέβαιο βήμα που θα τολμούσε να κάνει αυτό το μόνο θεωρητικά καταρτισμένο παιδί θα προσγειωνόταν κατευθείαν στο χώμα.
3. Είναι ολοφάνερο ότι μόνη της η γνώση χωρίς την πρακτική εξάσκηση δεν αποφέρει τίποτα και είναι σαν ένα αναμμένο πολυέλαιο σε μια άδεια αίθουσα που καίει άδικα, αφού το φως του δεν ωφελεί κανένα. Συνεπώς το μόνο που μετρά είναι το να εφαρμόζει και να ασκεί ο καθένας αυτά που έχει

συνειδητοποιήσει ή γνωρίζει. Επειδή δε στο βασίλειο των αγνότατων πνευμάτων αυτό που μετράει πάντα είναι η πράξη και επειδή το κύριο υπόβαθρο κάθε πνευματικής ενέργειας είναι η αγάπη για τον πλησίον, γι' αυτό και η εντολή αυτή διδάσκεται εδώ περισσότερο έμπρακτα παρά θεωρητικά.

4. Πώς γίνεται αυτό; Οι μεγάλοι πια μαθητές, όπως βλέπετε εδώ, συνοδεύουν σε διάφορες περιστάσεις τα πιο τέλεια πνεύματα στα καθήκοντά τους' μάλιστα πρέπει να μάθουν ειδικά να ξεχωρίζουν τους αληθινά πλησίον από τους λιγότερο πλησίον και από τους πιο απομακρυσμένους ανάμεσα στο πλήθος των νεόφερτων ψυχών που καταφθάνουν από τη γη. Επιπλέον πρέπει να μάθουν πώς να συμπεριφέρονται σε κάθε μία από αυτές τις τρεις κατηγορίες.
5. Είναι γνωστό ότι τα νιάτα έχουν περισσότερη συμπόνια από ότι οι ενήλικες. Γι' αυτό άλλωστε τούτοι οι μαθητές δέχονται με μεγάλη συμπόνια και σπλαχνικότητα οποιονδήποτε συναντήσουν.
6. Θα ήθελαν να τους στείλουν όλους στον ουρανό των μακάριων οντοτήτων γιατί η πείρα δεν τους έχει ακόμη διδάξει ότι ο ουρανός εξασφαλίζει μία μεγάλη μακαριότητα μόνο στους αληθινά πλησιέστερους· αντίθετα, για τους λιγότερο πλησίον και για τους πιο απομακρυσμένους σημαίνει μεγαλύτερο ή και πολύ μεγάλο μαρτύριο.

Σε αυτές τις συναντήσεις λοιπόν οι μαθητές μαθαίνουν ως πρώτο πράγμα πως η αληθινή αγάπη για το συνάνθρωπο συνίσταται στο να τον αφήνεις οπωσδήποτε τελείως ελεύθερο και να του δίνεις ό,τι του πρέπει (σ.σ. ό,τι δηλαδή είναι η αγάπη του).

7. Διότι εάν θέλεις να κάνεις σε κάποιον κάτι άλλο από αυτό που επιθυμεί με την αγάπη του, τότε δεν του προσφέρεις καμία βοήθεια από αγάπη. Εάν κάποιος ζητήσει ένα ρούχο από το γείτονά του, αλλά εκείνος του δώσει, αντ' αυτού, ένα καρβέλι ψωμί, θα είναι άραγε ικανοποιημένος; Σίγουρα όχι, αφού αυτό που ζητά είναι ένα ρούχο και όχι ψωμί.
8. Εάν κάποιος πάει σε ένα σπίτι και ζητήσει μία γυναίκα για νύφη, αλλά του δώσουν ένα σακί αλάτι, αντί για τη νύφη, θα είναι ευχαριστημένος; Και αν κάποιος θέλει να πάει για δουλειές σε μία πόλη στο βορρά, όμως ένας φίλος του τον πάει με το αμάξι του στο νότο, ποιο θα είναι το κέρδος του από αυτό;
9. Γι' αυτό το λόγο, πριν τα μαθητευόμενα πνεύματα περάσουν στην πρακτική εξάσκηση της φιλαλληλίας πρέπει πρώτα να εξετάσουν επακριβώς τι είδους αγάπη έχουν οι ψυχές που έρχονται από τη γη. Με βάση δε το είδος της αγάπης που θα βρουν θα πρέπει να ενεργήσουν ανάλογα.

10. Όποιος θέλει να πάει στην κόλαση πρέπει να βρει το δρόμο του για εκεί, καθόσον αυτή είναι η αγάπη του χωρίς την οποία δεν υπάρχει γι' αυτόν ζωή. Και όποιος θέλει να πάει στον ουρανό πρέπει να λάβει τέτοια καθοδήγηση ώστε, αφού εξαγνιστεί πρώτα κατάλληλα, να φτάσει εκεί αληθινά αγιασμένος και έτσι να είναι απόλυτα άξιος πολίτης των ουρανών.
11. Αλλά δεν αρκεί να οδηγηθεί ένα πνεύμα σε ένα οποιονδήποτε ουρανό, καθότι ο συγκεκριμένος ουρανός πρέπει να ανταποκρίνεται τελείως, ως το τελευταίο άτομο, στην αγάπη που έχει μέσα του το πνεύμα αυτό. Δεν θα μπορεί να ζήσει σε έναν άλλο ουρανό, αφού θα νιώθει εκεί σαν το ψάρι έξω από το νερό.
12. Διότι το είδος της αγάπης που τρέφει ο κάθε άνθρωπος είναι το προσωπικό του στοιχείο ζωής. Εάν δεν το βρει, σύντομα η ζωή του καταστρέφεται τελείως. Για τούτο το λόγο, στο βασίλειο των αγνών πνευμάτων η αγάπη για τον πλησίον, που έχουν τα μαθητευόμενα πνεύματα, πρέπει να εξαγνιστεί και να καλλιεργηθεί λεπτομερώς και σωστά. Και τότε μόνο είναι ικανά να προσφέρουν αληθινή μακαριότητα και ζωή στους νεόφερτους στο πνευματικό βασίλειο, όπως και στους παλιότερους κατοίκους του, δρώντας απολύτως σε αρμονία με τη θεϊκή τάξη.
13. Προκειμένου να καλλιεργηθεί και να εξαγνιστεί η αγάπη τους για τον πλησίον, πρέπει να εξετάσουν και να αναγνωρίσουν τι είδους αγάπη έχουν τα υπό εξέταση πνεύματα. Και μετά πρέπει να αναγνωρίσουν ποιοι είναι οι δρόμοι της θείας τάξης και από ποιο δρόμο συγκεκριμένα και με ποιο τρόπο να καθοδηγήσουν το κάθε πνεύμα.
14. Εννοείται ότι δεν επιτρέπεται να ασκηθεί οποιουδήποτε είδους βία σε κανένα πνεύμα. Η ελεύθερη βούλησή του, σε συνδυασμό με τη συνειδητότητά του, καθορίζει ποιος θα είναι ο προσωπικός δρόμος του από την ποιότητα της αγάπης του δε εξαρτάται με ποιο τρόπο και με ποια μέθοδο πρέπει να καθοδηγηθεί καθ' οδόν.
15. Μόνο όταν τα πνεύματα έλθουν στον τόπο που αντιστοιχεί στο είδος της αγάπης τους και κάνουν εκεί κάτι κακό, τότε μόνο είναι ώρα να σωφρονιστούν με μία τιμωρία κι αυτή ανάλογα με το είδος της κακίας τους.
16. Έτσι λοιπόν οι μαθητές μας διδάσκονται πρακτικά με κάθε λεπτομέρεια οτιδήποτε αφορά στην αγάπη του πλησίον. Όταν αποκτήσουν μία αξιосύνη σε αυτό το πεδίο, λαμβάνουν το χρίσμα της τελείωσης. Στη συνέχεια ορίζονται ως φύλακες και προστάτες των ανθρώπων της γης για ένα καθορισμένο διάστημα. Ο κύριος λόγος είναι ώστε με αυτή την ευκαιρία να ασκηθούν στην αληθινή υπομονή του Κυρίου. Δεν μπορείτε να διανοηθείτε πόσο δύσκολο είναι για ένα τέτοιο πνεύμα με ουράνια διαπαιδαγώγηση να είναι τόσο

υποχωρητικό με τους ξεροκέφαλους ανθρώπους αυτής της γης για να μην καταλάβουν ότι σε όλα τους τα βήματα συνοδεύονται και καθοδηγούνται ανάλογα με την αγάπη τους από ένα τέτοιο φύλακα.

17. Ασφαλώς δεν είναι μικρό πράγμα να είναι κάποιος εξοπλισμένος με κάθε δύναμη και εξουσία, αλλά, ως αρχάριος, να μην του επιτρέπεται να ζητήσει να πέσει φωτιά από τον ουρανό ως τιμωρία, αντίθετα μάλιστα, ένας πνευματικός φύλακας είναι υποχρεωμένος να παρακολουθεί χωρίς να αντιδρά, με πλήρη συνείδηση της δύναμής του, πώς ο άνθρωπος που του έχουν εμπιστευθεί βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στη βρωμιά του κόσμου και ξεχνά όλο και πιο πολύ τον Κύριο.
18. Η δουλειά της νταντάς τού πιο κακομαθημένου, άτακτου παιδιού είναι παραδεισένια σε σύγκριση με τα καθήκοντα ενός προστατευτικού πνεύματος που βρίσκεται στην αρχή της αποστολής του. Πρέπει να χύσει πολλά δάκρυα, η δε επιρροή του περιορίζεται υποχρεωτικά σε πολύ διακριτικούς ψιθυρισμούς προς τη συνείδηση του προστατευόμενου του. Το πολύ-πολύ, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, του επιτρέπεται να αποτρέψει ορισμένα ατυχήματα που είναι παγίδες τις οποίες στήνει ο κάτω κόσμος στους θνητούς της γης. Σε όλα τα άλλα δεν του επιτρέπεται ν' ανακατευθεί.
19. Σκεφθείτε μόνο για λίγο τη συχνά άχαρη μοίρα ενός δασκάλου που του έχουν δώσει να διαπαιδαγωγήσει αληθινά ατίθασα και ανυπόφορα παιδιά. Δεν είναι καλύτερη η τύχη ενός ξυλοκόπου σε σύγκριση; Σίγουρα, αφού το ξύλο ο ξυλοκόπος το κόβει και το πελεκά όπως θέλει, ενώ το απελέκητο παιδί περιπαίζει το δάσκαλό του και πηγαίνει ενάντια στη θέλησή του. Παρ' όλα αυτά η κατάσταση αυτή δεν είναι τίποτα μπροστά σε εκείνη ενός πνεύματος που ο προστευόμενός του είναι φιλάργυρος ή κλέφτης ή ληστής ή δολοφόνος ή παίκτης ή άσωτος και μοιχός. Το προστατευτικό πνεύμα είναι υποχρεωμένο να παρακολουθεί πάντα παθητικά τέτοιες απεχθείς πράξεις και δεν του επιτρέπεται να επέμβει εκ των προτέρων, παρ' όλη τη δύναμή του. Ακόμη και στις περιπτώσεις που του επιτρέπεται να επέμβει προληπτικά, πρέπει εντούτοις η επέμβασή του να είναι τόσο έξυπνα σχεδιασμένη που να μην περιοριστεί στο παραμικρό η σφαίρα της ελευθερίας της βούλησης του προστατευόμενου ανθρώπου το πολύ - πολύ που επιτρέπεται είναι να τον εμποδίσει να πραγματοποιήσει τις προθέσεις του.
20. Αυτή είναι επομένως η δεύτερη πρακτική εργασία, κατά την οποία οι χρισμένοι πλέον μαθητές πρέπει να ασκηθούν στην αγάπη του πλησίον και κατά κύριο λόγο στην υπομονή του Κυρίου. Αλλά το τι ακολουθεί αυτή την άσκηση υπομονής θα το δείξει η συνέχεια.

Η φύση και οι συνέπειες των ανομιών

1. Συνήθως μετά το θάνατο του προστατευομένου τους οι καλά εξασκημένοι στην υπομονή μαθητές επιστρέφουν, με τη λήξη των καθηκόντων τους, από τον εξωτερικό κόσμο· αλλά κι εδώ πρέπει να μείνουν κοντά στο μεταστάντα όσο διαρκεί η φυσική - πνευματική κατάσταση της ψυχής του. Όταν έρθει η ώρα για τον καθαρμό της, οπότε έτσι κι αλλιώς κάθε πνεύμα αφήνεται τελείως μόνο του, οι μαθητές επιστρέφουν στον πνευματικό ήλιο και από εκεί και ύστερα αναλαμβάνουν μία καινούργια αποστολή. Το πού είναι εύκολο να το μαντέψει κανείς αν σκεφτεί ότι μέχρι στιγμής οι μαθητές μας είχαν αρκετή ευκαιρία να παρατηρήσουν και να γνωρίσουν τις ανομίες ή αμαρτίες, δηλαδή τις πράξεις τις αντίθετες στο νόμο, πρώτα από μία πνευματική θεωρητική σκοπιά ως μαθητευόμενοι και μετά πρακτικά ως πνεύματα φύλακες.
2. Βέβαια πίσω από αυτές τις γνώσεις κρύβεται μία τρίτη και μετά μία τέταρτη. Αυτό είναι οπωσδήποτε φανερό για οποιονδήποτε ξέρει ότι κάθε ανθρώπινη ανομία φέρει ενδογενώς μία ορισμένη συνέπεια στην οποία καταλήγει τελικά και ότι από την κατάληξη αυτή φαίνεται το υπόβαθρο ή η κύρια αιτία της ανομίας. Γιατί όσο κάποιος δεν έχει δει τις συνέπειες της ανομίας και δεν γνωρίζει πλήρως την αιτία της, δεν έχει ακόμη αποκτήσει μία αρκετά συνειδητή και κατηγορηματική αποστροφή απέναντι της. Μόνο όταν το αντιληφθεί αυτό και συνειδητοποιήσει ζωντανά πως κάθε τέτοια συνέπεια είναι αναπόφευκτη εξαιτίας της τάξης και πως μέσα της κρύβει και την αιτία της, τότε θα γίνει ένας τελείως αποφασισμένος αντίμαχος κάθε ηθικού ελαττώματος και πάθους, που θα στηρίζεται στην προσωπική του ανεξάρτητη επίγνωση και θέληση.
3. Για να το μάθουν αυτό οι μαθητές μας πρέπει να διανύσουν τους κάτω κόσμους και φυσικά από τον πρώτο ως τον τελευταίο και κατώτατο, στο πλευρό ισχυρών και έμπειρων πνευμάτων. Στους δύο πρώτους και ειδικά στο δεύτερο, παρατηρούν τις συνέπειες των ανομιών και, μάλιστα, καθώς είναι ακόμη ευδιάκριτες, βλέπουν πώς διαφαίνεται όλο και πιο καθαρά το κρυμμένο τους υπόβαθρο. Στον τρίτο και κατώτατο μαθαίνουν πλέον να αναγνωρίζουν το υπόβαθρο ή την κύρια αιτία κάθε ανηθικότητας.
4. Ίσως πει κάποιος εδώ: Συνέπεια και αιτία είναι δυο σημεία ενός κύκλου που συναντιώνται σε ένα σημείο· γιατί, ασφαλώς, ο μόνος λόγος που προβαίνει κάποιος σε μια ενέργεια είναι επειδή θέλει να δει να προκύπτει μία ορισμένη συνέπεια από την ενέργειά του αυτή.
5. Παραδείγματος χάριν, εάν ένας άνθρωπος αποφασίσει να κλέψει από κάποιον τα χρήματά του, σίγουρα το κίνητρο γι' αυτή την ενέργεια είναι η αγάπη για το

χρήμα και το όφελος που θα έχει. Αυτό είναι αναμφίβολα το αίτιο της ενέργειάς του. Από τη στιγμή δε που κλέψει τα χρήματα, τότε, ασφαλώς, η κλοπή αποτελεί τη συνέπεια της ενέργειάς του. Επομένως η συνέπεια είναι απλά η πραγματοποίηση της αιτίας που έχει προηγηθεί.

6. Εγώ θα απαντήσω όμως ότι εάν κάποιος βλέπει το πράγμα από αυτή τη σκοπιά, στην ουσία διαπράττει εσχάτη προδοσία σε βάρος της δικής του κρίσης και φανερώνει ότι δεν είχε ποτέ σχέση με την εσωτερική σοφία. Γι' αυτό ας δούμε αμέσως ένα αντίθετο παράδειγμα, από το οποίο θα φανεί καθαρά ότι η συνέπεια και η πραγματική αιτία μιας ενέργειας έχουν τελείως διαφορετική όψη.
7. Πριν περάσουμε στο παράδειγμά μας, χρειάζεται να προηγηθούν ορισμένες αξιωματικές προτάσεις που απορρέουν από τη θεία τάξη. Αυτά τα αξιώματα δείχνουν την από αιωνιότητες καθορισμένη συνέπεια κάθε ενέργειας, όπου είναι φανερό ότι η συνέπεια αντιστοιχεί στη συγκεκριμένη ενέργεια και στην εσωτερική της αιτία.
8. Τα αξιώματα αυτά λένε το εξής: Ο Θεός έχει ορίσει κάθε ενέργεια να ακολουθείται από μία αντίστοιχη συγκεκριμένη συνέπεια. Η συνέπεια που ακολουθεί αναπόφευκτα κάθε ενέργεια συνιστά μία αξιολόγηση ή κρίση της ίδιας της ενέργειας. Με άλλα λόγια, ο Κύριος έχει καθορίσει τα πράγματα έτσι που κάθε ενέργεια κρίνεται από μόνη της, προκαλεί δηλαδή η ίδια την επιβράβευση ή την καταδίκη της.
9. Όπως δε ο Κύριος είναι η αιτία κάθε καλής ενέργειας, το ανάλογο ισχύει και για κάθε κακή ενέργεια. Κάθε κακή ενέργεια δηλαδή έχει πάντοτε τη μία και αποκλειστική αιτία. Αυτά είναι λοιπόν τα αξιώματα.
10. Θα χρησιμοποιήσουμε τώρα μερικά παραδείγματα για να τα φωτίσουμε καλύτερα. Ας πάρουμε έναν έκφυλο που, όσο ζούσε, ασελγούσε χωρίς μέτρο και χωρίς τον παραμικρό σεβασμό για κανένα συνάνθρωπό του. Εξωτερικά κανένας δεν μπορούσε να διακρίνει τις συνέπειες των καταχρήσεών του, δεδομένου ότι το σώμα δεν αντικαθρεφτίζει πάντοτε τις συνέπειες της κακής έξης και της ανομίας. Όμως με τις ακάθαρτες ενέργειές του ο άνθρωπος αυτός είχε καταπνίξει το πνεύμα του μέσα στο χονδροειδές υλικό του σώμα και είχε κατασπαταλήσει τις ζωτικές του δυνάμεις, τόσο από φυσική όσο και από πνευματική άποψη. Έτσι αυτό που μένει στο τέλος είναι μια κατάσταση όπου η ψυχή ζει μία ζώωδη ζωή, σαν ένα χταπόδι. Γι' αυτό, το μόνο που έχει όταν φτάσει στον άλλο κόσμο, είναι οι σαρκικές - αισθησιακές της ορέξεις. Οι επιδιώξεις της είναι εκείνες ενός μαλάκιου, να απολαμβάνει δηλαδή συνεχώς ό,τι τραβά η όρεξή του. Ούτε το πνεύμα της αντιδρά καθόλου, καθότι έχει

συγχωνευτεί, ως την τελευταία του σταγόνα, με την αισθησιακή ψυχή, ήδη από τον καιρό της ενσώματης ζωής.

- 11.Ερώτηση: Μπορεί μία τέτοια ψυχή να είναι πρόθυμη ή ικανή να ανέλθει σε μια ανώτερη ζωή; Για να το διαπιστώσει κανείς αυτό ας πάρει ένα χταπόδι από τη θάλασσα και ας προσπαθήσει να το κάνει να πετάξει στον αέρα. Φυσικά κανένας δεν μπορεί να το πετύχει αυτό, γιατί μόλις βγάλει το χταπόδι στον καθαρό αέρα από το λασπώδες του στοιχείο, θα πεθάνει, θα βρωμίσει και τελικά θα γίνει μια ξερή κολλώδης μάζα.
- 12.Το ίδιο γίνεται και με μία τέτοια φιλήδονη έκφυλη ψυχή. Είναι σαν ένα χταπόδι που έχει μάθει να ζει στο βούρκο και η μόνη επιθυμία που την κρατά στη ζωή είναι να απολαμβάνει ηδονές. Γι' αυτό όλη της τη νοημοσύνη την χρησιμοποιεί για να βρει νέες απολαύσεις. Η συνέπεια είναι αναγκαστικά μια άθλια και αξιοθρήνητη κατάσταση, όπου η ψυχή καταβυθίζεται όλο και πιο βαθιά στο πολύ χυδαίο και πολύ κατώτατο ζωώδες επίπεδο. Η κατάσταση δε αυτή είναι ο επονομαζόμενος «πρώτος κάτω κόσμος»! Αυτή είναι λοιπόν η συνέπεια και βέβαια μία συνέπεια απολύτως φυσιολογική και σύμφωνη με την τάξη· γιατί, λόγω του απαγορευμένου τρόπου συμπεριφοράς, η ψυχή επιστρέφει, τελικά, σ' εκείνη την κατώτατη ζωώδη κατάσταση, από την οποία την είχε βγάλει ο Κύριος, καθοδηγώντας την μέσα από πολλά σκαλοπάτια για να την ανυψώσει στην ελευθερία του ανθρώπου.
- 13.Ως συνέπεια στην κατάσταση αυτή ο Κύριος κρατά τη φιλήδονη ψυχή σε πολύ μίζερες συνθήκες, προκειμένου να ωθήσει το πνεύμα που είναι ακόμη μέσα της να αποβάλει όλο και πιο πολύ τον αισθησιασμό. Η μεταχείριση αυτή είναι η μόνη δυνατότητα να σωθεί μια τέτοια ψυχή, μαζί με το πνεύμα της. Διότι, εάν η ψυχή συνεχίσει να τρέφεται έτσι αφειδώς, η φιληδονία της μεγαλώνει διαρκώς, ώστε τελικά κάθε ελπίδα να σωθεί το πνεύμα της θα χαθεί οριστικά.
- 14.Αλλά ποια είναι συνήθως στην κακή περίπτωση η δεύτερη συνέπεια αυτής της απαραίτητης μεταχείρισης;
- 15.Επειδή το πνεύμα μιας τέτοιας ψυχής είχε γίνει τελείως ένα μαζί της, γι' αυτό και όλη η δική του η αγάπη απορροφήθηκε από την ηδυπάθεια της ψυχής. Εάν λοιπόν γίνει πιο ελεύθερο, χάρη στην αναγκαστική νηστεία της ψυχής, τότε γίνεται κακόβουλο και δείχνει πολύ βαθιά προσβεβλημένο και αγανακτισμένο, επειδή το αφήνουν να μαραζώσει, στερώντας στην ψυχή του την τροφή, προκειμένου να χαλιναγωγήσουν εκείνο.

16. Από την αγανάκτηση για την προσβολή που του έχει γίνει, το πνεύμα, στη συνέχεια, εξοργίζεται σφόδρα και απαιτεί να το αποζημιώσουν. Και την αποζημίωσή του τη βρίσκει στο δεύτερο επίπεδο της κόλασης.
17. Και τι είναι το δεύτερο επίπεδο; Αλλά η συνέπεια του πρώτου. Η δε συνέπεια αυτή αφήνει να φανεί ποια είναι η πραγματική αιτία του προηγούμενου τρόπου συμπεριφοράς.
18. Γιατί η οργή δεν είναι άλλο από ένας καρπός της υπέρμετρης εγωλατρίας· και αυτή πάλι έχει τις ρίζες της στην αρχομανία· η δε αρχομανία αποτελεί το ελατήριο για κάθε ανομία και η έδρα της είναι το τρίτο ή κατώτατο επίπεδο της κόλασης. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε πώς από το δεύτερο αναπτύσσεται ένα τρίτο και πώς πρέπει οι μαθητές μας να τα παρακολουθήσουν και να τα βιώσουν όλα αυτά έμπρακτα.

Στο δεύτερο επίπεδο της κόλασης

1. Ξέρετε μήπως για ποιο λόγο δείχνουν υπακοή οι άνθρωποι στη γη; Η απάντηση είναι πολύ εύκολη. Μήπως από μεγάλο σεβασμό για το πρόσωπο του ηγέτη τους; Όχι, βέβαια, γιατί αυτόν που σέβεται κάποιος δεν τον βρίζει στα κρυφά κι ακόμη λιγότερο τον αναθεματίζει ή του εύχεται να πάθει κακό. Αλλά αυτό το κάνουν συχνά οι υπήκοοι με τους ηγεμόνες τους. Αν όμως δεν υπακούν από σεβασμό σε κάποιον, ακόμη λιγότερο τον αγαπούν. Άρα ο μόνος λόγος για την υπακοή που μπορούμε να βρούμε εδώ είναι ο φόβος.
2. Πού βασίζεται ο φόβος; Κατά πρώτον στη συναίσθηση της προσωπικής αδυναμίας, δεύτερο στην πολύ μεγαλύτερη ισχύ του ηγεμόνα και τρίτον επειδή είναι γνωστό ότι σε ορισμένες περιστάσεις ένας μονάρχης δεν νοιάζεται για τη ζωή των υπηκόων του. Άλλωστε δεν μπορεί ποτέ να έχει κανείς υπερβολική εμπιστοσύνη σε έναν άνθρωπο που δεν είναι σπάνιο να έχει στην κατοχή του πάνω από ένα εκατομμύριο φονικά όπλα και ούτε πρόκειται να δώσει σε κανένα λόγο, εάν σκοτώσει έναν ή πολλούς ανθρώπους. Γιατί η οργή ενός ηγεμόνα μπορεί να σημαίνει το θάνατο για πολλές χιλιάδες ανθρώπους.
3. Όσο περισσότερο βλέπουμε ποια είναι η πραγματικότητα, τόσο περισσότερο καταλαβαίνουμε ότι το βασικό κίνητρο της υπακοής είναι ο φόβος του θανάτου.
4. Αν υποθέσουμε ότι σε ένα κράτος υπήρχαν μόνο τελείως αφυπνισμένοι και αναγεννημένοι πνευματικά άνθρωποι, τότε ο φόβος για τη θανατική ποινή δεν θα λειτουργούσε. Στην περίπτωση αυτή ο ηγεμόνας θα ήταν υποχρεωμένος να καταφύγει σε εντελώς διαφορετικά μέτρα εάν θα ήθελε να παραμείνει αρχηγός του λαού.

5. Πού βασίζεται όμως ο φόβος του θανάτου; Αποκλειστικά και μόνο στην αβεβαιότητα του ανθρώπου (απουσία πίστης) για το εάν υπάρχει μία άλλη ζωή μετά από αυτή. Ποιος από σας φοβάται να κοιμηθεί, παρ' όλο που ο ύπνος δεν είναι άλλο από ένας περιοδικός θάνατος του σώματος; Γιατί δεν φοβάται κανένας τον ύπνο; Επειδή υπάρχει η βεβαιότητα που προκύπτει από την εμπειρία ότι μετά τον ύπνο θα ξυπνήσει πάλι στην ίδια, αν και από μια άποψη νέα, ζωή. Εάν μπορούσε να σβήσει κανείς αυτή την εμπειρική γνώση τότε ο καθένας θα φοβόταν τον ύπνο όπως και το θάνατο. Και υπάρχουν πραγματικά άνθρωποι στη γη που πιστεύουν ότι ζουν μία εφήμερη ζωή, υπό την έννοια ότι η ζωή τους τελειώνει καθημερινά και την επόμενη μέρα εισέρχεται κάποιος άλλος στο σώμα τους.
6. Την πίστη αυτή τη συναντάμε σε ένα τμήμα μιας τάξης ενός λαού της Ασίας που πιστεύει στη μετεμψύχωση. Οι άνθρωποι αυτοί πιστεύουν ότι η ψυχή τους περνά κάθε μέρα σε ένα διαφορετικό ζώο και μένει το πολύ μία ημέρα στο σώμα ενός ανθρώπου. Το γεγονός ότι μία ψυχή μπορεί να θυμάται το παρελθόν του ανθρώπου, όπου κατοικεί για μια μόνο μέρα, οφείλεται κατ' αυτούς στην κατασκευή του σώματος. Τούτη είναι η φιλοσοφία τους και γι' αυτό φοβούνται απερίγραπτα να πάνε για ύπνο, γιατί τον θεωρούν μόνο ως το μέσο με το οποίο φεύγει αναγκαστικά η παλιά ψυχή από το σώμα για να κάνει τόπο σε μια άλλη. Για το λόγο αυτό οι άνθρωποι εκείνοι προσπαθούν με κάθε μέθοδο να διώξουν, όσο γίνεται, τον ύπνο από τα βλέφαρά τους. Είναι σαφής η ομοιότητα με το φόβο των κοινών ανθρώπων για το θάνατο του σώματός τους.
7. Εάν ο άνθρωπος είχε αφυπνισμένο πνεύμα θα αδιαφορούσε για την απέκδυση του σώματος και θα την φοβόταν όσο και ένας κοινός θνητός φοβάται τον ύπνο. Διότι η εμπειρία του πνεύματος είναι ότι η ζωή είναι αιώνια και άρα ακατάλυτη, όπως η εμπειρία της ψυχής είναι ότι το σώμα της που κοιμάται θα ξυπνήσει την άλλη μέρα και, ως εκ τούτου, δεν φοβάται τον ύπνο.
8. Επομένως ο φόβος του θανάτου, ότι δηλαδή μπορεί να σημαίνει τον αφανισμό της ύπαρξης, φωλιάζει στην ψυχή μόνο όσο δεν είναι αφυπνισμένο το πνεύμα μέσα της, το οποίο θα της δημιουργούσε μία τελείως νέα συνείδηση.
9. Αφού γνωρίζουμε λοιπόν τα παραπάνω προκαταβολικά, ας πάμε πάλι στην πρώτη κόλαση. Εδώ η ψυχή είναι σαν ένα χταπόδι που, αποκλειστικά και μόνο, καταβροχθίζει και απολαμβάνει, καθώς το μόνο που την κινεί είναι μία ασυναίσθητη εγωπάθεια και εγωλατρεία. Και ο λόγος είναι ότι εάν δεν βρίσκει ικανοποίηση η ηδυπάθειά της, μπροστά της επικρέμαται συνεχώς η απειλή της πιθανής καταστροφής της.

10. Στο δεύτερο επίπεδο της κόλασης η φιλήδονη ψυχή πέφτει σε μαρασμό και συρρικνώνεται όλο και περισσότερο εξαιτίας της αυστηρής νηστείας, στην οποία έχει υποβληθεί. Με αυτή τη μέθοδο διαχωρισμού και καθαρισμού, το πνεύμα που είχε συγχωνευθεί μαζί της αποκτά μεγαλύτερη ελευθερία. Στις – σπάνιες – καλύτερες περιπτώσεις τότε το πνεύμα μεταστρέφεται, ισχυροποιείται και ανυψώνει όλο και πιο πολύ την ψυχή του. Στην κακή περίπτωση, που είναι και η συνηθισμένη, επίσης αφυπνίζεται το πνεύμα τότε όμως αρχίζει να αισθάνεται ότι το υποβιβάζουν και το προσβάλλουν, γιατί αφού παραμελείται η ψυχή του, νιώθει ότι παραγκωνίζεται και το ίδιο. Από την οργή του αρχίζει να καλλιεργεί όλο και περισσότερο την ιδέα ότι η θεότητα του οφείλει μία σχεδόν ανυπολόγιστα μεγάλη αποζημίωση για την αδικία που του έχει γίνει.
11. Μόνο που όσο περισσότερο μεγαλώνει αυτή η ιδέα, τόσο περισσότερο μεγαλώνουν επίσης οι απαιτήσεις του και τόσο πιο ανικανοποίητο είναι με την αποζημίωση που του προτείνει η αιώνια Θεότητα.
12. Από τις διαρκώς μεγαλύτερες απαιτήσεις του που οφείλονται στη διαρκώς μεγαλύτερη δυσαρέσκειά του, επειδή δεν ικανοποιείται, το πνεύμα που αφυπνίζεται όλο και πιο πολύ, καταλαμβάνεται τελικά από ένα αίσθημα εκδικητικότητας και από την πεποίθηση ότι πρέπει να βρει από μόνο του τη δικαίωσή του. Λόγω του αισθήματος αυτού γίνεται σταδιακά «καταφρονητής του Θεού» (διάβολος). Σιγά-σιγά συνειδητοποιεί ότι είναι ακατάστρεπτο και παίρνει θάρρος με την ιδέα ότι με το να αυξάνει τις απαιτήσεις του μπορεί να ισχυροποιεί επ' άπειρον τη θέση του. Από αυτό το αίσθημα μάλιστα προκύπτει τότε και η σατανική ιδέα ότι η Θεότητα φοβάται τη διαρκώς αυξανόμενη ισχύ τέτοιων πνευμάτων σαν κι αυτό, γι' αυτό η ίδια κρύβεται από αυτά, ενώ αναθέτει σε κάποια δειλά και αδύναμα πνεύματα να κατασκοπεύουν στα κρυφά τι κάνουν οι ισχυροί εχθροί της. Εάν η κατάσταση φαίνεται επικίνδυνη μάλιστα, η Θεότητα κρύβεται πιο βαθιά και προσπαθεί να προφυλαχθεί με κάθε τρόπο από τις επιθέσεις τέτοιων πνευμάτων που υπερισχύουν σε δύναμη.
13. Με την ιδέα αυτή η υπερτροφική αυτοεκτίμηση του πνεύματος αυξάνεται διαρκώς και αντίστοιχα αυξάνεται η εκδικητική μανία του για την υποτιθέμενη πανουργία της Θεότητας. Φυσικά η Θεότητα γίνεται τότε διαρκώς πιο ανίσχυρη, καθώς μάλιστα το πνεύμα το καταλαμβάνει μία βδελυγμία απέναντι της, αρχίζει να την καταφρονεί και να την μισεί με πάθος, ενώ τον εαυτό του τον θεωρεί ανώτερο ον!
14. Από τη στιγμή που προκύπτει αυτή η κατάσταση τότε είναι έτοιμη και η *τρίτη κόλαση*. Οι μαθητές μας παρακολουθούν αναγκαστικά κρυφά το πώς

διαμορφώνεται αυτή η τρίτη κόλαση, προστατευμένοι από τη θεία πρόνοια· και στη συνέχεια μέσα στην ίδια την κατώτατη κόλαση μαθαίνουν από την οδό της εμπειρίας όλα όσα συμβαίνουν εκεί μέχρι να γνωρίσουν την *πραγματική αιτία της ανομίας*. Η συνέχεια θα δείξει το πώς στο τέλος φανερώνεται η πραγματική αιτία της σε αυτή την κατώτατη και πιο κακή κόλαση.

**Σε όλη τη δημιουργία δεν υπάρχει τίποτα
που μπορεί να αφανισθεί**

1. Στο σημείο αυτό ίσως ρωτήσει κάποιος: Πώς εξηγείται ότι μία οποιαδήποτε, στο μέγιστο βαθμό υποδεέστερη δύναμη, ορμώμενη από τη συνειδησιακή της σφαίρα, μπορεί να στασιάσει ενάντια σε μία άπειρη, τελειότητα Δύναμη ζωής; Ασφαλώς θα πρέπει να το ξέρει και να το συναισθάνεται κάπως ότι ουδέποτε μπορεί ένα απειροελάχιστο ζωτικής δύναμης να πολεμήσει το Άπειρο και βέβαια για μία υπερίσχυση δεν μπορεί να γίνει λόγος σε όλη την αιωνιότητα. Συμφωνώ κι εγώ ότι ένα τέτοιο επιχείρημα δεν ακούγεται άσχημα, αλλά πηγάζει από ένα μεγάλο βαθμό ακατανοησίας απέναντι στο θέμα αυτό. Κατ' εξαίρεση θα μπορούσε βέβαια κάποιος να θεωρήσει ότι προσεγγίζει την αλήθεια. Αλλά επειδή στο βασίλειο των αγνών πνευμάτων δεν υπάρχουν υποθέσεις και άρα ούτε και κατά προσέγγιση εκτιμήσεις της αλήθειας, παρά μόνο αλήθειες, γι' αυτό δεν αξίζει να απαντηθεί εκτενέστερα.
2. Μία πνευματική απάντηση είναι μία πλήρης αλήθεια. Εάν όμως μία ερώτηση δεν εμπεριέχει πλήρη αλήθεια, τότε δεν μπορεί να λάβει απάντηση. Φυσικά ο ερωτών θα λάβει μία απάντηση αλλά αυτή δεν θα ανταποκρίνεται ποτέ άμεσα στην ερώτησή του, παρά θα είναι μία έμμεση αλήθεια. Το ίδιο λοιπόν θα ισχύει κι εδώ. Όταν δοθεί η απάντηση, η ερώτηση που έθεσε το παραπάνω επιχείρημα θα αυτοαναιρεθεί.
3. Τα παραδείγματα που θα ακολουθήσουν θα δείξουν αν μία κατώτερη ή όπως εδώ μία στο μέγιστο βαθμό υποδεέστερη δύναμη, μπορεί ή όχι να στασιάσει ή ενδεχομένως να καταστραφεί τελειώς από την άπειρη Δύναμη.
4. Όποιος κουβάλησε μια φορά μερικές πέτρες ξέρει πολύ καλά πόσο βαριά είναι μία ολόκληρη οροσειρά από βράχους. Από τι αποτελείται μία μικρή βραχώδης οροσειρά; Από ατομικά μικρά σωματίδια που μένουν γερά κολλημένα μεταξύ τους χάρη στην αμοιβαία δύναμη έλξης. Αν σκάψουμε κάτω από την οροσειρά ως το σημείο που στέκεται η πιο ψηλή και άρα η πιο βαριά κορυφή, θα ανακαλύψουμε γύρω - γύρω πολύ καλά διατηρημένα και πολύ γερά πέτρινα τείχη. Αν αφαιρέσουμε από τα τείχη αυτά ένα απειροελάχιστο κομματάκι, το βάλουμε πάνω σε μία ατσάλινη ή πέτρινη πλάκα και το πιέσουμε ανεπαίσθητα με ένα σφυρί, αυτό τότε θα γίνει σκόνη.

5. Ερώτηση: Πώς και δεν μπόρεσε να αντέξει την πίεση του σφυριού αυτό το κομματάκι, ενώ προηγουμένως μπορούσε χιλιετίες ολόκληρες να προβάλλει αντίσταση στην ανυπολόγιστα ισχυρή πίεση του βάρους μιας ολόκληρης οροσειράς; Θα απαντήσει κανείς: Κάτω από την οροσειρά ήταν ένα συμπαγές μέρος της όλης μάζας και γι' αυτό με τη βοήθεια των άλλων μερών μπορούσε να αντισταθεί στη γενική πίεση. Όμως μόνο του δεν είχε την υποστήριξη από τα πλαϊνά του και έτσι αναγκαστικά υποχώρησε σε μία μικρή πίεση. Σύμφωνα, αλλά αυτή η μικρή πίεση το αφάνισε τελείως; Καθόλου, απλά το διέλυσε σε ακόμη μικρότερα μέρη.
6. Δεν μπορεί άραγε να εφαρμόσει κανείς τέτοια πίεση που αυτά τα μικρότερα μέρη να αφανισθούν τελείως; Ούτε κι αυτό είναι δυνατό ούτε με την πίεση ούτε με οποιαδήποτε άλλη δύναμη. Γιατί με τον ένα τρόπο μπορεί μόνο να διαιρεθεί σε ακόμη μικρότερα μέρη, ενώ με ένα άλλο τρόπο μπορεί απλά να μεταμορφωθεί σε ένα απλό και άρα ακόμη λιγότερο φθαρτό στοιχείο.
7. *Ομοίως όλο το βάρος της γης πέφτει επίσης στο μικροσκοπικότατο κεντρικό σημείο της. Πώς μπορεί αυτό και αντιστέκεται στο βάρος που υφίσταται από όλες τις πλευρές; Για τον απλό λόγο ότι, σύμφωνα με την αιώνια θεία τάξη, δεν υπάρχει σε όλη την απέραντη πλάση τίποτα που να μπορεί να καταστραφεί τελειωτικά. Και το πιο μικρό ακόμη πράγμα μπορεί να αντιστέκεται συνεχώς στο πιο μεγάλο, αν όχι με την αρχική μορφή του, τότε με μία άλλη.*
8. Ας υποθέσουμε τώρα ότι αυτά τα μικρά κομματάκια έχουν μία πλήρη συνείδηση χάρη στην οποία συναισθάνονται ότι είναι εσαεί ακατάστρεπτα. Ερώτηση: Ποια δύναμη μπορεί να τα τιθασεύσει και να τα νικήσει; Η μήπως μία ολόκληρη οροσειρά χάνει κάτι επειδή ούτε και ένα πολύ μικρό κομματάκι κάτω από τη βάση της είναι αδύνατο να αφανισθεί; Ασφαλώς όχι, καθότι αν μπορούσε να αφανισθεί ένα άτομο, τότε το ίδιο θα ίσχυε και για τα υπόλοιπα και έτσι θα εξαφανιζόταν ολόκληρη η οροσειρά.
9. Το ίδιο θα συνέβαινε και με τη γη· ούτε ο Θεός ο ίδιος δεν θα γλύτωνε τελικά αν υπήρχε κάτι σε όλη την απεραντοσύνη Του που θα μπορούσε να αφανισθεί.
10. Γι' αυτό η αμετάβλητη, αιώνια θεία τάξη προβλέπει ότι το πιο μικρό μπορεί να συνυπάρχει με το πιο μεγάλο. Αλλά βέβαια, όταν σύμφωνα με τα προηγούμενα, η πιο μικρή δύναμη γνωρίζει στο πλαίσιο της πνευματικής της σφαίρας ότι είναι αδύνατο να θανατωθεί και άρα να αφανισθεί, δεν φοβάται την ύψιστη Δύναμη ζωής. Η επίγνωση αυτή της μεταδίδει ένα αίσθημα κυριαρχίας όπου λέει στον εαυτό της: Για την ανώτατη δύναμη που θεωρεί ότι είναι η Θεότητα είμαι τόσο αναγκαία και απαραίτητη για την ύπαρξή της, που

δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς εμένα. Εάν ενωθούμε όλες εμείς οι αμέτρητες κατώτερες δυνάμεις, τότε θα μπορούμε να δράσουμε κεντρικά και να κάνουμε την υποτιθέμενη ανώτατη δύναμη να γίνει η κατώτατη. Τότε θα μας προσκυνά εκείνη το ίδιο όπως θέλει να την προσκυνούμε τώρα εμείς. Όπως ενδεχομένως μπορεί κάποιος να αναποδογυρίσει έναν κόσμο ώστε το μέσα να έρθει έξω, έτσι μπορεί να γίνει και με μας. Εάν ενώσουμε τις υποδεέστερες δυνάμεις μας θα φέρουμε όλα τα πάνω κάτω, οπότε η Θεότητα θα βρεθεί κάτω από τα πόδια μας.

11. *Αυτή λοιπόν είναι η φιλοσοφία της κόλασης και ταυτόχρονα η πραγματική αιτία κάθε ανομίας, το δε όνομά της είναι φιλαρχία.*
12. *Η λέξη αυτή αποδίδει πλήρως τη φύση της κατώτατης κόλασης, η οποία φύση αντιστοιχεί και στην εξωτερική μορφή ενός κοσμικού σώματος. Στην επιφάνεια αναγνωρίζεται με σαφήνεια ο πρώτος βαθμός της κόλασης από τη ζώδη φιληδονία, αφού όλοι όσοι είναι εκεί νοιάζονται μόνο για τις ορέξεις τους. Στον πιο εσωτερικό φλοιό είναι φανερή η νηστεία και η απίσχναση αφού δεν υπάρχει πουθενά βλάστηση. Τα πάντα κείτονται ακίνητα σαν μέσα σε ένα θάνατο που ζητά εκδίκηση. Αραιά και που μόνο διακρίνονται πηγές φωτιάς και άλλες πηγές καυτού νερού που ως εικόνες αντιστοιχούν στη διάχυτη οργή των πνευμάτων τούτης της κόλασης.*
13. *Αν πάμε στα κατάβαθα της γης θα βρούμε μόνο μία αδιάκοπη ισχυρότατη πίεση από όλες τις πλευρές. Η μια φωτιά ανάβει και σβήνει την άλλη. Κάθε σταγόνα νερού που φτάνει εκεί μεταμορφώνεται ευθύς σε καυτό ατμό.*
14. *Όσο περισσότερα γίνονται όμως εδώ τόσο μεγαλύτερη είναι η αντίδραση στην επιφάνεια της γης, που καταστέλλει ανελλιπώς, με μεγάλη ευκολία, όλες αυτές τις εσωτερικές αντιδράσεις. Και έτσι έχει σχεδιάσει ο Κύριος με τη σοφία Του τα πράγματα, ώστε όλοι οι κάτω κόσμοι, παρά τη σθεναρότατη αντίσταση της βούλησής τους, Τον υπηρετούν αναγκαστικά στη διατήρηση της πλάσης. Αυτή η αναγκαστική υπηρεσία δε, που τα πνεύματα της κόλασης τη γνωρίζουν πολύ καλά, είναι το πιο μεγάλο μαρτύριο για εκείνα. Γιατί βλέπουν ότι παρά την αντίθετη βούλησή τους όλη τους η δράση στις γενικές γραμμές αναγκαστικά εξυπηρετεί τη θεία τάξη μέχρι τελείας.*
15. *Αλλά ταυτόχρονα αυτό δείχνει την απέραντη αγάπη και σοφία του Κυρίου, γιατί μόνο με τον τρόπο αυτό είναι δυνατό να τεθούν περιορισμοί στη φιλαρχία αυτών των υποχθόνιων όντων. Επειδή δε ο Κύριος είναι πάντα σε θέση να χρησιμοποιεί για το καλό ακόμη και τις πιο κακές επιχειρήσεις τους, γι' αυτό κακιώνουν και δεν κάνουν πια τίποτα. Και αυτό, μέχρι να καταστρώσουν πάλι ένα καινούργιο σχέδιο ενάντια στον Κύριο, που φυσικά Αυτός ξέρει πώς να το*

χρησιμοποιήσει, όπως και κάθε άλλο προηγούμενο. Αυτή είναι λοιπόν από θεωρητική άποψη η δραστηριότητα και η φύση του κατώτατου επιπέδου της κόλασης.

16. Στη συνέχεια θα κάνουμε μερικές παρατηρήσεις για το πώς εκδηλώνονται όλα αυτά ως φαινόμενα και μάλιστα και στα τρία επίπεδα της κόλασης.

Εικόνες από την πρώτη και τη δεύτερη κόλαση

1. Στ διάρκεια των περιγραφών από τον ήλιο είδατε ήδη πώς είναι η κατάσταση στο πρώτο επίπεδο της κόλασης και τις διάφορες εισόδους που οδηγούν σε αυτό. Θα προσθέσω μονάχα το εξής, ότι οι ορέξεις εκείνων των καταχθόνιων πνευμάτων που είδατε εκεί επικεντρώνονται κατά κύριο λόγο στις ηδονές ή στη λαίμαργία τους, όπως θα λέγατε εσείς. Η κατάσταση αυτή μοιάζει με εκείνη στη γη, όπου οι άνθρωποι κάνουν οτιδήποτε προ- κειμένου, όπως λέτε, να βγάλουν το ψωμί τους.
2. Οι μεν στήνουν κάποια επιχείρηση, οι δε ψάχνουν μια θέση σαν υπάλληλοι, ενώ άλλοι πάλι κυνηγούν ένα καλό γάμο. Αλλά όλα αυτά βέβαια δεν τα κάνουν για να κάνουν κάτι καλό, παρά μόνο *προς χάριν του εαυτού τους και του βιοπορισμού τους*. Λίγο τους ενδιαφέρει κάποιος ανώτερος στόχος, αντίθετα, το μοναδικό τους μέλημα είναι να εξασφαλίσουν ικανοποιητικά τα προς το ζην.
3. *Η ουράνια στάση ζωής είναι ότι το μόνο που ενδιαφέρει τον καθένα είναι η αγάπη και η γνώση του Θεού. Για όλα τα άλλα φροντίζει ο Κύριος.* Στη νοοτροπία του κάτω κόσμου ισχύει ακριβώς η αντίθετη στάση ζωής. Σύμφωνα με εκείνη θέλει κανείς να είναι βέβαιος ότι έχει εξασφαλισμένα τα προς το ζην και στην καλύτερη των περιπτώσεων σκέφτεται: Όταν θα έχω καλυφθεί για όλες τις εξωτερικές μου ανάγκες, τότε θα κοιτάξω αν το πνεύμα μου είναι ευχαριστημένο με αυτή τη διαβίωση. Όταν όμως έχει εξασφαλίσει τη διαβίωσή του, πράγμα που συνήθως του επιφέρει επίσης κάποια μικρή δόξα, τότε τον κυριεύει η αντίστοιχη έπαρση, την οποία στο εξής προσπαθεί διαρκώς να καλλιεργήσει περιβαλλόμενος από μία ορισμένη αίγλη. Για αυτό το λόγο είναι που αρχίζουν να φουσκώνουν όλο και πιο πολύ τόσο οι νεαροί υπαλληλίσκοι όσο και οι αρχάριοι επιτηδευματίες - ο καθένας εννοείται στη δική του σφαίρα. Έτσι σε λίγο δεν ξέρουν πια πώς πρέπει να καθήσουν, πώς να σταθούν, πώς να βαδίσουν, πώς να κοιτάξουν, πώς να ακούσουν και πώς να μιλήσουν για να το καταλαβαίνει ο κόσμος με την πρώτη ματιά, σαν να το έχουν γραμμένο στο μέτωπό τους, ποια δόξα τους περιβάλλει και τι σημαντικό λειτούργημα ασκούν.
4. Από τη στιγμή που έχουν λύσει το πρόβλημα του βιοπορισμού τους, δεν θα πρέπει να ανησυχούν πια για τίποτα, αφού έχουν εξασφαλίσει ένα ορισμένο

εισόδημα. Έτσι τώρα οφείλουν να αρχίσουν να φροντίζουν για την πνευματική τους πρόοδο. Αλλά στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο, καθώς μαζί με την εξασφάλιση των βιοτικών αναγκών προκύπτει για τους εργαζόμενους, η ανάγκη να δοξαστούν και να επιβληθούν στους άλλους. Για το λόγο αυτό τώρα ακόμη περισσότερο τους ενδιαφέρει να ανέβουν όλο και πιο ψηλά για να γίνουν όλο και πιο πλούσιοι. Σε αυτή την πορεία είναι γεμάτοι φθόνο και κρυφό μίσος εναντίον εκείνων που βρίσκονται στο δρόμο τους και τους εμποδίζουν με οποιονδήποτε τρόπο.

5. Η φιλαλληλία τους είναι μάλιστα τόσο ανεπτυγμένη, που κάποιοι κατώτεροι υπάλληλοι εύχονται διαρκώς να πεθάνει ο προϊστάμενός τους για να προαχθούν στη θέση του. Ο επιτηδευματίας εύχεται ολόψυχα την επαγγελματική καταστροφή των συναδέλφων του για να πάρει όλη τη δουλειά στα χέρια του. Μάλιστα η αλληλεγγύη του είναι τόσο μεγάλη που θα ήθελε να εξαφανίσει όλους τους ανταγωνιστές του και κάνει ό,τι και όπου μπορεί για να τους καταστρέψει.
6. Εάν φωτίσετε λίγο αυτή τη συμπεριφορά που παρατηρείται στον κόσμο, θα δείτε αμέσως την τέλεια ομοιότητα με τη λαιμαργία που χαρακτηρίζει την πρώτη κόλαση και πώς η πρώτη αυτή κόλαση εξελίσσεται σε μια δεύτερη, όπου κυριαρχεί μίσος, οργή, φθόνος και αγώνας επιβολής. Το μόνο που χρειάζεται είναι να καταργήσετε τους εξωτερικούς ηθικούς και αστικούς νόμους του κράτους και αμέσως θα έχετε την πρώτη και τη δεύτερη κόλαση κυριολεκτικά και σαν εικόνα μπροστά στα μάτια σας.
7. Όσο υπάρχει ο μανδύας των ηθικών και αστικών νόμων στον κόσμο, επικρατεί μία σχετική ευπρέπεια, αλλά, μόλις τεθούν εκτός ισχύος αυτοί οι νόμοι, η εικόνα που εμφανίζεται αμέσως είναι ληστείες, πόλεμοι, φωτιά και τσεκούρι. Κι αυτή είναι η ολοκληρωμένη εικόνα της πρώτης κόλασης.
8. Επίσης, αν θέλετε να δείτε την όψη της δεύτερης κόλασης, κάντε πάλι το ίδιο. Εκεί θα ανακαλύψετε παντού μία υποχθόνια πανουργία και δεν θα βρείτε ανθρώπους ούτε πνεύματα που να μην είναι θανάσιμοι εχθροί με τους συντρόφους τους. Ακόμη κι αν εξωτερικά συμπεριφέρονται με φιλικότητα και ευγένεια, όπως και με φαινομενική αμοιβαία αγάπη, στην πραγματικότητα η αγάπη αυτή είναι μόνο σκέτο μίσος. Γιατί όλα αυτά είναι πολιτική για να ξεγελαστεί ο αντίπαλος και να νομίσει ότι επικρατεί ειρήνη! αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να τον αφοπλίσει κανείς, για να μπορεί μετά να του επιτεθεί, απολύτως ασφαλής, αφού δεν θα βρει αντίσταση και έτσι να τον εξοντώσει τελείως.

9. Προσέξτε τους λεγόμενους γλείφτες και δουλοπρεπείς κόλακες στη γη σας. Συνήθως είναι οι πιο θανάσιμοι εχθροί εκείνων που γλείφουν. Τους ανυψώνουν για τον ίδιο λόγο που ο γύπας σηκώνει ψηλά στον αέρα τη χελώνα, ώστε όταν φτάσει μαζί της στο κατάλληλο ύψος να την αφήσει αναίσχυντα να πέσει, για να επωφεληθεί από την πτώση της.
10. Ιδού, λοιπόν, πάλι κυριολεκτικά και σαν εικόνα η γνήσια καταχθόνια αγάπη του δεύτερου βαθμού. Αυτός είναι ο λόγος άλλωστε που στην κόλαση αυτή εφαρμόζονται διάφορα τεχνάσματα για να παγιδέψουν οι μεν τους δε και να τους καταστρέψουν με την παράλογη γνώμη ότι από την πτώση των άλλων κερδίζουν οι ίδιοι πολλαπλάσια.
11. Με αυτό τον τρόπο μαθαίνουν οι μαθητές μας από έξω κι ανακατωτά τους κάτω κόσμους, πρώτα θεωρητικά και μετά έμπρακτα. Με τη μεγαλύτερη δυνατή συντομία κοιτάξαμε κι εμείς όσο γινόταν πιο πολύ σε βάθος τη μορφή που παρουσιάζουν οι δύο πρώτοι κάτω κόσμοι. Αν αναστοχαστεί κανείς για λίγο αυτή την παρουσίαση θα του φανούν όλα φαινότερα του ηλίου. Τη μορφή της τρίτης κόλασης όμως θα την εξετάσουμε χωριστά, επειδή αυτή πρέπει να την γνωρίσουμε καλύτερα, αφού είναι το υπόβαθρο κάθε ανομίας.

**Ο κάθε άνθρωπος ανάλογα με την
ψυχοσύνθεσή του φέρει μέσα του
τον παράδεισο και την κόλαση**

1. Σίγουρα Θα σας περάσει από το μυαλό η παρακάτω σκέψη, όπως θα περνούσε και μάλιστα ακόμη περισσότερο - και σε οποιονδήποτε άλλο που θα ήταν παρών σε αυτές τις αποκαλύψεις. Ασφαλώς είναι πολύ αξιέπαινο και ηθικά ωφέλιμο επιπλέον να ακούει κάποιος παρόμοιες διδασκαλίες που παρουσιάζουν με παραστατικές εικόνες το κακό, στη γη όμως υπάρχουν αναρίθμητες περιγραφές της κόλασης. Φαίνονται να έχουν όλες παρόμοια προέλευση όμως διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους. Για τον ένα η κόλαση είναι μία πύρινη λίμνη με θειάφι, για τον άλλο ένα σκουλήκι του Ιωάννη, για έναν άλλον πάλι ένα πυρ αναλίσκον, ένα αιώνιο έρεβος, ένας αιώνιος θάνατος. Για μερικούς, οι καταδικασμένοι στην κόλαση υποφέρουν τα χίλια μύρια μαρτύρια και βράζουν στα καζάνια της, ενώ για κάποιους άλλους οι καταραμένοι κάνουν ό,τι θέλουν. Το μόνο που βλέπουν ορισμένοι στην κόλαση είναι μια φρικτή παγωνιά, ενώ άλλοι βλέπουν το πιο καυτό πυρ της οργής. Μερικοί διακρίνουν πανάθλιες, ακρωτηριασμένες και αποστεωμένες ανθρώπινες μορφές, άλλοι πάλι ένα πλήθος από τις πιο αλλόκοτες και φρικιαστικές μορφές που μπορεί να παράγει η ανθρώπινη φαντασία. Με άλλα λόγια η περιγραφή της κόλασης είναι πραγματικά σαν τον Πρωτέα που αλλάζει συνεχώς μορφή.

2. Εάν μας δοθεί κι εδώ μία περιγραφή της κόλασης που να ανταποκρίνεται πλήρως στις ανθρώπινες αντιλήψεις και να είναι κατανοητή στην εποχή μας, ποιος εγγυάται ότι κι αυτή η περιγραφή δεν θα αντικατασταθεί από μία άλλη με την πάροδο του χρόνου; Γιατί για κανένα άλλο πράγμα δεν έχουν τόσο πολλές διαφορετικές απόψεις οι άνθρωποι όσο γι' αυτό τον τρομερό τόπο με το όνομα «κόλαση».
3. Καλοί μου φίλοι, σας απαντώ ότι το αξιόλογο επιχείρημα που θέσατε είναι δικαιολογημένο, αφού βασίζεται στην πραγματικότητα που σας είναι γνωστή από τη διαδεδομένη ανάληψη για την κόλαση. Γι' αυτό κι εγώ είμαι αναγκασμένος εδώ να σας τη δείξω κάτω από ένα τέτοιο γενικό φως, το οποίο θα δικαιώνει απόλυτα όλες τις πιθανές αντιλήψεις για την κόλαση που υπάρχουν σε όλο τον πλανήτη.
4. Άμα κανείς παρατηρεί την κόλαση επιφανειακά, μόνο από εξωτερική άποψη, τότε είναι κατανοητό γιατί αλλάζει συνέχεια μορφή σαν τον Πρωτέα. Το πράγμα αλλάζει ριζικά αν την παρατηρήσει κάποιος ξεκινώντας από το υπόβαθρο στο οποίο στηρίζεται.
5. Για να το δούμε αυτό καθαρά, θα φωτίσουμε με μερικά μικρά παραδείγματα αυτή την περίπλοκη υπόθεση, έτσι που τα πράγματα να γίνουν φανερά ύπο τον ήλιο.
6. Ας πάρουμε ένα κράτος όπου ζουν εκατομμύρια άνθρωποι. Όλοι αυτοί, με εξαίρεση τους διανοητικά καθυστερημένους, τους ηλίθιους και τα ανήλικα παιδιά, έχουν τις πιο διαφορετικές αντιλήψεις για τη μυστική πολιτική του κράτους. Για να το διαπιστώσει κανείς αυτό χρειάζεται μόνο να πάσει συζήτηση με διάφορους πολίτες. Οι μεν διαβλέπουν μόνο πολέμους, οι δε μυστικές προδοσίες, άλλοι πάλι μία κρυφά μεθοδευμένη εξαπάτηση του λαού και άλλοι βλέπουν μόνο έξυπνους χειρισμούς της ηγεσίας. Μερικοί ωρύνονται για την αδικία που γίνεται, ενώ άλλοι πάλι δεν βρίσκουν αρκετά κολακευτικά λόγια για να επαινέσουν το καθεστώς και την ευφυή πολιτική του κράτους.
7. Αυτές θα ήταν οι σχετικά πιο σόφρονες απόψεις για τη διοίκηση του κράτους από την πιο μορφωμένη μερίδα του λαού. Όποιος θέλει να ακούσει όμως φαιδρότητες δεν έχει παρά να πάει στα καφενεία μερικών χωριών. Να είναι βέβαιος ότι στους χώρους αυτούς θα ακούσει οτιδήποτε είναι ικανή να παράγει μία απαίδευτη, ανεξέλεγκτη ανθρώπινη φαντασία. Για παράδειγμα, ότι ο αρχηγός του κράτους έχει την πρόθεση να δηλητηριάσει μία ολόκληρη περιοχή ή να χρησιμοποιήσει ένα μέρος του πληθυσμού σαν πειραματόζωα ή ότι έχει συμμαχήσει με έναν άλλο ηγέτη για να εξολοθρέψουν μέσα σε μια νύχτα κάποιον άλλο λαό προκειμένου να μοιραστούν τα πλούτη εκείνης της χώρας

- μεταξύ τους. Και βέβαια θα ακούσει και τις άλλες απίθανες ηλιθιότητες κατά τις οποίες ο Χ πολιτικός αρχηγός έχει κάνει συμφωνία με μυστικές δυνάμεις (ή με το διάβολο) έναντι ενός μεγάλου ανταλλάγματος. Δεν χρειάζεται να φέρει κανείς εδώ περισσότερα παραδείγματα αφού ο καθένας μπορεί να τα βρει καθημερινά μπροστά του.
8. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έτσι έχει η υπόθεση, αλλά σας ρωτώ: Ποιος από όλους αυτούς τους χιλιάδες πολιτικούς αναλυτές είχε τη σωστή αντίληψη για τη μυστική κρατική πολιτική ή βρήκε σωστά το υπόβαθρο όπου βασίζεται; Κατά βάση κανένας, εντούτοις ο καθένας θεωρεί τη δική του άποψη ως τη σωστή και παίρνοντας μία μυστικοπαθή έκφραση κάνει ότι τα ξέρει όλα. Πώς είναι όμως δυνατό να εξηγήσει και να αναλύει κάποιος πράγματα για τα οποία δεν έχει καμία ιδέα;
  9. Η αιτία γι' αυτό βρίσκεται εν μέρει στα εξωτερικά φαινόμενα και εν μέρει στην ιδιαίτερη ψυχосύνθεση αυτού που τα παρατηρεί. Όσο λιγότερο αφυπνισμένος είναι εσωτερικά, τόσο πιο παράλογες αντιλήψεις έχει για τα φαινόμενα. Ακριβώς το ίδιο ισχύει λοιπόν και για την αντίληψη περί κόλασης.
  10. Μόνο σε πολύ λίγους ενορατικούς έχει δοθεί η χάρη να ρίξουν ένα βαθύτερο βλέμμα στο υπόβαθρο εκείνης της περιοχής, αλλά έχει δοθεί σε πολλούς η ευκαιρία για μια φευγαλέα ματιά στο ένα ή το άλλο φαινόμενο του κάτω κόσμου. Έτσι η περιγραφή του φαινομένου υπερκάλυπτε πάντοτε με τον όγκο της το αληθινό υπόβαθρο. Γι' αυτό το λόγο υπάρχει ένας τέτοιος πληθωρισμός περιγραφών και χαρακτηρισμών της κόλασης έτσι που κανένας δεν ξέρει ακόμη και σήμερα πια, ποια είναι η αλήθεια.
  11. Επόμενη ερώτηση: Ποιος θα μπορούσε να δώσει την πιο σωστή ιδέα για τη μυστική πολιτική του κράτους; Ασφαλώς ο μόνος ικανός θα ήταν ο ίδιος ο ευφυής αρχηγός του κράτους.
  12. Το ανάλογο θα ισχύει και για τον κάτω κόσμο, αφού ο μόνος ικανός να δώσει τον σωστό και γενικά ισχύοντα χαρακτηρισμό για την κόλαση είναι αυτός που είναι κύριος τόσο πάνω από όλους τους ουρανοί όσο και πάνω από όλους τους κάτω κόσμους.
  13. Ένας που είναι μυημένος στη μυστική διοίκηση του κράτους θα διακρίνει με ευκολία το υπόβαθρο όλων των απόψεων που κυκλοφορούν στο λαό σε σχέση με αυτό το θέμα. Όμοια και εκείνος που έχει διδαχθεί από τον Κύριο το αληθινό υπόβαθρο της περιοχής αυτής που είναι γνωστή με τον όρο κόλαση, θα διακρίνει το υπόβαθρο για όλες τις άλλες χαζές απόψεις.

14. Ο κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του ανάλογα με την ψυχосύνθεσή του τον παράδεισο όπως και την κόλαση.
15. Εάν δει δε μέσω μιας ορισμένης κατάστασης ποια είναι η ψυχосύνθεσή του, αυτό που βλέπει είναι η προσωπική του ακόμη αδιαμόρφωτη κόλαση ή ο προσωπικός του ατελέστατος παράδεισος. Με την εξήγηση αυτή είναι σαφές πως μπορούν να προκύψουν αμέτρητοι διαφορετικοί κάτω κόσμοι.
16. Είναι αυτό όμως ένα υπόβαθρο το οποίο μπορεί να πάρει κανείς στα σοβαρά; Σίγουρα όσο μπορεί να πάρει στα σοβαρά κάποιον που μετρά στα ρηγά με ένα ραβδί πόσο βαθιά είναι η θάλασσα και μετά ισχυρίζεται με κάθε σοβαρότητα ότι όλος ο ωκεανός δεν ξεπερνά τους είκοσι πόντους γιατί τόσο το μέτρησε εκείνος. Το ίδιο ισχύει εδώ για τους ισχυρισμούς όλων των ενορατικών που λένε ότι είδαν την κόλαση έτσι ή αλλιώς. Όσο λίγο όμως μπορεί κάποιος να θεωρήσει τη ρηχή ακρογιαλιά ως τον καθαυτό βυθό της θάλασσας, παρ' όλο που κι εκείνη αποτελεί ένα μέρος της, άλλο τόσο μπορεί μία τέτοια μερική άποψη της κόλασης να θεωρηθεί ότι είναι το καθαυτό της υπόβαθρο.
17. Η συνέχεια θα δείξει το πώς βρίσκεται το πραγματικό της υπόβαθρο και πώς μπορεί να παρατηρηθεί σε βάθος.

Σώμα, πνεύμα, ζωτική αρχή

1. Εάν θέλει κάποιος να δει σε βάθος το κυρίως υπόβαθρο της κόλασης, θα πρέπει πρώτα να το παρατηρήσει εκεί όπου το φως των ματιών είναι ευαίσθητο στις εντυπώσεις και στη συνέχεια, ξεκινώντας από αυτή τη σκοπιά, να βγάλει τα αντίστοιχα συμπεράσματα για τα πνευματικά πράγματα. Για να το κάνει όμως αυτό, πρέπει προηγουμένως να έχει δεχτεί και να έχει συνειδητοποιήσει ως ένα αμετάβλητο δεδομένο, ότι οι συνθήκες της ζωής και οι εκδηλώσεις της είναι πάντα ίδιες και απαράλλακτες στα μάτια του ίδιου και αιώνια απαράλλακτου Κύριου. Με άλλα λόγια:
2. *Ο άνθρωπος συνεχίζει τη ζωή του ως πνεύμα με τον ίδιο και απαράλλακτο τρόπο που ζει στη γη την ενσώματη ζωή του, η οποία αποτελεί απλά ένα μέσο ή μία παροδική συμβίωση.*
3. Θα αντικρούσει ασφαλώς κάποιος: Αυτό μου φαίνεται παράξενο και όχι απόλυτα σωστό γιατί βέβαια η πνευματική ζωή θα πρέπει να είναι διαφορετική από τη φυσική και άρα θα πρέπει να περιμένει κανείς ότι τη διέπουν τελείως άλλες συνθήκες.
4. Αλλά εγώ σας λέω ότι όποιος σκέφτεται έτσι είναι βέβαιο ότι δεν έχει καμία ιδέα ακόμη για το πώς ζει στο φυσικό επίπεδο. Ρωτώ λοιπόν:

5. Κατά την ενσώματη ζωή ζει το σώμα ή το πνεύμα; Ποια είναι η ζωτική αρχή; Είναι το σώμα ή το πνεύμα; Πιστεύω όποιος μπορεί να σκεφτεί κάπως πιο καθαρά θα αναζητήσει τα κινητικά στοιχεία της ζωής αποκλειστικά στο πνεύμα και όχι στο σώμα. Γιατί αν τα στοιχεία που κινούν τη ζωή βρίσκονταν στο σώμα, τότε αυτό θα ήταν αθάνατο. Το σώμα όμως είναι θνητό και άρα δεν μπορεί να έχει μέσα του τη βάση της ζωής, παρά μόνο το πνεύμα που είναι αθάνατο μπορεί να την έχει. Ως εκ τούτου η ζωή του σώματος εξαρτάται απόλυτα από τη ζωή του πνεύματος. Όλο το σώμα συμπεριφέρεται παθητικά και τελείως αρνητικά απέναντι στο πνεύμα. Γι' αυτό και η ζωή του σώματος στην ουσία είναι μόνο μία ετεροκινούμενη συμβίωση, με τον ίδιο τρόπο που ένα οποιοδήποτε εργαλείο στα χέρια ενός τεχνίτη συμβιώνει και συνεργάζεται παθητικά μαζί του όσο αυτός το κινεί με το ζωντανό του χέρι. Εάν όμως το αφήσει να πέσει ή το αφήσει αχρησιμοποίητο σε μια άκρη, τότε εκεί τελειώνει η συμβίωση και η καθαυτό κινητικότητα του εργαλείου.
6. Δεν θα υπάρχει κανένας τόσο παράλογος η χαζός που να ισχυριστεί ότι ο τεχνίτης οφείλει να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις ή στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του εργαλείου, αντί να δει καθαρά ότι στην πραγματικότητα είναι ο τεχνίτης που χρησιμοποιεί τα εργαλεία ανάλογα με τις ανάγκες του και τις ιδιαίτερες συνθήκες του και όχι αντίθετα.
7. Παρομοίως και το πνεύμα ζει συνεχώς μόνο από τα δικά του στοιχεία ζωής και στις δικές του ιδιαίτερες συνθήκες ζωής, τις οποίες το σώμα δεν μπορεί να τις αλλάξει, όπως και το άψυχο εργαλείο δεν μπορεί να αλλάξει τις ιδιαίτερες συνθήκες του τεχνίτη.
8. Ας υποθέσουμε ότι κάποιος παρακολουθεί πώς ένα τεχνίτης χρησιμοποιεί το εργαλείο του και έτσι έχει μία αντίληψη του σχεδίου με βάση το οποίο αυτός εργάζεται για να επιτύχει το σκοπό του. Μπορεί να ισχυριστεί αυτός ο άνθρωπος με βάση τη λογική ότι στο τέλος το προϊόν που θα παραχθεί και οι ιδιαιτερότητες του, θα είναι τελείως διαφορετικά από τη σαφή πρόθεση που δηλώνει το σχέδιο του τεχνίτη; Δεν θα ήταν τελείως παράλογος αυτός ο ισχυρισμός; Φυσικά, αφού το παραχθέν προϊόν είναι πάντοτε αποτέλεσμα του ζωντανού παραγωγού και όχι του εργαλείου.
9. Έτσι λοιπόν και οι συνθήκες ζωής του πνεύματος είναι σταθερές, είτε το πνεύμα κάνει χρήση του εργαλείου του σώματος είτε όχι. Συνεπώς όποιος θέλει να δει την κόλαση σε όλο της το βάθος, ας την παρατηρήσει στη ζωή του σώματος όπου παρουσιάζει τα ίδια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όπως αργότερα στην τελείως πνευματική σφαίρα. Διότι η κόλαση είναι εξίσου παρούσα στον κόσμο, σε όλες της τις εκφάνσεις, όσο και στην αποκλειστικά πνευματική

κατάσταση. Κάτι το περισσότερο ή το λιγότερο δεν υπάρχει ούτε εδώ ούτε εκεί. Και κατά την παρατήρηση αυτή θα δούμε την πιο σαφή και ακριβή εικόνα της.

10. Αλλά για να γίνει πιο σαφής και εναργής η πραγματική εικόνα της κόλασης για τον κάθε άνθρωπο σε αυτό τον κόσμο, θα εξηγήσουμε προηγουμένως την πολύ μικρή διαφορά ανάμεσα στις φυσικές και στις καθαρά πνευματικές συνθήκες ζωής της ανθρωπότητας, και αυτό όσο το δυνατό με πιο απτό τρόπο.
11. Πάρτε για παράδειγμα ένα μαραγκό που έχει να φτιάξει ένα ντουλάπι. Για το σκοπό αυτό χρειάζεται αρκετά εργαλεία που σας είναι ως επί το πλείστον γνωστά. Καθώς δουλεύει με ζήλο σε λίγες μέρες έχει τελειώσει με το ντουλάπι του. Ο λόγος γι' αυτό ήταν η εσωτερική ώθηση που τον παρότρυνε να δουλεύει με ζήλο. Γιατί όμως δούλεψε με ζήλο και υπάκουε στην εσωτερική του ώθηση; Επειδή ήθελε να τελειώνει όσο το δυνατό πιο γρήγορα με το ντουλάπι για να μπορεί αυτό να χρησιμοποιηθεί. Σας ρωτώ παραπέρα: Πού οφείλεται αυτή η ώθηση, ποιο υπόβαθρο έχει; Η ώθηση αυτή οφείλεται στη δημιουργική ικανότητα του πνεύματος. Πώς αυτό; Το πνεύμα έχει την ιδιότητα να πραγματοποιεί και να υλοποιεί αμέσως αυτό που έχει δημιουργήσει ως ιδέα.
12. Στην τελείως πνευματική κατάσταση αυτό είναι δυνατό γιατί ό,τι σκέφτεται το πνεύμα, παίρνει μορφή και παρουσιάζεται αμέσως. Αλλά όσο είναι συνδεδεμένο με το σώμα του που το εμποδίζει, δεν μπορεί να κάνει το ίδιο με την εξωτερική ύλη. Για αυτό το λόγο χρειάζεται να ωθεί το σώμα του για να εκτελέσει σαν εργαλείο τη συγκεκριμένη δραστηριότητα, ώστε με τον τρόπο αυτό να πραγματοποιηθεί σταδιακά η ιδέα του. Ο Κύριος τα έχει κανονίσει έτσι τα πράγματα, προκειμένου να ασκείται σε αυτή τη ζωή το πνεύμα σε κάθε δυνατή ευκαιρία, σε εκείνη την ιδιότητα που είναι η πιο απαραίτητη στη ζωή. Η ιδιότητα αυτή, που είναι η μητέρα της ταπεινοφροσύνης, ονομάζεται *θεία υπομονή*. Οποιοσδήποτε σκέφτεται έστω και λίγο ώριμα θα αντιλαμβάνεται ότι η υπομονή είναι ακόμη πιο απαραίτητη για την αιώνια ζωή, αφού αυτή δεν έχει τέλος. Ήδη, για τη φυσική ζωή, που είναι παροδική, η υπομονή είναι η απαραίτητη βάση για να πετύχει κάποιος οποιοδήποτε καλό και μεγάλο αποτέλεσμα.
13. Σίγουρα, για το μαραγκό μας, θα ήταν προτιμότερο αν θα μπορούσε να φτιάξει κατευθείαν το ντουλάπι του, έτσι όπως το είχε φανταστεί στις ιδέες του. Αλλά τότε πού θα μάθαινε την υπομονή, που είναι η πιο σημαντική άσκηση από όλες; Και πώς θα εξασφαλιζόταν η γενική βεβαιότητα ότι τα πάντα ακολουθούν την καθορισμένη φυσική τάξη στο υλικό επίπεδο, αν το πνεύμα, που εδώ είναι συνδεδεμένο ακόμη με το σώμα του, διέθετε και σε

αυτό τον κόσμο της ύλης χωρίς κανένα περιορισμό την πρωταρχική δημιουργική ικανότητα που είχε στον πνευματικό κόσμο;

14. Μετά την αποβολή του σώματος κάθε πνεύμα βέβαια αποκτά πάλι αυτή την ικανότητα. Η διαφορά είναι όμως ότι στον καλό άνθρωπο είναι πραγματική και έχει άμεσα αποτελέσματα, ενώ στον κακό είναι φανταστική και χιμαιρική. Γιατί ανάλογα με το υπόβαθρο που έχει ο καθένας είναι και τα αποτελέσματα που παράγει.

15. Στο παράδειγμα αυτό είδατε, επομένως, απτά τη διαφορά ανάμεσα στη φυσική και στην καθαυτό πνευματική ζωή. Η διαφορά αυτή συνίσταται στο ότι στη φυσική ζωή το πνεύμα μπορεί να πραγματοποιήσει τις ιδέες του με αργό μόνο ρυθμό και ποτέ απόλυτα τέλεια. Γιατί εδώ τον εμποδίζει η χονδροφυής ύλη που το περιβάλλει, ενώ στην καθαυτό πνευματική κατάσταση θέλει και μπορεί να πραγματοποιήσει διαμιάς την ιδέα του. Η θέληση είναι πάντα η ίδια, το ίδιο και η ιδέα, μόνο η εκτέλεση της ιδέας υπόκειται σε περιορισμούς στη φυσική ζωή. Οι περιορισμοί αυτοί είναι η μοναδική διαφορά ανάμεσα στις δύο ζωές, αλλιώς δεν υπάρχει καμία άλλη. Το ότι η διαφορά αυτή οφείλεται στη φύση της ύλης, δεν χρειάζεται καν να αναφερθεί. Αφού λοιπόν το ξέρουμε τώρα και αυτό, απτά και με σαφήνεια, θα προχωρήσουμε αμέσως σε μερικές χαρακτηριστικές εικόνες της βασικής κόλασης.

Γήινες εικόνες της βασικής κόλασης

- 1. Κατά πρώτον, φανταστείτε έναν πλούσιο καπιταλιστή και προσέξτε πώς είναι ένας τέτοιος μόνιμα ανικανοποίητος και άπληστος άνθρωπος. Η μόνη αγάπη και θέληση που έχει είναι να αποκτήσει με κάθε δυνατό τρόπο, που να μην είναι τελείως ενάντιος στο νόμο, τα πλούτη μιας' ολόκληρης χώρας, στη συνέχεια μιας ηπείρου και, εφόσον το πετύχει κι αυτό, περισσότερων ηπείρων, αν όχι κι ολόκληρου του πλανήτη. Φυσικά δεν το πετυχαίνει τελείως, αφού θα είναι δύσκολο να υλοποιήσει εξ ολοκλήρου την ιδέα του. Μολαταύτα, η ιδέα του δεν σβήνει εντελώς και εξακολουθεί να δουλεύει μέσα του μυστικά: έτσι και είχα στις διαταγές μου μία πολεμική δύναμη με τουλάχιστον ένα - δυο εκατομμύρια ανίκητους στρατιώτες, θα συγκέντρωνα όλο το χρυσάφι, το ασήμι, τις πολύτιμες πέτρες και τα μαργαριτάρια όλου του κόσμου.*
- 2. Κάποιος μάλιστα τρέφει κι αυτή την επιθυμία: Μακάρι να έπεφτε μια θανατηφόρα επιδημία σε ολόκληρη τη χώρα, που να έστελνε στον τάφο όλους εκτός από μένα και τότε θα ήμουν ο μοναδικός τους κληρονόμος! Και έτσι και έρχονταν από αλλού άνθρωποι που θα ήθελαν να μοιραστούν μαζί μου την κληρονομιά μου, να τους θέριζε στα σύνορα κιάλας η πανούκλα και να τους έτρωγε το μαύρο φίδι!*

3. *Ιδού λοιπόν μία εικόνα της βασικής κόλασης που μπορείτε να τη συναντήσετε καθημερινά μεταξύ των ανθρώπων, και σε όλες τις κοινωνικές τάξεις, αρχίζοντας από τον πιο κοινό μπακάλη ως τον πιο τρανό μεγαλοκαπιταλιστή. Το μόνο που εμποδίζει όλους αυτούς να υλοποιήσουν τις αξιέπαινες ιδέες τους είναι η καταραμένη ύλη. Εάν αφαιρέσουμε την ύλη και παρατηρήσουμε μόνο το πνεύμα με τις ίδιες ιδιότητες, θα έχουμε μπροστά μας μια τέλεια μορφή της βασικής κόλασης.*
4. *Δεύτερο παράδειγμα. Πάρτε ένα κατώτερο αξιωματικό, λόγου χάριν. Ποια είναι η κύρια σκέψη που φωλιάζει στα στήθη του; Μήπως να προσφέρει ωφέλιμες υπηρεσίες στο κράτος; Όχι, βέβαια- αυτό είναι το τελευταίο που τον απασχολεί. Να ανέβει στην ιεραρχία, αυτή είναι η βασική του σκέψη, ει δυνατόν κάθε ώρα να προάγεται ένα βαθμό υψηλότερα, σε ένα χρόνο να γίνει τουλάχιστον στρατηγός και από εκεί να ανέβει όσο γίνεται πιο γρήγορα στις ανώτερες βαθμίδες του στρατεύματος. Στην περίπτωση δε που φτάσει στην ανώτατη βαθμίδα, το σχέδιό του ή τουλάχιστον η βασική του σκέψη θα είναι να κατακτήσει με τα στίφη των πολεμιστών του όλους τους λαούς: Έτσι και ηττηθούν όλοι αυτοί θα έχω τόση δύναμη στα χέρια μου που σύμπαντες οι μεγάλοι άρχοντες του κόσμου θα τρέμουν μπροστά μου!*
5. *Όποιος δεν διακρίνει εδώ την αρχομανία μέσα στον αξιωματικό μας θα πρέπει να είναι παραπάνω κι από τυφλός. Τι είναι δε πάλι αυτό που τον εμποδίζει να υλοποιήσει τα σχέδια του; Όπως και πριν, οι περιορισμοί που επιβάλλουν οι υλικές φυσικές συνθήκες. Η ύλη κόβει τον αέρα του ήρωά μας, οπότε είναι αναγκασμένος, θέλει δεν θέλει, να αρκεστεί στη θέση του κατώτερου αξιωματικού. Σε αντιστάθμισμα βρίζει συνέχεια τους υφισταμένους του και προσπαθεί να επιδείξει τη φιλαρχία του όσο το δυνατό περισσότερο σε βάρος τους. Το παραμικρό παράπτωμα ενός υφισταμένου του το τιμωρεί ανήλεα σαν τύραννος. Εάν βγάλετε από τη μέση τα υλικά εμπόδια που τον εμποδίζουν, θα έχετε μία δεύτερη τελειότητα εικόνα της βασικής κόλασης.*
6. *Κι αυτή την εικόνα μπορείτε να τη συναντήσετε σε πολλές εκδόσεις, ιδιαίτερα δε σε εκείνη την τάξη ανθρώπων που έχει το δικαίωμα να φέρει ένα όπλο ή έχει το προνόμιο να φέρει ένα αριστοκρατικό επώνυμο, το οποίο δεν σημαίνει τίποτα. Σε όλους αυτούς θα συναντήσετε την αρχομανία και μάλιστα στην πιο έκδηλη και πιο έντονη μορφή της. Κι αυτή είναι το υπόβαθρο, η αιτία ύπαρξης, της κατώτατης κόλασης. Με άλλα λόγια είναι η ακόρεστη ανάγκη ενός ανθρώπου να εξουσιάζει τους άλλους, ενός ανθρώπου που θέλει να επεκτείνει τη φιλαρχία και την απληστία του επ' άπειρον. Στη συνέχεια, κι άλλες εικόνες προς διαλογισμό.*

Μία άλλη όψη της κατώτατης κόλασης

1. Ας πάρουμε τώρα ένα δαιμόνιο και έκλυτο άνθρωπο. Τι κυριαρχεί συνεχώς στο μυαλό ενός τέτοιου σεξομανούς; Αν θα ήταν δυνατό και αν θα το επέτρεπε η φύση να ασελγεί, χωρίς ανάπαυλα, με κάθε τρόπο, με τις πιο όμορφες και τις πιο αισθησιακές γυναίκες. Φθάνει να δει οπουδήποτε μία θηλυκή ύπαρξη που κάπως να βλέπεται και φαίνεται αμέσως από τη ματιά του ότι θα ήθελε να ικανοποιήσει τον πόθο του επί τόπου, χωρίς να τον νοιάζει στο παραμικρό ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός δημιούργησε την ερωτική πράξη. Εάν δεν τον εμπόδιζαν οι ηθικοί νόμοι της αστικής κοινωνίας καμία θηλυκή ύπαρξη δεν θα ήταν ασφαλής από τις ορέξεις του ακόμη και σε ένα δημόσιο χώρο.
2. Όμως αυτό δεν αλλάζει την ουσία του πράγματος, αφού με τον πόθο του έχει ήδη ασεβήσει προς το θείο νόμο. Αλλά ας υποθέσουμε ότι ένας τέτοιος φιλήδονος άνθρωπος έχει αρκετή περιουσία ώστε μπορεί, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, να αποκτήσει όλες τις ηδονές που ποθεί η φύση του. Αυτό που κάνει τότε είναι να ταξιδεύει σε διάφορες χώρες για να βρει κι άλλες ασυνήθιστες ηδονές. Γιατί στον τόπο του δεν τραβά πια τίποτα την όρεξή του, καθώς έχει εξαντλήσει ό,τι θα μπορούσε να γευτεί εκεί αλλά παρ' όλα αυτά υπάρχουν ακόμη μερικά πράγματα που θα διέγειραν τον πόθο του, όμως δεν μπορεί να τα ικανοποιήσει παρά τη μεγάλη περιουσία του.
3. Όταν λοιπόν αυτός ο ήρωας του σεξ έχει γευτεί πια τα πάντα και η φύση του έχει αρχίσει να τον προδίδει ή, όπως λέγεται, να τον αφήνει στα κρύα του λουτρού, τότε καταφεύγει σε τεχνητά μέσα για να διεγείρει ξανά τη γενετήσια ορμή του που έχει μειωθεί. Όταν κι αυτά τα μέσα δεν φέρνουν πια αποτέλεσμα, τότε καταφεύγει στον αισχρο έρωτα με νεαρούς και αγοράκια κι αυτό βοηθά πάλι κάπως τη φύση του να ξυπνήσει.
4. Η φύση του αντιστρέφεται τότε, τον καταλαμβάνει κυριολεκτικά αηδία για τη γυναικεία σάρκα και ψάχνει την ικανοποίηση μόνο πια στη σάρκα των νεαρών αγοριών επειδή αυτή μόνο τον ζωντανεύει. Όσπου μια μέρα του φέρνει κι αυτό αηδία και η σεξουαλική του ανικανότητα τον κάνει να εξοργίζεται με την υποτιθέμενη ανεπάρκεια της φύσης.
5. Η πίστη στον Θεό έχει βέβαια χαθεί από καιρό, δεδομένου ότι η αμαρτία της σάρκας έχει αυτό το χαρακτηριστικό, ότι πρώτα απ' όλα σκοτώνει οτιδήποτε πνευματικό στον άνθρωπο. Η αμαρτία αυτή κάνει τον άνθρωπο χυδαία υλιστή και εγωιστή, αφού δεν αγαπά άλλον από τον εαυτό του και θέλει το αντικείμενο του πόθου του να υπηρετεί μόνον εκείνον. Είναι τόσο υπερβολικά ερωτευμένος με τον εαυτό του δε, που μισεί οποιονδήποτε δεν υποκύπτει στις ορέξεις του. Για το λόγο αυτό εξελίσσεται, όπως είπαμε, σε ένα αρχιεγωιστή

και πορωμένο υλιστή, οπότε δεν μένει πια ίχνος θεϊκότητας ή γενικά κάποιας πνευματικότητας μέσα του.

6. Για το λόγο αυτό, άλλωστε, είναι άθεος και θεά του είναι η φύση, εννοείται η εξωτερική, ορατή, χονδροειδής φύση. Βέβαια κι αυτή τη θεά τη λατρεύει όσο του επιτρέπει να γεύεται ερεθιστικές και ευχάριστες ηδονές. Αλίμονο όμως στη θεά φύση όταν σταματήσει να υπηρετεί τον ήρωά μας. Θυμός, αγανάκτηση, εκδικητικότητα και οργή αντικαθιστούν αμέσως τη λατρεία αυτής της θεάς. Πιστέψτε με, ο κρυφός θυμός ενός αληθινά έκφυλου όταν έχει εξαντλήσει όλες του τις δυνάμεις και δεν μπορεί πια να ασωτέψει, ξεπερνά κάθε άλλο ανθρώπινο μέτρο σύγκρισης. Ένας εγκληματίας εμπρηστής, ένας δολοφόνος, ένας ληστής, έχουν περισσότερα ανθρώπινα αισθήματα από έναν ακόρεστο έκφυλο που η σάρκα του δεν τον υπακούει πια.
7. Δεν αποτελούν όμως εξαίρεση τέτοιοι σεξομανείς; Κάθε άλλο, μπορώ να σας βεβαιώσω ότι στον ένα φιλάργυρο αντιστοιχούν πολλοί τέτοιοι ήρωες του σεξ. Όποιος είναι πατέρας κι έχει μία κόρη με το ανάλογο παρουσιαστικό, μπορεί να είναι βέβαιος ότι θα είναι πολλοί αυτοί που θα την ποθούν και θα ασελγούν νοερά μαζί της, ιδίως σε μία μεγάλη πόλη.
8. Βέβαια μπορεί να πει κάποιος ότι αυτό δεν πειράζει, αφού οι σκέψεις και οι ανικανοποίητες επιθυμίες δεν τιμωρούνται. Εγώ σας λέω όμως ότι τούτο είναι αλήθεια μόνο για όποιον είναι τυφλός πνευματικά και πέρα από την ύλη δεν βλέπει τίποτα. Τι θα έλεγε όμως ένας πατέρας εάν ανοίγονταν τα πνευματικά τους μάτια και έβλεπε γυμνούς όλους αυτούς του λάγνους άντρες να ασελγούν με κάθε τρόπο με την κόρη του μπροστά του;
9. Τη σάρκα της κόρης του μπορεί κανείς να την προφυλάξει. Ποιος όμως προστατεύει το πνεύμα της και τη σφαίρα που το περιβάλλει; Γιατί αυτοί οι ερωτύλοι διεισδύουν σε αυτή τη σφαίρα και τη διαφθείρουν με την αδιάντροπη λαγνεία τους. Νομίζετε ότι αυτό δεν έχει καμία αρνητική συνέπεια για τις κόρες σας; Εδώ κάνετε μεγάλο λάθος!
10. Εάν πηγαίνετε συχνά τις κόρες σας σε μέρη όπου καρφώνονται πολλά λάγνα βλέμματα πάνω τους, δεν θα αργήσει τότε να αναπτυχθεί και ο δικός τους αισθησιασμός. Θα αρχίσουν τότε στα κρυφά να σας κοροϊδεύουν και να περιγελούν τις συστάσεις των γονιών τους. Το μυαλό τους θα είναι συνεχώς εκεί όπου θα οσφρίζονται τέτοιους φιλήδονους άντρες. Ίσως κάποιος να πει εδώ: Ε, όχι, αυτό είναι παρατραβηγμένο, είναι υπερβολή. Τι κακό κάνει μία αθώα επιθυμία ή μία κρυφή φιλήδονη σκέψη χωρίς να υπάρχει άλλη επαφή με το αντικείμενο του πόθου; Το μόνο που θα απαντήσω σε αυτό είναι: Δεν απευθύνεται σε ανθρώπους με τέτοιες απόψεις και τέτοια πνευματικότητα αυτή

εδώ η διδασκαλία, όπως άλλωστε και ο ήλιος, δεν μπορεί να φωτίσει το κέντρο της γης. Θα ρωτήσω όμως εκείνους που έχουν λίγη πείρα στον τομέα της υπνοβασίας, και έχουν παρατηρήσει έναν άνθρωπο που υπνοβατεί, δεν είναι γεγονός ότι αυτός αντιδρά πολύ αρνητικά όταν τον πλησιάσει ένας τέτοιος εραστής της σάρκας; Από πού προέρχεται αυτή η αρνητική επίδραση και πώς εξηγείται, αφού ένας τέτοιος απρόσκλητος επισκέπτης δεν αγγίζει την υπνοβάτισσα και παρ' όλα αυτά τη στιγμή που την πλησιάζει εκείνη παρουσιάζει μία σπασμώδη και συχνά μάλιστα οδυνηρή αντίδραση;

11. Αυτό οφείλεται στο ότι ένας τέτοιος άνθρωπος τραβά αμέσως προς τα κάτω ενεργειακά την πνευματική σφαίρα της γυναίκας που υπνοβατεί. Για τη γυναίκα αυτή δεν προκύπτει καμία ηθική βλάβη, επειδή η δική της σφαίρα είναι πιο αδιαπέραστη και, επιπλέον, επειδή κάθε υπνοβάτισσα κάνει τα πάντα δυνατά για να απομακρύνει από κοντά της έναν τέτοιο εισβολέα.
12. Ερώτηση: Αυτό συμβαίνει επίσης και στη φυσιολογική κατάσταση, όπου η σφαίρα του καθενός είναι πολύ πιο εκτεταμένη και όπου δεν αισθάνεται συνειδητά την αρνητική επίδραση; Είναι βέβαιο ότι η αρνητική επίδραση είναι τότε πολύ χειρότερη από ό,τι στην κατάσταση της υπνοβασίας· για αυτό το λόγο άλλωστε έχει δοθεί μία εντολή ειδικά για τέτοιες λάγνες σκέψεις και επιθυμίες, ώστε ο κάθε άνθρωπος να τις αποφεύγει ή να τις αποβάλλει.
13. Όποιος παρατηρήσει λοιπόν πώς είναι ένας τέτοιος εραστής της σάρκας βλέπει πάλι μια ακριβή εικόνα της κόλασης. Ας αφαιρέσει μόνο την ύλη από τη μέση για να δει γυμνό το πνεύμα του ερωτύλου και θα δει απίστευτα πράγματα απ' αρχής μέχρι τέλους. Θα δει αρχικά έναν λάγνο που ασελγεί με κάθε υπαρκτό τρόπο, μετά έναν οργίλο που από το θυμό του θέλει να εκδικηθεί αναίσχυντα το Δημιουργό του και ολόκληρη την πλάση για την υποτιθέμενη ατέλεια της φύσης του. Δεν χρειάζεται να πω περισσότερα εδώ, γιατί όποιος έχει μάτια μπορεί να δει μόνος του. Στην επόμενη εικόνα, που αφορά στη γυναίκα, θα δούμε ακόμη πιο καθαρά αυτό το φαινόμενο της κόλασης.

Φιλαρχία και έπαρση, σπόροι της κόλασης

1. Αρκούν λίγες μόνο γνώσεις ψυχολογίας για να καταλάβει κάποιος ότι γενικά στο γυναικείο φύλο η φιλαρχία είναι το πιο κυρίαρχο γνώρισμα του χαρακτήρα, γιατί φιλαρέσκεια και φιλαρχία είναι δίδυμες αδελφές και άρα προέρχονται από την ίδια ρίζα. Υπάρχει όμως γυναίκα που να μην είναι φιλάρεσκη και περήφανη ως ένα βαθμό είτε για τα ρούχα της είτε για τη διακόσμηση του σπιτιού της είτε για κάτι άλλο;
2. Εάν εξετάσετε το χαρακτήρα της φιλαρέσκειας θα βρείτε από πίσω το ζωντανό σπόρο της έπαρσης και της επακόλουθης φιλαρχίας.

3. Θα πει κάποιος εδώ: Αυτά εδώ είναι υπερβολές! Απεναντίας, κανείς πρέπει να επαινεί ένα ορισμένο βαθμό φιλαρέσκειας στο γυναικείο φύλο παρά να την στηλιτεύει τόσο αδιάλλακτα. Γιατί αυτός ο ορισμένος βαθμός φιλαρέσκειας ασφαλώς είναι μόνο ένας καρπός της γυναικείας αξιοπρέπειας και της άμεσα συνδεδεμένης μαζί της ευπρέπειας, πράγμα που προφανώς είναι μία αξιέπαινη αρετή και όχι ελάττωμα του ωραίου φύλου. Αλλά εγώ λέω ότι, δυστυχώς, ο κόσμος έχει φτάσει πια στο σημείο όπου το αίσθημα της αξιοπρέπειας το θεωρεί αρετή και στεφανώνει με τιμές την ανθρώπινη φύση, πράγμα που είναι η καλύτερη σοδειά για την κόλαση. Γιατί από το δρόμο αυτό οι άνθρωποι θα παρασυρθούν υποχρεωτικά να αμαρτήσουν, ενώ από έναν άλλο δρόμο απλά το πολύ-πολύ να υπήρχε η δυνατότητα να παρασυρθούν.
4. Ρωτά κάποιος γιατί; Ρωτώ όμως κι εγώ: Η επίγεια τιμή του ανθρώπου τι μέρος του λόγου είναι; Αποτελεί μέρος της ταπεινοφροσύνης ή της περηφάνειας, της αλαζονείας και της έπαρσης; Ο ταπεινός επιδιώκει το πιο χαμηλό σκαλοπάτι, όπου δεν υπάρχει πια καμία τιμή και κανένα εύσημο, όπως έδειξε και το μεγάλο παράδειγμα του Κυρίου που έθεσε την τιμή Του στην πιο βαθιά ταπείνωση και σε ό,τι για τον κόσμο αποτελεί στην πραγματικότητα την πιο μεγάλη αισχύνη.
5. Μία παρόμοια τιμή δόθηκε και σε όλους τους πρώτους οπαδούς Του. Σας ρωτώ, λοιπόν, τι έχει να κάνει το αίσθημα της αξιοπρέπειας όταν κάποιος καταδιώκεται, χλευάζεται και στο τέλος τον κρεμούν γυμνό στο σταυρό; Πόση τιμή θα του έχει μείνει, πόσο αίσθημα αξιοπρέπειας θα έχει ακόμα πάνω στο σώμα του εκείνος που κρέμεται στην αγχόνη; Νομίζω ότι στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να περνούν στο παρασκήνιο αυτά τα δύο τόσο σεβαστά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης φύσης.
6. Εφόσον όμως θέλει κάποιος να παρουσιάσει κάτι ως αρετή, τότε θα όφειλε να το φέρει σε συσχετισμό -τουλάχιστον στο ένα ή στο άλλο σημείο- με τον Χριστό, που είναι το κεντρικό σημείο αναφοράς για κάθε αρετή. Σας ρωτώ όμως: Πότε επαίνεσε την τιμή ή την αξιοπρέπεια ως αρετές των ανθρώπων; Αντιθέτως απαγόρευε στους μαθητές και στους αποστόλους Του να επιδιώκουν οποιαδήποτε τιμή, αφού τους είπε ότι δεν πρέπει να δέχονται να τους χαιρετούν και να τους τιμούν όπως το ζητούν οι Φαρισαίοι που θέλουν να τους χαιρετούν στο δρόμο και να τους προσφωνούν «δάσκαλε» οι άλλοι.
7. Κατά συνέπεια μου είναι αδύνατο να καταλάβω πώς μπορεί κανείς να θεωρήσει ως αρετή το αίσθημα τιμής και αξιοπρέπειας που χαρακτηρίζουν ιδιαίτερα το γυναικείο φύλο.

8. Θα πει βέβαια κάποιος: Αν αφαιρεθεί η αξιοπρέπεια από τις γυναίκες σε λίγο θα έχουν γίνει όλες πόρνες. Γελάστηκες, θα του πω εγώ, δεν είναι έτσι τα πράγματα. Να είσαι βέβαιος ότι από αυτή την άποψη δεν υπάρχει για τη γυναίκα καλύτερο διεγερτικό από την αξιοπρέπεια. Χάρη σε αυτό το αίσθημα ειδικά, το μόνο που χρειάζεται κάθε γυναίκα για να εξοκείλει, είναι μια μικρή ευκαιρία. Γιατί τίποτα δεν γίνεται πιο εύκολα καπνός από ένα τέτοιο ακριβώς αίσθημα που βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στη φιλαρέσκεια στην πραγματικότητα. Η λίγη ευπρέπεια και τιμή είναι ένα τόσο αδύνατο στήριγμα για την αρετή που κινδυνεύει να διαλυθεί μπροστά στον παραμικρό πειρασμό.
9. Από αυτό έπεται καθαρά το συμπέρασμα ότι κάτι πάει στραβά με αυτό το είδος γυναικείας αρετής. Για να το δούμε αυτό πιο καλά θα σας δώσω ορισμένα παραδείγματα από την ίδια τη ζωή σας.
10. Ας υποθέσουμε ότι ένα πρωί κάποιος από σας μπαίνει κατά λάθος σε ένα υπνοδωμάτιο όπου βρίσκονται μερικά κορίτσια που φορούν ακόμη τα νυχτικά τους. Θα του βάλουν αμέσως τις φωνές και θα τρέξουν να κρυφτούν, κινούμενα εννοείται από το «αίσθημα αιδημοσύνης και αξιοπρέπειας». Και τι θα έχει δει αυτός από όλα τα θέλητρά τους; Το πολύ-πολύ ένα αχτένιστο κεφάλι, ένα άπλυτο πρόσωπο και στην πιο εξαιρετική περίπτωση μισό στήθος. Όταν όμως ντυθούν, θα είναι ακόμη πιο γυμνά τα δεσποινάρια αυτά και εκεί τελειώνει η πρωινή αιδημοσύνη τους.
11. Ερώτηση: Πού βρίσκεται η αξιοπρέπεια, στα κορίτσια ή στα νυχτικά τους; Αλλά πάμε παρακάτω! Οι ίδιες υπερντροπαλές δεσποσύνες πηγαίνουν το βράδυ μισόγυμνες να χορέψουν και αφήνουν το συνοδό τους να τις σφίγγει και, όπως λέτε εσείς, να τις πασπατεύει όπως θέλει. Ερώτηση: Τι έχει γίνει η πρωινή αιδημοσύνη; Σίγουρα έμεινε στο σπίτι μαζί με τα νυχτικά που δεν κολακεύουν τις γραμμές τους.
12. Οι ίδιες χαμηλοβλεπούσες, μόλις αντιληφθούν ότι το επίμονο βλέμμα κάποιου νεαρού επικεντρώνεται σε ορισμένα σημεία του σώματός τους, θα φροντίσουν, παρά την αιδημοσύνη τους, να τα προβάλουν όσο γίνεται πιο πολύ, έτσι που να τις κολακεύουν.
13. Εάν ωστόσο συναντήσουν τον ίδιο νεαρό σε μια συντροφιά, όπου θέλουν να φανούν από την πιο αξιότιμη πλευρά τους, το πολύ-πολύ να του ρίξουν μια πλάγια ματιά, κυρίως όμως θα προσπαθούν να δείξουν πως είναι οι βασίλισσες της ομήγυρης. Αλίμονο του τότε αν πάρει θάρρος και τις πλησιάσει πολύ κοντά. Αλλά έτσι και βρεθούν μόνοι τους, σε ένα πιο σκοτεινό και απομονωμένο μέρος, δεν υπάρχει τίποτα πια που να προσβάλει την κοριτσιίστικη αξιοπρέπειά τους.

14. Έτσι εξαφανίζεται δια παντός αυτή η παινεμένη αρετή και σας ρωτώ ποιο είναι τώρα το αποτέλεσμα αυτού του αισθήματος που έχει τόσο εξυμνηθεί; Έγινε καπνός και καθώς έπεσε το προσωπίο έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Οποιοσδήποτε σκέφτεται νηφάλια μπορεί να αντιληφθεί ότι δεν είναι παρά ένα φίδι στο γυναικείο στήθος ή ο πρώτος σπόρος της κατώτατης κόλασης. Και απ' αυτό το σπόρο, όταν αναπτυχθεί, ξεπροβάλλουν αργότερα σαν από ένα κουτί της Πανδώρας, όλα τα δυνατά ελαττώματα της γυναίκας. Στη συνέχεια θα δείξουμε εξίσου απτά, όπως μέχρι τώρα, το πώς γίνεται αυτό, ώστε να μπορεί να το καταλάβει ο καθένας.

Καρποί που ωριμάζουν για την κόλαση

1. Ας πάρουμε πάλι για παράδειγμα μία από αυτές τις «ντροπαλές» δεσποσύνες και ας την παρακολουθήσουμε πώς παίζει τη βασίλισσα σε μία ομήγουρη λόγω των γυναικείων της θελήτρων. Στον αγαπημένο της που βρίσκεται επίσης στην ομήγουρη δεν δίνει απολύτως καμία σημασία, αντ' αυτού όμως χαριεντίζεται σχεδόν με όλους τους άλλους παρευρισκόμενους αρσενικούς. Για ποιο λόγο άραγε;
2. Να σας το πω εγώ, επειδή γνωρίζω πολύ καλά τον κόσμο: Δεν το κάνει για να απιστήσει στον εκλεκτό της καρδιάς της, αλλά μόνο για να του δείξει πόσο μεγάλη είναι η αξία της. Του λέει δηλαδή έμμεσα: κοίταξε, πόσα εκατομμύρια αξίζω και τι θησαυρό έχεις στα χέρια σου!
3. Ο εραστής της όμως, που δεν είναι παντογνώστης, βλέπει το πράγμα από διαφορετική σκοπιά σε λίγο συνοφρύνεται και τραβά το βλέμμα του από το σημείο όπου η εκλεκτή του ερωτοτροπεί. Κι αν ρίχνει ακόμη στα κλεφτά ματιές προς το μοιραίο μέρος, είναι από τη ζήλεια που τον κατατρώνει.
4. Η κοπελίτσα μας το αντιλαμβάνεται αυτό, αλλά δεν βελτιώνει τη συμπεριφορά της. Αντίθετα, στη συνέχεια παίζει ακόμη πιο ακραία το παιχνίδι της για να εκδικηθεί τον αγαπημένο της που αρχίζει να αγνοεί τη μεγάλη της αξία ακριβώς τη στιγμή που εκείνη θέλει να του την επιδείξει σε όλο της το μέγεθος. Στο σημείο αυτό ο εραστής σηκώνεται να φύγει έχοντας πάρει ενδόμυχα την απόφαση να εξηγηθεί μαζί της: Περίμενε κάθαρμο και θα δεις! Όταν βρεθούμε μόνοι οι δύο μας θα σου πω τη γνώμη μου με ένα τέτοιο τρόπο που θα σου μείνει αλησμόνητη. Γιατί το μόνο που θέλω τώρα είναι να σε εκδικηθώ για την απιστία σου.
5. Όταν βρεθούν λοιπόν οι δύο τους εκτοξεύονται οι πιο βαριές κατηγορίες. Συνήθως ακολουθεί ο χωρισμός, σπάνια μόνο μία επανασύνδεση, η οποία όμως αντέχει στον καιρό όσο και η πρώτη περίοδος αγάπης. Έτσι κι αλλιώς, επανασύνδεση ή χωρισμός, έχουν πάντοτε το ίδιο αποτέλεσμα εδώ. Γιατί την

επανασύνδεση τη χρησιμοποιούν κι οι δυο για να δείξει ο ένας στον άλλο ακόμη πιο αισθητά την αξία του, οπότε μια τέτοια αναθέρμανση ως επί το πλείστον δεν είναι παρά μία κεκαλυμμένη εκδίκηση. Εάν πάλι δεν επανασυνδεθούν, τότε θα ψάχνουν συνεχώς για ευκαιρία όπου θα ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το ποιος θα δείξει πιο σκληρά στον άλλον την περιφρόνησή του.

6. Έτσι η κοπελιά δεν αργεί να ξεπεράσει κάθε αίσθημα ντροπής και γίνεται τελείως διεφθαρμένη μόνο και μόνο για να εκδικηθεί τον εραστή της. Εάν αυτός τότε δεν συρθεί μπροστά στα πόδια της, όπως είναι η επιθυμία της, εκείνη κινούμενη από το ίδιο αίσθημα εκδίκησης θα γίνει τελικά πόρνη, οπότε ο εραστής της θα χάσει και το τελευταίο ίχνος από το παλιό του αίσθημα. Κι αν η κάποτε ντροπαλή κοπελίτσα γευτεί το γλυκό αγκάθι της ηδονής, τότε κανένας θεός πια δεν την σώζει, όπως λέτε κι εσείς. Κι αν είναι δυστυχισμένη το φταίξιμο το ρίχνει ως επί το πλείστον με οργή σε εκείνο τον πρώτο εραστή που δεν εκτίμησε σωστά τις προθέσεις της και την παλιότερη αρετή της.
7. Ποια είναι η κατάληξη; Είναι ο τελείως ώριμος καρπός της γυναικείας αξιοπρέπειας που επαινούσατε τόσο πολύ μέχρι τώρα.

Ο καρπός αυτός ονομάζεται κατώτατη τέλεια κόλαση ή και εντελώς ώριμη κόλαση, όταν πέσει και ο εξωτερικός φλοιός. Γιατί τι δεν θα έκανε μία τέτοια δυστυχισμένη γυναίκα για να εκδικηθεί αυτόν που, αν και λανθασμένα, θεωρεί υπαίτιο της δυστυχίας της;

8. Εάν θα μπορούσε να αφήσει αχαλίνωτη την οργή της, θα ήθελε να τον δει να κατασπαράζεται από χίλια πύρινα φίδια' και πάλι μια τέτοια εκδίκηση δεν θα ήταν παρά μία σταγόνα δροσιάς στη φλεγόμενη από οργή καρδιά της.
9. Όποιος δεν θέλει να το πιστέψει, ας κάνει τον κόπο να επισκεφθεί μια τέτοια δυστυχισμένη γυναίκα και ας μιλήσει μαζί της για την αιτία της δυστυχίας της. Στην καλύτερη περίπτωση θα δει να ξεπηδάει από το στόμα της καυτή λάβα από όλα τα ηφαίστεια της γης. Στη χειρότερη περίπτωση όμως θα του πει: Αφήστε με ήσυχη με αυτή την ιστορία! Όταν το ακούσετε αυτό, μπορείτε να καταλάβετε σε ποιο σημείο βρίσκεται αυτή η γυναίκα. Είδαμε λοιπόν έως εδώ πώς ωριμάζουν οι διάφοροι καρποί για την κόλαση. Αμέσως μετά θα εξετάσουμε το θέμα πιο εξειδικευμένα.

Στην πνευματική κατάσταση καθετί κρυφό γίνεται φανερό

1. Συχνά μια τέτοια θιγμένη γυναίκα μόνο και μόνο για να εκδικηθεί τον πρώην εραστή της παντρεύεται έναν άλλο άντρα, για τον οποίο δεν έχει ίχνος αγάπης στην καρδιά της. Με αυτή την πράξη θέλει να τιμωρήσει σκληρά τον πρώην

- αγαπημένο, που δεν την εκτιμά, ει δυνατόν μάλιστα να τον κάνει να εξαφανιστεί από τον κόσμο με αυτή την προσβολή που του κάνει. Τι συμβαίνει όμως;
2. Ο πρώην, όχι μόνο δεν προσβάλλεται, αλλά ψάχνει, χαρούμενος, να βρει μια άλλη αγαπημένη, που συχνά μάλιστα είναι καλύτερη από την πρώτη. Αυτό όμως κάνει την παντρεμένη σκυθρωπή, στρυφνή και να κλειστεί στον εαυτό της. Μάταια την ρωτά ο άντρας της για ποιο λόγο είναι έτσι. Στα μάτια της αυτό που την βαραίνει είναι πολύ μεγάλο, επαχθές και ενοχοποιητικό για να το εμπιστευθεί στο νέο της σύζυγο. Παύει βέβαια να βάζει τρικλοποδιές στον πρώην αγαπημένο της ή να προσπαθεί να τον κάνει να πέσει σε διάφορες παγίδες, ωστόσο η πίκρα και ο πόνος ριζώνουν όλο και πιο βαθιά μέσα στην καρδιά της. Περνούν τα χρόνια και, ως συνήθως, ο χρόνος που είναι το καλύτερο φάρμακο που γιατρεύει πολλές πληγές -αν και στην πραγματικότητα απλά τις καλύπτει- γιατρεύει κι αυτή. Δεν είναι σπάνιο μάλιστα τέτοιοι άνθρωποι να γίνονται καλοί φίλοι με τον καιρό.
  3. Θα πει κανείς εδώ: Αν έχουν έτσι λοιπόν τα πράγματα, τότε μετά απ' αυτό θα έχει μπει λουκέτο στην κόλαση. Εφόσον την προηγούμενη έχθρα την αντικαθιστά η φιλία, τότε ασφαλώς και ο παράδεισος, αντίστοιχα, καταλαμβάνει τη θέση της κόλασης. Και έτσι φαίνεται πράγματι από έξω. Αλλά ας σκεφτούμε ένα παλιό πολεμιστή που φέρει πολλά τραύματα στο κορμί του. Τα εξωτερικά φάρμακα και ο χρόνος έχουν γιατρέψει τα τραύματά του. Όσο είναι καλός ο καιρός, ο πολεμιστής μας χοροπηδά σαν το κατσίκι και ξεχνά ότι το σώμα του είναι γεμάτο από ουλές. Όταν χαλάσει όμως ο καιρός, οι παλιές πληγές αρχίζουν να πονούν και, όσο χειροτερεύει ο καιρός, τόσο πιο αβάστακτοι γίνονται οι πόνοι. Τότε αυτός στριφογυρίζει απεγνωσμένα στο κρεβάτι του και καταριέται τον πόλεμο, τους στρατάρχες, τον αρχηγό του κράτους και τον Θεό ακόμη, τους γονείς του και την ημέρα που γεννήθηκε.
  4. Το παράδειγμα αυτό είναι μία εικόνα που αποδίδει πιστά παρόμοιες εξωτερικές φιλίες, που είναι αποτέλεσμα της λησμοσύνης που φέρνει ο χρόνος στη γη. Αυτό ισχύει όμως μέχρι να έρθει κακός καιρός, όταν, π.χ., τέτοιοι φίλοι συναντηθούν στον άλλο κόσμο ως γυμνά πνεύματα πλέον. Τότε θα δουν εκ νέου, με την πνευματική τους όραση, τη στιγμή που αμάρτησαν μαζί στη γη, και παράλληλα τα μειονεκτήματα που προέκυψαν από αυτή την κοινή αμαρτία, σε αντιδιαστολή με τα πλεονεκτήματα που θα μπορούσαν να είχαν αποκτήσει εάν δεν είχαν αμαρτήσει. Θα τους δούμε, τότε, να αντιμετωπίζει ο ένας τον άλλο με βαθύτατη καταφρόνηση και να ανταλλάσσουν βρισιές και κατάρες. Κι αυτό ασφαλώς δεν είναι εικόνα από τον παράδεισο, όπως φαινόταν προς τα έξω, αλλά είναι η γυμνή κόλαση στον κατώτατο βαθμό.

5. Γι' αυτό, άλλωστε, λέει η Γραφή ότι κάθε άνθρωπος πρέπει να εξετάζει τη συνείδησή του και ότι δεν υπάρχει τίποτα τόσο κρυφό ή μυστικό μέσα στον άνθρωπο που να μην ακουστεί κάποτε δυνατά από τις στέγες των σπιτιών. Αυτό θέλει να πει ότι δεν υπάρχει τίποτα τόσο μύχιο μέσα στον άνθρωπο που να μην αποκαλυφθεί ορατά προς τα έξω, όταν περάσει στη γυμνή κατάσταση του πνεύματος. Για το λόγο αυτό συνιστάται ιδιαίτερα στον καθένα να εξετάσει επακριβώς όλες τις φιλικές και εχθρικές σχέσεις που είχε στη ζωή του. Και θα πρέπει να σκεφτεί καλά πώς θα αντιδρούσε σήμερα αν ξαναζούσε τη μία ή την άλλη σχέση. Γιατί κάθε κάτοικος της γης θα πρέπει να είναι προετοιμασμένος ότι στον άλλο κόσμο θα βρεθεί ολοζώντανα σε όλες εκείνες τις μοιραίες καταστάσεις που στην εγκόσμια ζωή του τού προκαλούσαν τα μεγαλύτερα προβλήματα. Γιατί και ο Κύριος προηγήθηκε με το ίδιο παράδειγμα.
6. Όταν ήταν στον κόσμο πρώτα δικάστηκε από τους εχθρούς Του και σταυρώθηκε ανάμεσα σε άλλους κακούργους και μετά η ψυχή Του δεν ανέβηκε απευθείας στον Ουρανό, παρά κατέβηκε στην κόλαση. Εκεί Τον περίμεναν οι μεγαλύτεροι εχθροί Του, αλλά επίσης και πολλοί παλιοί φίλοι, όπως οι πατριάρχες, πολλοί προφήτες και δάσκαλοι.
7. Εάν κάποιος δεν ξεπληρώσει ό,τι χρωστά σε αυτό τον κόσμο μέχρι την τελευταία δεκάρα, δεν μπορεί να περάσει στο ουράνιο βασίλειο. Γι' αυτό επιβάλλεται να ελέγχει ο καθένας τα παλιά κιτάπια με τα χρέη του, ιδιαίτερα δε εκείνα που τιτλοφορούνται με τη λέξη αγάπη. *Τα χρέη της αγάπης είναι τα πιο δύσκολα και επίμονα για τον άλλο κόσμο.* Πιο εύκολα σβήνεται από την πνευματική μνήμη μια ληστεία εκατομμυρίων παρά ένα χρέος της αγάπης. Γιατί μία ληστεία εκατομμυρίων είναι μεν μία μεγάλη, αλλά μόνο εξωτερική οφειλή που δεν αφορά το πνεύμα. Μα το χρέος της αγάπης συνήθως αφορά ολόκληρο το πνεύμα, επειδή καθετί που είναι αγάπη αποτελεί την καθαυτό ουσία του πνεύματος. Για το λόγο αυτό το πιο επικίνδυνο πράγμα για τον άνθρωπο σε αυτόν τον κόσμο είναι ο επονομαζόμενος «έρωτας», γιατί η κατάσταση αυτή καταλαμβάνει όλο του το πνεύμα. Εάν στη συνέχεια παρουσιαστούν εξωτερικά εμπόδια που δεν αφήνουν να προχωρήσει ένας πρόωρος αμοιβαίος έρωτας, τότε τα πνεύματα αποτραβιούνται πληγωμένα. Βέβαια οι πληγές τους επουλώνονται επιφανειακά με τις διάφορες κοσμικές διασκεδάσεις, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι γιατρεύονται εκ βάθους, το αντίθετο μάλιστα.
8. Όταν έρθει δε ύστερα ο πνευματικός κακός καιρός, τότε οι παλιές αυτές πληγές ανοίγουν εκ νέου. Η δεύτερη κατάσταση μάλιστα είναι πολύ χειρότερη από την πρώτη, όπως στην ιστορία της Γραφής που μιλά για τα επτά κακά δαιμόνια

που εκδιώκονται από το σπίτι. Και εκεί καθαρίζεται το σπίτι με διάφορα εξωτερικά μέσα, ενώ ο κακός εχθρός περιπλανάται σε ξερές ερήμους και στέπες. Αλλά, επειδή δεν βρίσκει μέρος να μείνει εκεί, παίρνει άλλους επτά μαζί του, που είναι ακόμη χειρότεροι και επιστρέφει στο παλιό του σπίτι που έχει καθαριστεί.

9. Το παλιό, καθαρισμένο σπίτι είναι το πνεύμα που καθαρίζεται σε αυτόν τον κόσμο με εξωτερικά μέσα. Το κακό δαιμόνιο είναι η κακή κατάσταση στην οποία βρισκόταν παλιότερα ο άνθρωπος, το οποίο δαιμόνιο έχει εκδιωχθεί στο μεταξύ με τα εξωτερικά μέσα. Τώρα περιπλανιέται σε ξερές ερήμους και στέπες, πράγμα που σημαίνει ότι το πνεύμα του ανθρώπου γιατρεύει και επουλώνει τις πληγές του για να ξεραθούν και να μη ματώνουν άλλο. Αλλά το κακό δαιμόνιο επιστρέφει με άλλα επτά μαζί κι αυτό σημαίνει ότι στη γυμνή πνευματική κατάσταση όλες οι πληγές ξεσκεπάζονται πάλι κι έτσι ανοίγουν ξανά, τώρα όμως με πολύ μεγαλύτερη σφοδρότητα. Κι αυτή η κατάσταση τότε είναι πολύ χειρότερη από την πρώτη.
10. Οπουδήποτε βλέπετε κάποιον να επιτίθεται σε έναν άλλον με καταστροφική μανία και οργή, έχετε μπροστά σας ολοκληρωμένη τη βασική κόλαση.
11. Για το λόγο αυτό εγώ, ο Ιωάννης, ως έμπειρος πλέον, αιώνιος υπηρέτης του Κυρίου, συμβουλεύω όλους τους ανθρώπους, ιδιαίτερα δε τους γονείς, πάνω από όλα να προειδοποιούν και να συμβουλεύουν με μεγάλη προσοχή τα παιδιά τους γι' αυτό το πράγμα που λέγεται έρωτας. Το πόσο πολύ υποφέρει το πνεύμα σε αυτή την κατάσταση, μπορείτε να το δείτε καθαρά από φυσική κιάλας άποψη με τον κάθε νεαρό μαθητάκο που ερωτεύεται πριν της ώρας του γιατί ένας τέτοιος νεαρός είναι σίγουρο ότι έχει διαφθαρεί για όλη του τη ζωή και δεν είναι πια ικανός να κάνει καμία πνευματική πρόοδο. Οποιοδήποτε άλλο πάθος μπορεί να το αποβάλει με μία σωστή καθοδήγηση και να γίνει ένας σωστός άνθρωπος. Αλλά είναι πιο εύκολο να μετακινήσετε ένα βουνό από τη θέση του παρά να βγάλετε από ένα νεανικό μυαλό - ασχέτως φύλου - μία ζωντανή χίμαιρα που έχει εντυπωθεί στο πνεύμα του.
12. Και ένας τέτοιος πρώιμος έρωτας οδηγεί σε ένα ανυπολόγιστα μεγάλο πνευματικό εκφυλισμό, δεδομένου ότι η διαφθορά ή ο ηδονισμός έχουν σαν απώτερο στόχο την εξαπάτηση και παραπλάνηση του πνεύματος.
13. Επειδή, λοιπόν, η αγάπη ανήκει κυρίως στο πνεύμα, γι' αυτό μία εξαπάτηση ή παραπλάνηση της αγάπης ή μία φανερή βλάβη σε βάρος της είναι ο βαθύτατος, έσχατος βαθμός του αληθινού πνευματικού εκφυλισμού ή με άλλα λόγια η καθαυτό κατώτατη κόλαση.

14. Όσα ειπώθηκαν ως εδώ ας τα βάλει ο καθένας ζωντανά και πολύ καλά στο μυαλό του. Στη συνέχεια θα ακολουθήσουν κι άλλες τέτοιες ειδικές παρατηρήσεις.

Παράδεισος και κόλαση είναι δύο πόλοι μέσα στον άνθρωπο

1. Θα πει κάποιος εδώ: Πράγματι, είναι πολύ πιθανό στο τέλος η ιστορία να παίρνει μία τέτοια τροπή και κάθε πληγή που έχει υποστεί το πνεύμα να γίνεται φανερή, όταν αυτό βρεθεί στη γυμνή κατάσταση και τότε να αντιδρά. Αλλά όπως αναλύθηκε στα κύρια σημεία της η βασική κόλαση, δεν καταλαβαίνουμε πώς οι αναμνήσεις μιας πληγωμένης αγάπης από αυτό τον κόσμο, στον άλλο κόσμο εμφανίζονται με μία μορφή που αντιστοιχεί στο πιο χαμηλό επίπεδο της κόλασης. Γιατί ασφαλώς δεν υπάρχει άνθρωπος στη γη που να μην έχει υποστεί τέτοιες πληγές ή να μην τις έχει προκαλέσει σε άλλους. Και αν δεχθούμε ότι στη γυμνή πνευματική κατάσταση οι σχετικές ζωντανές αναμνήσεις παρουσιάζονται σαν βασικές όψεις της κόλασης, αναρωτιόμαστε τότε στα σοβαρά πόσοι άνθρωποι πηγαίνουν τελικά στον παράδεισο σε ένα ολόκληρο αιώνα;
2. Πώς μπορεί να καταδικαστεί τόσο σκληρά ένας άνθρωπος για μια τέτοια αδυναμία; Γιατί τότε βρίσκεται σε μία εντελώς παθητική κατάσταση και αμαρτάνει αναγκαστικά απέναντι στη θεία τάξη, αφού, λόγω της έλλειψης πείρας, του λείπει εντελώς η απαραίτητη δύναμη για να τηρήσει αυτή την τάξη;!
3. Εγώ παρακαλώ όμως όποιον έχει μία τέτοια αντίρρηση, να ξανασκεφτεί πιο διεξοδικά όσα είπαμε προηγουμένως. Δεν είπα εγώ ποτέ ποιοι και πόσοι καταλήγουν στην κόλαση, απλά εξηγώ στον καθένα ποια μορφή έχει η κόλαση μέσα στον άνθρωπο. Γιατί σε όλη τη γη δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος τόσο τέλειος που να μην φέρει μέσα του ολόκληρη την κόλαση στα βασικά χαρακτηριστικά της, όπως φέρει άλλωστε κι ολόκληρο τον παράδεισο.
4. Όπως δε προηγουμένως εξήγησα αναλυτικά τι είναι ο ουρανός μέσα στον άνθρωπο, πώς δημιουργείται και πώς πολλαπλασιάζεται, έτσι πρέπει να δείξω εξίσου πώς δημιουργείται και πώς πολλαπλασιάζεται η κόλαση στον άνθρωπο.
5. Θα ήταν θλιβερό και φοβερά σκληρό εάν ένας άνθρωπος γινόταν αυτομάτως κάτοικος της κόλασης επειδή φέρει μέσα του μια ολοκληρωμένη εικόνα της. Εάν ήταν έτσι τα πράγματα, τότε θα έπρεπε όλοι οι άγγελοι να είναι επίσης πνεύματα του Άδη, γιατί κι αυτοί έχουν μέσα τους την ολοκληρωμένη εικόνα της κόλασης. Εάν δεν ήταν έτσι, τότε κανένας άγγελος δεν θα μπορούσε να

εισχωρήσει σε εκείνο τον τόπο και να φέρει την ηρεμία στα εξαγριωμένα πνεύματα. Κι εγώ ακόμα δεν θα ήμουν ικανός να σας δείξω τον κάτω κόσμο και να σας τον αποκαλύψω αν δεν τον είχα μέσα μου εξ ολοκλήρου. Επιπλέον, για τους κατοίκους του ουρανού θα ήταν επίσης πολύ επικίνδυνο αν δεν είχαν μέσα τους την αντίστοιχη εικόνα της κόλασης, γιατί τότε δεν θα μπορούσαν να δουν όλα όσα καταστρώνει εναντίον τους.

6. Έτσι όμως κανένα πνεύμα σε ολόκληρη την κόλαση δεν μπορεί να επιχειρήσει κάτι χωρίς να το δούμε την ίδια στιγμή μέσα μας.
7. Συγχρόνως, ο παράδεισος και η κόλαση μέσα στον άνθρωπο είναι οι δύο αντίθετες πολιότητες χωρίς τις οποίες αυτός δεν θα μπορούσε να σκεφτεί την ύπαρξη κανενός πράγματος.
8. Ας το εμπεδώσει λοιπόν αυτό ο καθένας ότι εδώ δεν γίνεται λόγος για το ποιος πηγαίνει στην κόλαση -γιατί αυτό θα σήμαινε ότι θα κρίνονταν και θα καταδικάζονταν οι άνθρωποι στη γη- αλλά το μόνο που αναλύουμε εδώ είναι η φύση της κόλασης.
9. Ωστόσο ο καθένας μπορεί να καταλάβει ότι μία τέτοιου είδους διαστρέβλωση του νοήματος της αγάπης στην ουσία της είναι μία σκέτη κόλαση από το γεγονός ότι το υπόβαθρο αυτών των διαστρεβλώσεων είναι η φιλαυτία και η αρχομανία.
10. Γιατί η ζήλεια τι άλλο είναι από την αφύπνιση απλά της φιλαυτίας, της εγωλατρίας και της φιλαρχίας; Ο ζηλιάρης δεν ζηλεύει επειδή το αντικείμενο τού πόθου του δεν του έχει αρκετή αγάπη, παρά επειδή οι απαιτήσεις του δεν γίνονται σεβαστές και επειδή αισθάνεται ότι η αξία του δεν αναγνωρίζεται επαρκώς από το πρόσωπο εκείνο από το οποίο περίμενε τη μεγαλύτερη εκτίμηση.
11. Ερώτηση: Αυτή η συμπεριφορά δεν είναι διαμετρικά αντίθετη με την κατάσταση εκείνη στην οποία κανείς οφείλει να ξε- χάσει τελείως τον εαυτό του χάριν της αγάπης για τον πλησίον του -αδιακρίτως φύλου- ώστε να είναι εντελώς αφοσιωμένος στο καλό τού συνανθρώπου του;
12. Άραγε πώς μπορεί ο κάθε άνθρωπος να υποτάξει αυτή την εσωτερική βασική κόλαση, ώστε να μην είναι πια ενεργή;
13. Αυτό είναι πολύ απλό. Αρκεί να συγχωρεί κανείς με όλη του την καρδιά και να ευλογεί στο όνομα του Κυρίου τόσο εκείνους που τον πληγώσει όσο και εκείνους που έχει πληγώσει ο ίδιος (εννοείται ότι αυτό πρέπει να γίνεται με ειλικρίνεια και σοβαρότητα) και έτσι καθυποτάσσεται αμέσως όλη η κόλαση μέσα στον άνθρωπο.

14.Σας βεβαιώνω ότι ένα μετανοιωμένο βλέμμα προς τον καλό Πατέρα μας είναι αρκετό για να ξεφύγει κάποιος από την κόλαση για όλη την αιωνιότητα! Πάρτε για παράδειγμα τον κακούργο στο σταυρό που ήταν ένας ληστής και δολοφόνος, εντούτοις σήκωσε το βλέμμα του προς τον Κύριο και του είπε με πόνο και συντριβή:

«Όταν έλθεις, Κύριε, στη Βασιλεία Σου και κρίνεις εμάς τους εγκληματίες, Σε παρακαλώ μη με ξεχάσεις και μη με τιμωρήσεις πολύ σκληρά για τα μεγάλα εγκλήματά μου!»

15.Και είδατε ότι ο μεγάλος παντοδύναμος Κριτής τού είπε: «Σήμερα κιόλας θα είσαι μαζί Μου στον παράδεισο!»

16.Ελπίζω ότι από αυτό το αληθινό περιστατικό θα καταλάβει ο κάθε Χριστιανός, που πιστεύει έστω και ελάχιστα, πόσο λίγο χρειάζεται κατά βάση για να καθυποτάξει κανείς, μια για πάντα, στο σύνολό της την πανίσχυρη κατώτατη κόλαση.

17.Παρόμοια με το παραπάνω παράδειγμα είναι η ιστορία της Σαμαρείτιδας στο πηγάδι του Ιακώβ, η οποία είχε σχέση με επτά άντρες. Ο Κύριος τής ζήτησε να Του δώσει να πει και μετά πρόσθεσε: «Αν ήξερες ποιος είναι Αυτός που σου λέει: γυναίκα, δώσε Μου να πιω, τότε εσύ θα Του έλεγες να σου δώσει από το ζωντανό νερό για να μην ξαναδιψάσεις ποτέ πια!» Αυτά ήταν λέξη προς λέξη τα λόγια που ειπώθηκαν εκεί.

18.Ο καθένας βλέπει εδώ πόσο μικρό αντάλλαγμα ζητά ο Κύριος από αυτή την αμαρτωλή γυναίκα για να της δώσει τη Βασιλεία του ουρανού, μόνο μια γουλιά νερό! Επίσης στον κάθε ένα που έχει διαβάσει λίγο τη Γραφή είναι γνωστή η περίπτωση της μοιχαλίδας και της Μαρίας της Μαγδαληνής. Την ενοχή της πρώτης ο Κύριος την έγραψε δύο φορές στην άμμο, ενώ στη Μαγδαληνή επέτρεψε να Του μυρώσει τα πόδια και σε αυτήν παρουσιάστηκε πρώτα μετά την ανάστασή Του. Άλλωστε και με την ιστορία του άσωτου υιού και του εκατοστού πρόβατου που είχε χαθεί υποδηλώνει πόσα λίγα ζητά από έναν αμαρτωλό για να του δείξει έλεος και ευσπλαχνία.

19.Γι' αυτό κι εμείς δεν θέλουμε εδώ να υποδείξουμε ποιος πηγαίνει στην κόλαση, αλλά μόνο πώς αυτή είναι φτιαγμένη.

Αρχές του πάνω και του κάτω κόσμου

1. Έχω πάλι εδώ έναν που δεν με αφήνει σε ησυχία, όπως λέτε κι εσείς, ο οποίος λέει: Σωστά όλα αυτά και το να παρατηρήσει βέβαια κάποιος τις διάφορες όψεις της κόλασης μπορεί να αποφέρει κάποια οφέλη. Αλλά πρώτα πρέπει να ξέρει πότε σε έναν άνθρωπο ή σε μία ολόκληρη κοινωνία τα φαινόμενα της

κόλασης υπερτερούν τόσο πολύ που αυτή γίνεται πια ο κυρίαρχος πόλος· και επίσης πρέπει να ξέρει σε ποιες περιπτώσεις αυτοί που παρουσιάζουν τέτοια χαρακτηριστικά της κόλασης ανήκουν πραγματικά στη δική της σφαίρα. Με λίγα λόγια, κανείς πρέπει να ξέρει επακριβώς ποιος, πώς και πότε πηγαίνει στην κόλαση, γιατί διαφορετικά δεν τον ωφελεί σε τίποτα η γνώση των φαινομένων της, όσο ακριβής κι αν είναι. Όποιος δεν ξέρει πού, πώς και πότε μπορεί να πέσει στα χέρια του εχθρού, είναι ήδη χαμένος. Γιατί ο εχθρός θα του επιτεθεί από την πλευρά εκείνη που αυτός θεωρεί ότι είναι πιο ασφαλής και έτσι είναι βέβαιο ότι δεν έχει ελπίδα σωτηρίας. Εξού και τίθεται το ερώτημα πότε πηγαίνει ένας, οποιασδήποτε κατηγορίας, αμαρτωλός στην κόλαση και πότε όχι.

2. Είναι σωστό που γίνεται αυτή η ερώτηση, καθώς στην Αγία Γραφή υπάρχουν πολλά παραδείγματα, όπου άνθρωποι που είναι εξίσου αμαρτωλοί άλλοτε πηγαίνουν στην κόλαση κι άλλοτε όχι. Όμως εγώ ο Ιωάννης σας λέω ότι μπορεί μεν η ερώτηση αυτή να ακούγεται σαν να έχει κάποιο σοφό έρεισμα, αλλά απέχει παρασάγγας από αυτό. Καθώς σας παρουσιάζω τα φαινόμενα της κόλασης, έμμεσα σας φανερώνω επίσης ποιος αξίζει να πάει εκεί. Ελπίζω ότι κανένας από σας δεν θα συνδυάσει τον όρο κόλαση με ένα συγκεκριμένο τόπο κάθειρξης, όπου μπορεί να καταλήξει κάποιος, αλλά μόνο σαν μία κατάσταση, στην οποία μπορεί να βρεθεί ένα ελεύθερο ον εξαιτίας της ποιότητας της αγάπης του και των πράξεών του. Ο καθένας που είναι σε θέση να σκεφτεί κάπως πιο ώριμα, αντιλαμβάνεται εύκολα εδώ ότι όσο ένας άνθρωπος ενεργεί σύμφωνα με τις αρχές της κόλασης θα ανήκει στη δική της σφαίρα. Και οι αρχές αυτές είναι η εξουσιομανία, η φιλαυτία και η εγωλατρεία. Οι τρεις αυτές αρχές είναι ακριβώς διαμετρικά αντίθετες στις ουράνιες αρχές της ταπεινοσύνης, της αγάπης στον Θεό και της αγάπης στον πλησίον.
3. Είναι πολύ απλό να ξεχωρίσει κανείς τις μεν από τις δε, αφού είναι πιο δύσκολο να ξεχωρίσει τη νύχτα από την ημέρα. Όποιος θέλει να είναι βέβαιος για το αν ανήκει στον πάνω ή στον κάτω κόσμο, ας ερευνήσει προσεκτικά την ψυχή του. Αν η βασική κλίση και η αγάπη της δηλώνει: Και αυτό κι εκείνο είναι δικό μου και θέλω και αυτό κι εκείνο, τα θέλω δηλαδή όλα, τότε ο θετικός πόλος του είναι ακόμη η κόλαση.
4. Εάν όμως η εσωτερική απάντηση λέει: τίποτα δεν είναι δικό μου, όλα είναι του Κυρίου κι εγώ δεν αξίζω το παραμικρό κι ό,τι έχω ή θα έχω δεν ανήκει σε μένα προσωπικά αλλά στα αδέρφια μου, τότε ο θετικός πόλος είναι ο ουρανός.
5. Εάν, λόγου χάρη, δύο άντρες ερωτεύονται την ίδια γυναίκα και ο πρώτος ζηλεύει φοβερά, επειδή βλέπει ότι και ο δεύτερος έχει πιθανότητες να την

κατακτήσει, τότε σε αυτόν ο κυρίαρχος πόλος είναι η κόλαση. Αντίθετα, εάν ο πρώτος της πει: αγαπημένη μου, μόνο εσύ ορίζεις την καρδιά μου. Επειδή σε αγαπώ αληθινά δεν θέλω καμία θυσία από σένα' απεναντίας είμαι πρόθυμος για οποιαδήποτε θυσία, εφόσον είναι για το καλό σου· γι' αυτό από τη δική μου την πλευρά είσαι τελείως ελεύθερη. Κάνε λοιπόν ό,τι θέλεις και όπως σου φαίνεται σωστό και δεν πρόκειται να χάσεις ποτέ την ειλικρινή μου αγάπη και φιλία. Γιατί αν σε πίζα να γίνεις δική μου, τότε θα αγαπούσα μόνο τον εαυτό μου στο πρόσωπό σου και θα ήθελα να σε κάνω σκλάβα μου, μα εγώ δεν αγαπώ την εικόνα του εαυτού μου μέσα σου, αλλά μόνο εσένα την ίδια μέσα μου. Γι' αυτό από μένα είσαι εντελώς ελεύθερη να κάνεις ό,τι θεωρείς ότι θα σε κάνει ευτυχισμένη.

6. Καθώς βλέπετε από μία τέτοια γλώσσα φαίνεται ήδη ο κάτοικος τού ουρανού, γιατί έτσι μιλούν εκεί. Όποιος μπορεί να μιλήσει έτσι από τα βάθη της καρδιάς του δεν έχει πια μέσα του ίχνος από την κόλαση.
7. Όποιος λοιπόν μπορεί να δείξει τέτοια αυταπάρηση σε αυτό το κατ' εξοχήν ευαίσθητο θέμα, θα το κάνει ακόμη πιο εύκολα σε άλλα λιγότερο ευαίσθητα. Ενώ όποιος ζηλεύει και διακόπτει κάθε σχέση με την αγαπημένη του και την καταριέται μέσα από την καρδιά του με περιφρόνηση, μίσος και οργή και το ίδιο αντιμετωπίζει επίσης τον αντίζηλό του, ο άνθρωπος αυτός ακολουθεί με τις πράξεις του την κόλαση που είναι φανερό ότι αποτελεί το θετικό του πόλο.
8. Στον ουράνιο άνθρωπο ο κανόνας είναι ότι όταν διαπιστώνει ότι ο διπλανός του επιθυμεί το ίδιο πράγμα με αυτόν, οφείλει αμέσως να αποτραβηχτεί για να μην του βάλει εμπόδια στην πραγματοποίηση της επιθυμίας του. Γιατί είναι καλύτερο σε κάθε περίπτωση να χάνει κανείς στον κόσμο παρά να κερδίζει κάτι μετά από αγώνα, όσο ασήμαντος κι αν είναι αυτός ο αγώνας.
9. Γιατί όσο περισσότερα θυσιάζει κάποιος εδώ, τόσα περισσότερα θα βρει στον άλλο κόσμο. Όποιος εδώ θυσιάζει ένα φτηνό πουκάμισο, εκεί θα βρει ένα χρυσό· κι αν θυσιάζει δύο, εκεί θα βρει δέκα· και όποιος εδώ θυσιάζει τη γυναίκα που έχει διαλέξει, εκεί θα τον υποδεχτούν εκατό αθάνατες. Όποιος εδώ παραχωρεί ένα κομμάτι γης κι αν είναι το πιο άγονο, εκεί θα του δοθεί ένας ολόκληρος κόσμος. Όποιος εδώ βοηθήσει έναν συνάνθρωπο, αυτόν στον άλλο κόσμο θα τον βοηθήσουν εκατοντάδες άλλοι να βρει την αιώνια ζωή. Επομένως δεν πρόκειται ποτέ να χάσει κανείς αυτό που θυσιάζει εδώ. Όποιος σπέρνει απλόχερα, θα θερίσει απλόχερα, ενώ όποιος σπέρνει λίγο σπόρο θα θερίσει λιγοστό καρπό.
10. Νομίζω ότι θα αρκούν πια όσα είπαμε για να καταλάβει αρκετά καλά ο καθένας πότε κυριαρχεί μέσα του ως θετικός πόλος ο πάνω κόσμος και πότε ο

κάτω. Και έτσι δεν χρειάζεται να ξανάρθει κάποιος με τη γελοία ερώτηση ποιος, πώς και πότε πηγαίνει ο άνθρωπος στον πάνω ή στον κάτω κόσμο. Γιατί κανένας δεν πηγαίνει ούτε στην κόλαση ούτε στον παράδεισο, παρά τα κουβαλά και τα δύο μέσα του.

11. Αν είναι θετικός πόλος η κόλαση, τότε όλος ο άνθρωπος είναι, με τον τρόπο που ζει, η ίδια η κόλαση· εάν όμως είναι ο παράδεισος ο θετικός πόλος, τότε παράδεισος είναι ο ίδιος ο άνθρωπος με τον τρόπο της ζωής του. Άρα ας μη ρωτά κανείς πώς είναι τα πράγματα στον πάνω ή τον κάτω κόσμο, αλλά ας παρατηρήσει τη δική του πολικότητα και θα δει επακριβώς τι όψη έχει ο ένας κόσμος κι ο άλλος.
12. Διότι πουθενά δεν υπάρχει ένας τόπος με το όνομα παράδεισος ή κόλαση, αλλά όλα αυτά είναι ο εαυτός τού κάθε ανθρώπου. Ούτε θα πάει ποτέ κανένας σε ένα άλλο παράδεισο ή σε μια άλλη κόλαση από αυτά που κουβαλά μέσα του.
13. Προηγουμένως όταν ήμασταν σε εκείνο τον κεντρικό ήλιο είχατε αρκετές αποδείξεις και είδατε εκεί διάφορα θαυμαστά πράγματα. Πού ήταν εκείνος ο ήλιος; Μέσα σας ήταν! Πού είμαστε τώρα; Κατά τα φαινόμενα είμαστε στον πνευματικό ήλιο, αλλά στην πραγματικότητα μέσα στον ίδιο σας τον εαυτό.
14. Το πώς είναι αυτό δυνατό σας το δείχνει το κάθε όνειρο, όπως εξηγήθηκε διαφωτιστικότερα πιο πριν. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στη γυμνή πνευματική κατάσταση και μάλιστα με τέλεια καθαρότητα και σαφήνεια, σε αντίθεση με την ονειρική κατάσταση όπου τα πάντα είναι ασαφή. Για να το καταλάβουμε ακόμη πιο καλά αυτό, ας δούμε παρακάτω μερικά παραδείγματα.

Το πνεύμα δημιουργεί τον δικό του κόσμο

1. Ένας που ζωγραφίζει τοπία πολύ καλά και ταυτόχρονα του αρέσουν οι εκδρομές στη φύση, επιστρέφει σπίτι του από μία τέτοια εξόρμηση. Η περιοχή που είδε σε αυτή την εκδρομή τού αρέσει τόσο πολύ που θά 'θελε να μείνει εκεί για πάντα, όμως οι δουλειές του δεν του το επιτρέπουν. Τι του απομένει να κάνει για να βρίσκεται τουλάχιστον φαινομενικά σε αυτή την περιοχή που στα μάτια του είναι πανέμορφη; Σε δύο μεγάλους άδειους τοίχους του καθιστικού του την ζωγραφίζει με μεγάλο ταλέντο τόσο πετυχημένα, που κάθε επισκέπτης αναγνωρίζει με θαυμασμό στη στιγμή αυτή την όμορφη περιοχή που είναι γενικά γνωστή.
2. Ερώτηση: Από πού πήρε ο ζωγράφος μας το πρότυπο για να ζωγραφίσει το αγαπημένο του τοπίο; Διότι δεν είχε στο σπίτι του άλλες απεικονίσεις της περιοχής ούτε είχε κάνει επί τόπου ένα πρόχειρο σκιαγράφημα για να το

αντιγράψει. Αλλά είχε κρατήσει ζωντανά, με τη φαντασία του, τις βασικές γραμμές της περιοχής και αυτές τις απέδωσε μετά, πιστά, πάνω στον τοίχο.

3. Βέβαια ο καθένας το καταλαβαίνει πώς γίνεται αυτό. Αλλά, ασφαλώς, εκείνο που δεν καταλαβαίνει ο καθένας είναι το πώς ο ζωγράφος μεταφέρει το ωραίο τοπίο από τη φαντασία του στον τοίχο και αυτό είναι το ερώτημα που τίθεται εδώ. Στην ουσία πρόκειται για μία πολύ σημαντική διαδικασία της ζωής που αποκαλύπτει πολλά και γι' αυτό θα εμβαθύνουμε λίγο περισσότερο εδώ. Καθώς παρατηρούσαμε τον κεντρικό ήλιο μας προηγουμένως, μάθαμε σχετικά με όλα εκείνα που περιέχονται μέσα στο πνεύμα του ανθρώπου. Εάν δεν υπήρχαν μέσα στο πνεύμα του, πώς θα μπορούσε να σχηματίσει και να συλλάβει μία ιδέα από κάτι που δεν το έχουν ξαναδεί ποτέ τα θνητά μάτια του;
4. Εφόσον ο άνθρωπος μπορεί να έχει από μέσα του ασύλληπτα υψηλές και υπεραισθητές πνευματικές συλλήψεις, άρα πρέπει να περιέχει μέσα του όλα αυτά που η φαντασία του είναι ικανή να παράγει.
5. Η φαντασία του ανθρώπου όμως μπορεί να είναι ή αγνή και καθαρή ή ακάθαρτη. Καθαρή - είναι αλήθεια σπανιότερη - είναι στην περίπτωση όπου το αθάνατο πνεύμα του, αν και βρίσκεται ακόμη μέσα στο σώμα του, είναι ήδη τόσο αυτονομημένο, που οι εικόνες του εξωτερικού κόσμου δεν μπορούν να θολώσουν και να παραμορφώσουν τις καθαρές δικές του εικόνες. Έτσι μπορεί επίσης και η φαντασία να είναι καθαρή, καθώς παρατηρεί απλές εξωτερικές εικόνες, διότι τις συγκρατεί αναλλοίωτες με τη δύναμη της ψυχής και στην κατάλληλη ευκαιρία τις αναπαράγει πιστά όπως είναι στη φύση τους. Ακάθαρτη είναι δε η φαντασία όταν το πνεύμα που είναι ακόμη μέσα στο σώμα του συμπεριφέρεται ακόμη πολύ παθητικά, τόσο ως προς τις εσωτερικές του εικόνες, όσο και ως προς εκείνες του εξωτερικού κόσμου. Όλα είναι τότε φύρδην - μίγδην, τα πνευματικά πράγματα ανακατωμένα με τα φυσικά - έτσι, ένας που κάνει να αναδυθεί μία εικόνα από τη φαντασία του, δεν ξέρει εάν παριστάνει κάτι το πνευματικό ή κάτι το φυσικό στην πραγματικότητα. Σε αυτή την κατηγορία ακάθαρτων εικόνων της φαντασίας ανήκουν όλες εκείνες οι μυστικιστικές αισχύρτες του μεσαίωνα που ζωγράφιζαν έναν παράδεισο πολύ αλλόκοτο, τη δε κόλαση και το λεγόμενο καθαρτήριο σαν ένα πυρωμένο φούρνο κι άλλες παρόμοιες φαιδρότητες.
6. Από αυτά συνάγεται ωστόσο το συμπέρασμα ότι καθώς το πνεύμα συνιστά τη ζωή της ψυχής του, όπως και του σώματός του, πρέπει, εκ προοιμίου, να περιλαμβάνει, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο, όλα όσα περιέχονται σε ολόκληρο το άπειρο - επομένως περιλαμβάνει επίσης τον πάνω και τον κάτω κόσμο και επιπλέον ανάμεσα σε αυτά τα δύο άκρα ολόκληρο το φυσικό κόσμο.

Κι αυτή η απέραντα πλούσια και ζωντανή ιδιότητα του πνεύματος είναι αυτό που ονομάζεται με τη γενική έννοια «φαντασία».

7. Όταν λοιπόν θέλει κάποιος να αντλήσει κάτι από αυτή την υπερπλούσια αποθήκη, το μόνο που χρειάζεται είναι να αφυπνίσει την αγάπη του. Όσο πιο δυνατή γίνεται δε η αγάπη του, τόσο ισχυρότερη είναι η φλόγα της και άρα επίσης η θερμότητα και το φως της.
8. Χάρη σε αυτή την ιδιότητα της αγάπης η αναδυόμενη εικόνα γίνεται επίσης ζωντανή και λόγω του φωτός της αγάπης εντυπώνεται με όλο και μεγαλύτερη σαφήνεια, ώσπου στο τέλος ωριμάζει τελείως, όπως το τοπίο του ζωγράφου μας. Και αυτή η εικόνα που έχει ωριμάσει εντελώς μέσα στον άνθρωπο, χάρη στην ιδιότητα της αγάπης, είναι ο αυθεντικός εσωτερικός κόσμος του πνεύματος.
9. Τώρα ξέρουμε από πού πήρε ο ζωγράφος την εικόνα που ζωγράφησε. Αυτό είναι όμως το λιγότερο, γιατί ξέρουμε και κάτι περισσότερο, ότι δηλαδή με αυτόν τον τρόπο το πνεύμα δημιουργεί τον δικό του κόσμο.
10. Συνάμα ξέρουμε ότι κάθε πράγμα στον κόσμο μπορεί να είναι αντίστοιχα καλό ή κακό, γιατί έτσι το κάνει η αγάπη του ανθρώπου. Εάν η αγάπη είναι σύμφωνη με την τάξη του Θεού, τότε, χάρη σε αυτήν, όλα γίνονται καλά· εάν είναι ενάντια στη θεία τάξη, τότε εξαιτίας της γίνονται όλα κακά. Και με τον τρόπο αυτό κάθε άνθρωπος αναπτύσσει μέσα του τον παράδεισο ή την κόλαση.
11. Κάθε πράξη ή ενέργεια γίνεται εκ των πραγμάτων μέσα στο χώρο και λαμβάνει χώρα με μια ορισμένη μορφή ή, σωστότερα, με μία τελετουργία.
12. Πώς σας φαίνεται μία περιοχή στη γη που υπήρξε θέατρο αποτρόπαιων πράξεων και όπου βλέπετε πάρα πολλά μνημεία αφιερωμένα σε αυτές τις φρικαλεότητες; Σίγουρα σας διαπερνά στα κρυφά ένα ρίγος. Μία τέτοια περιοχή λοιπόν είναι ήδη μία μορφή της κόλασης· διότι, σε αντιστοιχία, διαμορφώνεται και στο πνεύμα επίσης ένας τέτοιος κόσμος που βρίθει από μνημεία αφιερωμένα σε φρικτές πράξεις. Στον κόσμο αυτόν το πνεύμα κοιτά απύθμενα βάθη του παρελθόντος του και βλέπει την αδιόρθωτα κακή συμπεριφορά του. Αλλά το πράγμα αλλάζει ριζικά όταν πάτε σε μία περιοχή όπου κατοικούσαν ανέκαθεν καλής ποιότητας άνθρωποι, που έκαναν πολλά καλά και ευγενή έργα. Εκεί θα αισθανθείτε αμέσως ευχάριστα και άνετα και θα σας καταλάβει ένα ανώτερο αίσθημα, σαν να βρισκόσασταν στον κόλπο του Αβραάμ, πράγμα που σας δίνει προκαταβολικά μία αίσθηση πώς είναι τα πράγματα στον παράδεισο. Στην καθαρά πνευματική κατάσταση το αίσθημα αυτό εκδηλώνεται με την πιο ζωντανή μορφή. Η μορφή αυτή είναι η

πνευματική τοποθεσία του ουρανού και, όπως καταλαβαίνετε, αποτελεί επίσης έργο του πνεύματος.

13. Από τα προηγούμενα βγαίνει φανερά το συμπέρασμα ότι κάθε άνθρωπος δημιουργεί τον εσωτερικό του κόσμο, σύμφωνα με την ποιότητα της αγάπης του - άρα δεν μπορεί ποτέ να πάει σε έναν κάποιο παράδεισο ή σε μία κάποια κόλαση, παρά πηγαίνει απλά στο έργο που έχει δημιουργήσει η αγάπη του. Γι' αυτό λέγεται άλλωστε ότι «τα έργα σας σας ακολουθούν». Όπως δε παρατηρήσαμε εμείς τώρα τις διάφορες όψεις της κόλασης, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο τις γνωρίζουν και οι γνωστοί μας μαθητές. Ας δούμε τώρα τι συμβαίνει με αυτούς στη συνέχεια.

Η περαιτέρω εξέλιξη των μαθητών στον άλλο κόσμο

Το μέσο βασίλειο (ο Άδης)

1. Άραγε επιστρέφουν οι μαθητές μας, μετά από την μαθητεία τους στην κόλαση, στον ουρανό; Αυτή θα ήταν μία πολύ γήινη αντίληψη, δεδομένου ότι στην πραγματικότητα δεν πηγαίνουν ποτέ στην κόλαση, απλά περνούν στην αντίστοιχη κατάσταση για να την παρατηρήσουν μέσα στην προσωπική τους σφαίρα. Αρκεί να τους καταλάβει η απέχθεια για τον αντίθετο πόλο ή για την κατάσταση της κόλασης και αμέσως βρίσκονται πάλι στο θετικό πόλο της δικής τους ουράνιας σφαίρας. Όμως ο ουρανός δεν κατακτάται μόνο με τη γνώση και τη συνειδητοποίηση ούτε με την καλογερίστικη απραξία της σκέτης προσευχής και λατρείας. Αλλά το μόνο που χρειάζεται γι' αυτό είναι έργα αγάπης που αποβλέπουν στο να ωφελήσουν το συνάνθρωπο. Επομένως, για να φτάσουν οι μαθητές μας στον αληθινό ουρανό θα πρέπει να δεχτούν να αναλάβουν μία σοβαρή και έντονη δραστηριότητα.
2. Με λίγα λόγια θα εξηγήσουμε σε τι συνίσταται αυτή. Κοιτάξτε την πνευματική σφαίρα πάνω από τη γη σας που αντιστοιχεί στις φυσικές συνθήκες της, η οποία ονομάζεται «μεσαίο βασίλειο» ή επίσης «Άδης» και είναι περίπου αυτό που οι καθολικοί χαρακτηρίζουν - βέβαια εσφαλμένα σε πολλά σημεία - με τον όρο «καθαρτήριο». Το βασίλειο αυτό μπορεί να παρομοιαστεί πιο εύστοχα με μία μεγάλη αίθουσα εισόδου όπου περνούν απαξάπαντες αδιακρίτως τάξης και κατάστασης κι εκεί προετοιμάζονται, κατά κάποιο τρόπο, για να περάσουν παρακάτω στους καθαυτό χώρους των επισκεπτών.
3. Επομένως ο Άδης είναι εκείνη η πρώτη πνευματική κατάσταση του ανθρώπου που δεν έχει ακόμη αποκοπεί τελείως από τις φυσικές του συνθήκες, στην οποία περνά αμέσως μετά το θάνατό του.

4. Γιατί κανένας δεν περνά κατευθείαν στον ουρανό, εκτός εάν είναι κάποιος που χάρη στην τέλεια αγάπη του για τον Κύριο έχει ήδη στη γη αναγεννηθεί πλήρως κατά το πνεύμα⁷ ούτε κανένας περνά κατευθείαν στην κόλαση, εκτός εάν είναι κάποιος πολύ κακόβουλος που έχει ασεβήσει προς το Άγιο Πνεύμα. Στην πρώτη περίπτωση συνεπώς ακολουθεί ο ουρανός, χωρίς να μεσολαβήσει ένας ενδιάμεσος σταθμός στο μεσαίο Βασίλειο, ενώ στη δεύτερη περίπτωση ακολουθεί αμέσως η κόλαση. Στην πρώτη δε περίπτωση ακολουθεί αμέσως ο ουρανός επειδή ένας τέτοιος άνθρωπος τον φέρει ήδη εσωτερικά σε βαθμό ύψιστης τελειότητας, ενώ στη δεύτερη περίπτωση ακολουθεί κατευθείαν η κόλαση επειδή ένας τέτοιος άνθρωπος δεν έχει τίποτα το ουράνιο πια μέσα του. Αλλά αυτή είναι μία δευτερεύουσα παρατήρηση που δεν αφορά άμεσα στο θέμα μας. Γι' αυτό ας μην μακρυγορήσουμε άλλο, αλλά ας στρέψουμε τα βλέμματά μας εκεί όπου θα δούμε τους μαθητές μας επί το έργον. Αυτό το μεγάλο μεσαίο Βασίλειο είναι το κυρίως εργαστήριο εξάσκησης για όλα τα ουράνια πνεύματα. Έχουν πλήρη απασχόληση εκεί αφού σκεφθείτε ότι στον τόπο αυτό καταφθάνουν πέντε ως επτά χιλιάδες νέες αφίξεις κάθε ώρα της δικής σας ημέρας. Οι νεοαφιχθέντες πρέπει να περάσουν αμέσως από εξέταση και να οδηγηθούν στο μέρος εκείνο που αντιστοιχεί απόλυτα με την ψυχосύνθεσή τους ή με άλλα λόγια πρέπει να οδηγηθούν σε μια τέτοια κατάσταση που να συμπίπτει με τη βασική τους αγάπη. Γι' αυτό είναι ανάγκη να ερευνηθούν και να εξεταστούν όλες οι ροπές, οι τάσεις και οι επιθυμίες τους. Για όπου δείχνουν δε τη μεγαλύτερη ροπή, πρέπει να τους ανοιχτεί πνευματικά ο δρόμος για να είναι ελεύθεροι να πάνε όπου θέλουν.
5. Βέβαια όσο είναι κανείς στη γη, αυτό δεν γίνεται, γιατί κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε πλήρη αναρχία και ασυδοσία και ως αποτέλεσμα θα γινόταν ολόκληρη η γη άντρο ληστών και δολοφόνων. Στο πνευματικό βασίλειο όμως η ελευθερία κινήσεων είναι υπό παρακολούθηση, οπότε ο καθένας μπορεί να ακολουθήσει ανεμπόδιστα τις ορέξεις του, χωρίς επικίνδυνες συνέπειες.
6. Λογικό είναι να ρωτήσει εδώ κάποιος: Εάν έτσι έχουν εκεί τα πράγματα, ποιος πηγαίνει τελικά στον παράδεισο; Εκεί όμως ισχύουν άλλοι όροι καθώς, όπως λέγεται, κάθε γιατρός χρειάζεται να γνωρίσει σε βάθος τον ασθενή του για να μπορέσει να του γράψει το φάρμακο που θα τον θεραπεύσει ριζικά. Γιατί στον άλλο κόσμο μία επιφανειακή θεραπεία δεν ωφελεί σε τίποτα κανένα. Ως εκ τούτου κάθε νεόφερτος στον άλλο κόσμο πρέπει να προβεί κατά κάποιον τρόπο έμπρακτα σε μία γενική ομολογία για τη ζωή του από το Α ως το Ω. Πρέπει να γίνει αυτή η ομολογία πρώτα για να επέλθει μετά μία άλλη κατάσταση, η οποία ονομάζεται «πλήρης απογύμνωση». Από την κατάσταση αυτή όπου το πνεύμα βρίσκεται τελείως γυμνό, περνά σε τρίτη κατάσταση που

ονομάζεται «ερήμωση» ή και «εξάλειψη» όλων των αισθησιακών στοιχείων που φέρνει ο άνθρωπος μαζί του από τον κόσμο της ύλης.

7. Μόνο ύστερα από αυτή τη φάση πηγαίνει πλέον ο άνθρωπος στην καλή περίπτωση στον ουρανό ή στην κακή περίπτωση στην πρώτη κόλαση.
8. Ποια όψη έχει ο τόπος της απόλυτης ερήμωσης, σας το έδειξε αρκούντως ο προηγούμενος οδηγός σας που σας συνόδεψε στην εσπέρια περιοχή, όπου βρεθήκατε μέσα στο ζοφερό σκοτάδι μαζί με τους «βρυσοφάγους». Έτσι έχετε δει πολύ καθαρά την εικόνα του πώς τα πνεύματα περνούν από εκεί σταδιακά στον πρώτο ουρανό ή στην κόλαση.
9. Συνεπώς μπορούμε τώρα να απαντήσουμε στην ερώτηση για τα καθήκοντα που ανατίθενται στους μαθητές μας σε όλες αυτές τις περιπτώσεις. Το έργο τους είναι να εξετάζουν τους νεοαφιχθέντες και να τους ανοίγουν το δρόμο ως τον τόπο της απόλυτης ερήμωσης. Από εκεί και ύστερα δεν έχουν πια καμία δουλειά, καθότι για τα υπόλοιπα πρέπει να φροντίσουν πιο επιτήδεια αγγελικά πνεύματα.
10. Πώς γίνεται μία τέτοια εξέταση και πώς ανοίγεται ένας τέτοιος δρόμος; Προηγουμένως αναφερθήκαμε στο θέμα της ελευθερίας των πνευμάτων να κάνουν ό,τι θέλουν και τώρα θα εκθέσουμε εν συντομία το θέμα αυτό όσο γίνεται πιο καθαρά με τη βοήθεια ενός μικρού παραδείγματος. Ακούστε λοιπόν:
11. Κάθε καθώς πρέπει άνθρωπος που όσο ζούσε εκπλήρωνε όλα τα καθήκοντά του και φεύγοντας από τη γη έλαβε όλες τις καθιερωμένες ευλογίες της εκκλησίας, μόλις φθάσει στον άλλο κόσμο ρωτά αμέσως πού είναι ο παράδεισος. Παρευθύς τον ανυψώνουν κατά τα φαινόμενα στην κατάσταση εκείνη που είναι γι' αυτόν ο παράδεισος.
12. Ένας τέτοιος παράδεισος όμως παρουσιάζεται πάντοτε όπως είναι στην αλήθεια, πράγμα που διαφέρει ριζικά από την ιδέα περί παραδείσου που έχει φέρει μαζί του ο νεόφερτος στον πνευματικό κόσμο. Είναι λοιπόν ευκολονόητο ότι ο αληθινός παράδεισος δεν του αρέσει ιδιαίτερα, όπως εξάλλου δεν θα άρεσε εδώ σε ορισμένους ιεράρχες της εκκλησίας ή φορείς πνευματικών τίτλων εάν θα ήταν κάποια φορά υποχρεωμένοι να λερώσουν τα δικά τους τα χέρια σε μια δουλειά, προκειμένου να βοηθήσουν αυτοπροσώπως τα αδέρφια τους.
13. Για τούτο το λόγο άλλωστε ένας τέτοιος επισκέπτης ζητά αμέσως να φύγει πάλι από εκεί, αφού δεν περνά καλά στον (αληθινό) παράδεισο. Μόλις επιστρέψει δε στη συνηθισμένη του κατάσταση, αναζητεί αμέσως μέσα του εκείνο που τον ευχαριστούσε περισσότερο στη γη. Έτσι βρίσκει για

παράδειγμα ότι η μεγαλύτερη χαρά του στη γη ήταν ωραίες γυναίκες κάθε ηλικίας. Τα πνεύματα που τον εξετάζουν και τον καθοδηγούν το αντιλαμβάνονται αμέσως και του δείχνουν ότι αυτό δεν συνάδει προς τον παράδεισο, καθόσον η επιθυμία του είναι ακάθαρτη. Εκείνος όμως διαμαρτύρεται έντονα και τους λέει: Δεν έχετε παρά να με δοκιμάσετε, οδηγήστε με στις πιο ελκυστικές κυρίες και δεσποινίδες και θα δείτε ότι θα συζητήσω μαζί τους με τον πιο άψογο τρόπο. Μετά από μία τέτοια δήλωση τού γίνεται αμέσως το χατήρι. Τον μεταφέρουν σε τέτοιες καταστάσεις, όπου ζει, ακριβώς όπως τότε που ήταν ενσαρκωμένος, όλες εκείνες τις σκηνές που τόσο τον ευχαριστούσαν όσο ήταν στη γη. Στο σημείο αυτό τα καθοδηγητικά πνεύματα αποσύρονται και τον αφήνουν μόνο του να δράσει όπως θέλει, αν και τον παρακολουθούν συνεχώς αθέατα.

14. Δεν χρειάζεται καν να αναφερθεί ότι το πνεύμα επαναλαμβάνει όλες τις σκηνές ακριβώς όπως στη γη. Ποια είναι λοιπόν η περαιτέρω εξέλιξή του και τι πρέπει να κάνουν μαζί του τα πνεύματά μας θα το παρακολουθήσουμε στη συνέχεια.

**Κάθε ζωή έχει τους δικούς της δρόμους,
που είναι καθορισμένοι
από την αγάπη του Κυρίου**

1. Όταν λήξει μία τέτοια σκηνή όπου ο επισκέπτης ενέδωσε σε ένα από τα κύρια πάθη του, συνήθως τον καταλαμβάνει τότε απέραντη αηδία γι' αυτή τη φευγαλέα διασκέδαση, γιατί διαπιστώνει ότι δεν έχει καμία πραγματική ουσία. Πρέπει να ξέρετε ότι τέτοια πνεύματα κάνουν έρωτα και στον άλλο κόσμο, αλλά, αντί για μια ηδονική διέγερση, αισθάνονται ένα πολύ έντονο ηδονικό πόνο και το γεγονός αυτό τους κάνει να αηδιάσουν μια ώρα αρχύτερα για το πάθος τους.
2. Μόλις υπερνικηθεί με αυτό τον τρόπο ένα τέτοιο πάθος, τότε το πνεύμα ψάχνει μέσα του για κάτι άλλο που τον ευχαριστούσε συνήθως όταν ήταν στον κόσμο, όπως π.χ. κάποιο παιχνίδι. Στην περίπτωση αυτή τον καταλαμβάνει η επιθυμία να βρει συμπαίκτες και η επιθυμία του αυτή ικανοποιείται αμέσως. Πηγαίνει κάπου όπου βρίσκεται μεταξύ φίλων και από την πρώτη κιόλας συνάντηση το μόνο που τους ζητά είναι να κανονίσουν στα γρήγορα ένα παιχνίδι. Στη στιγμή μεταφέρεται σε μία κατάσταση όπου βρίσκει όλα όσα χρειάζεται για το παιχνίδι, όπως τραπουλόχαρτα, χρήματα κ.τ.ό., ακριβώς όπως στο σπίτι του στη γη. Το παιχνίδι αρχίζει, αλλά συνήθως τελειώνει με το να χάσει όλα του τα λεφτά και το σπίτι του. Εξυπακούεται ότι τότε τον καταλαμβάνει ένα μίσος για το παιχνίδι, αλλά δυστυχώς και για τους συμπαίκτες του επίσης που του πήραν

ό,τι είχε και δεν είχε. Παρευθύς όμως εμφανίζονται οι καθοδηγητές του, που του δείχνουν πόσο ποταπό είναι το πάθος του και πώς έτσι απομακρύνεται όλο και πιο πολύ από τον Θεό, αντί να τον πλησιάζει.

3. Με τον ίδιο τρόπο αναδύονται πάλι στο νεόφερτο από τη γη όλα όσα έκανε από τα παιδικά του χρόνια. Ακόμη κι η μουσική, αν το πάθος του γι' αυτήν ήταν περισσότερο αισθησιακό ή αν την ασκούσε κερδοσκοπικά με μία ορισμένη έπαρση, τότε ακόμη κι αυτή αναδύεται εκεί σαν ένα κακό πάθος που εκβάλλεται με την ίδια μέθοδο. Το ίδιο ισχύει για τη ζωγραφική ή για την ποίηση, εν ολίγοις για οποιοδήποτε ταλέντο κάνει τον άνθρωπο στον κόσμο να περηφανεύεται και να καυχιέται και πρέπει να αποβληθεί με ένα παρόμοιο τρόπο.
4. Όλα αυτά όμως πρέπει το πνεύμα να τα κάνει εθελοντικά, καθότι κανένας δεν πιέζεται ποτέ με κανένα τρόπο να κάνει το παραμικρό, γιατί έτσι θα καταδικαζόταν κατά ένα τρόπο· πρέπει, αντίθετα, ο καθένας από μόνος του να κρίνει και να πιέσει τον εαυτό του.
5. Αυτό είναι, κατά προτίμηση, το έργο των οδηγητικών αγγελικών πνευμάτων, δηλαδή το να οδηγούν βαθμηδόν κάθε νεόφερτο στο εσωτερικό του, ώστε να βρει όσα κοσμικά στοιχεία αφομοίωσε σε όλη τη διάρκεια της γήινης ζωής του και μάλιστα κατά σειρά πρώτα τα πιο υλιστικά και μετά τα λιγότερο χονδροειδή.
6. Πολλοί βέβαια και ιδίως οι ρωμαιοκαθολικοί, δεν το βρίσκουν πολύ εντάξει αυτό, επειδή αφενός δεν θέλουν να ακούσουν πια τίποτα για τις εξομολογημένες αμαρτίες τους και αφετέρου επειδή πιστεύουν ότι ο Κύριος κρίνει ειδικά τον κάθε άνθρωπο αμέσως μετά το θάνατό του.
7. Δεν είναι εύκολο γι' αυτούς να δεχθούν ότι ο Κύριος δεν κρίνει ποτέ κανένα κι ακόμη λιγότερο στον κόσμο των πνευμάτων. Αυτό θα ίσχυε από μία άποψη για τον υλικό κόσμο, αν θα ήθελε κανείς να θεωρήσει ως θεία δίκη τις διάφορες τιμωρίες που βρίσκουν τους ανθρώπους που έχουν ξεχάσει τον Θεό, όμως στον κόσμο των πνευμάτων αυτό παύει. Το πνεύμα του ανθρώπου είναι εντελώς ελεύθερο και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Οι ίδιες του οι πράξεις τον κρίνουν όμως ύστερα, καθότι όπως είναι η αγάπη του, έτσι είναι οι πράξεις του και επίσης η ζωή του.
8. Το μόνο που έχει προκαθορίσει από αιώνων ο Κύριος είναι ότι *κάθε ζωή έχει τους συγκεκριμένους της δρόμους, τους οποίους δεν μπορεί ποτέ να εγκαταλείψει*. Οι δρόμοι δε αυτοί είναι τόσο στενά συνυφασμένοι με τη φύση της ζωής, που σε τελευταία ανάλυση συνιστούν την ίδια τη ζωή του ανθρώπου. Εάν θα επιχειρούσε κάποιος να στερήσει σε έναν άνθρωπο τη δυνατότητα να

πάρει ένα τέτοιο δρόμο, τότε θα του στερούσε την ελευθερία του και ως εκ τούτου και τη ζωή του. Μια τέτοια στέρηση θα αποτελούσε στην ουσία μια καταδίκη που θα σήμαινε το θάνατο για το κάθε πνεύμα.

9. Ταυτόχρονα όμως και ο ίδιος ο Κύριος δεν θα ήταν πια τελείως ελεύθερος αν θα στερούσε την ελευθερία έστω και σε ένα μόνο πνεύμα, όπως ένας δικαστής στη γη παύει να είναι ελεύθερος και κρίνεται συνάμα ο ίδιος από τη στιγμή που καταδικάζει έναν άνθρωπο σε φυλάκιση. Γιατί μπορεί κατά τις άλλες ενέργειες του να είναι ελεύθερος, όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι δέσμιος της απόφασής του αυτής. Διότι, όσο υποφέρει ο καταδικασμένος μέσα στη φυλακή, τον συνοδεύει η καταδικαστική απόφαση του δικαστή, η οποία θα παραμείνει εξίσου στη φυλακή όσο βρίσκεται εκεί ο φυλακισμένος. Στον υλικό κόσμο είναι αλήθεια ότι μία τέτοια συν-φυλάκιση δεν διακρίνεται πολύ καθαρά, αλλά στον πνευματικό είναι ολοφάνερη και δραστηκότητα.
10. Ο Κύριος βέβαια από την απέραντη αγάπη και ευσπλαχνία Του έχει θέσει ένα στόχο για την κάθε ζωή σε απόλυτη αντιστοιχία με τις βασικές της κλίσεις και προτιμήσεις. Και ο στόχος αυτός πάλι δεν είναι μία καταδίκη, παρά μόνο ένα σημείο συγκέντρωσης στο οποίο το κάθε πνεύμα οφείλει να ξαναβρεί τη διάσπαρτη ζωή του και να αναγνωρίσει τις συνέπειές της. Ένας τέτοιος στόχος μπορεί να είναι τόσο η κόλαση όσο και ο παράδεισος· η δε κυρίως ασχολία των γνωστών μας αγγελικών πνευμάτων στο μεσαίο βασίλειο είναι να οδηγήσουν τα πνεύματα, διαφυλάσσοντας την πλήρη ελευθερία τους, στον ένα ή στον άλλο στόχο.
11. Το πώς γίνεται αυτή η καθοδήγηση το έχουμε δει ήδη, όπως και το τι συμβαίνει κατόπιν με το κάθε καθοδηγούμενο πνεύμα. Έτσι το μόνο που μας μένει είναι να μάθουμε ποια άλλη εργασία περιμένει τα καθοδηγητικά πνεύματα μετά από αυτό το έργο.

Η περαιτέρω καθοδήγηση των μαθητών

προς τον ουράνιο στόχο τους μέσα από τους

πλανήτες και τις επτά σφαίρες του ήλιου

1. Ούτε κι εδώ θα έχουμε δυσκολίες, καθόσον αρκεί να σκεφθούμε ότι, εκτός από αυτή τη γη, υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός ουράνιων σωμάτων που κατοικούνται επίσης από ελεύθερα όντα. Δεν θα είναι δύσκολο να ανακαλύψουμε ποια ασχολία περιμένει στη συνέχεια τα γνωστά μας πνεύματα. Κάθε πλανήτης ανήκει σε ένα ολόκληρο πλανητικό σύστημα και κάθε ένα από αυτά είναι αλληλένδετο και αλληλεπιδρά με το άλλο.

2. Το πλανητικό σύστημα του δικού σας ήλιου είναι πάντως το πρώτο όπου δραστηριοποιούνται τα πνεύματά μας. Πρώτο στη σειρά έρχεται το φεγγάρι, όπου όμως λειτουργούν περισσότερο ως τιμωροί παρά ως δάσκαλοι με ελευθερία δράσης. Εδώ ο ρόλος τους είναι δηλαδή περίπου αυτός που παίζουν σε σας οι δάσκαλοι του δημοτικού σχολείου, οι οποίοι, μαζί με το βιβλίο, κρατούν κι ένα ραβδί στο χέρι.
3. Το γιατί αυτό είναι απαραίτητο εδώ, το ξέρετε πολύ καλά. Ξέρετε επίσης πώς είναι η κατάσταση στη σελήνη⁴, πώς ζουν οι κάτοικοί της και πώς διδάσκονται τα μαθήματά τους. Γι' αυτό δεν μένει τίποτα άλλο να πούμε σχετικά.
4. Φεύγοντας από εκεί οι δάσκαλοι και οι μαθητές τους, δεν πηγαίνουν κατευθείαν στον Ουρανό, αλλά στην πνευματική σφαίρα του πλανήτη Ερμή, όπου βρίσκονται άλλοι ανώτεροι δάσκαλοι. Από τον Ερμή περνούν στην Αφροδίτη και από εκεί στον Άρη, για να μάθουν καλύτερα τι είναι ταπείνωση. Όσοι δεν αποκτήσουν ούτε στον Άρη το σωστό βαθμό ταπεινοσύνης, κάνουν, στη συνέχεια, ένα σταθμό στους τέσσερις μικρούς πλανήτες. Εκείνοι όμως που αποκτούν ένα μεγάλο βαθμό ταπεινοφροσύνης, ανυψώνονται κατευθείαν στο επίπεδο του Δία. Μετά το Δία περνούν στον υπέροχο Κρόνο, από εκεί στον Ουρανό και, τέλος, στον τελευταίο πλανήτη που σας είναι γνωστός με το όνομα Μίρων (Ποσειδών), εννοείται όμως πάντοτε μόνο στην πνευματική σφαίρα αυτών των πλανητών.
5. Θα μπορούσε, φυσικά, να ρωτήσει κάποιος εδώ: Είναι αυτός ο συνηθισμένος δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουν όλα τα πνεύματα για να φτάσουν κάποτε εν τέλει στον Ουρανό;
6. Όχι, βέβαια, διότι αυτό το δρόμο τον ακολουθούν υπό την καθοδήγηση των γνωστών μας πνευμάτων μόνο οι άνθρωποι εκείνοι που στη γη ζούσαν πολύ έντονα, με βάση τις φυσικές και τις αισθησιακές ορμές τους. Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να οδηγηθούν στην αγάπη και στη σοφία του Κυρίου από το δρόμο της γνώσης που αποκτάται μέσω εμπειρίας, ο οποίος φυσικά είναι αρκετά μακροχρόνιος. Κι αυτό γιατί ο φυσικός αισθησιασμός οφείλεται στο γεγονός ότι ο άνθρωπος αφομοιώνει εκείνη την ενέργεια που εσείς την ονομάζετε πλανητική.
7. Βέβαια κανένας δεν είναι αναγκασμένος να αφομοιώσει παθητικά αυτή την ενέργεια. Με τη διέγερση της σάρκας όμως και με άλλες διασκεδάσεις που διεγείρουν τον αισθησιασμό του, ανοίγεται σε τέτοιες επιρροές και έτσι τις αφομοιώνει κατά το ήμισυ παθητικά και κατά το ήμισυ ενεργητικά. Αλλά επειδή αυτές οι επιρροές είναι στην πλειοψηφία τους αισθησιακής φύσης, είναι

---

4 * Σ.τ.μ. βλ. το βιβλίο του Λόρμπερ «Γη και Σελήνη»

και αρνητικές· έτσι ο άνθρωπος που κατέχεται πνευματικά από τέτοιες δυνάμεις, δεν μπορεί να περάσει στη βασιλεία του ουρανού, αν δεν απαλλαγεί πρώτα από όλες αυτές τις μορφές κατοχής.

8. Έτσι π.χ. όταν σε κάποιον αρέσουν υπερβολικά τα ταξίδια ή το εμπόριο, αυτό είναι μία επιρροή του Ερμή, όπως ήταν γνωστό και στους σοφούς της αρχαιότητας. Από την Αφροδίτη προέρχεται η ερωτική διάθεση και η αίσθηση του ωραίου, πράγμα που γνώριζαν επίσης οι αρχαίοι σοφοί· από τον Άρη η πολεμοχαρής και φίλαρχη διάθεση, πράγμα επίσης γνωστό στους αρχαίους σοφούς· από το Δία μία υπερβολική φιλοδοξία και δοξομανία, συνδυασμένη με σχολαστικισμό, που απορρέει από μία μεγάλη πολυμάθεια· από τον Κρόνο μία εύκολη διέγερση των παθών και των επιθυμιών· από τον Ουρανό μία έντονη αγάπη για τη μεγαλοπρέπεια και από το Μίρωνα μία εξεζητημένη έλξη για όλων των ειδών τις τέχνες, όπως η μουσική, η ποίηση, η ζωγραφική, αλλά και για τη μηχανική και την κάθε μορφής τεχνική.
9. *Ας σημειωθεί ότι εδώ δεν λέμε ότι ο άνθρωπος παίρνει κάποια τέτοια ιδιότητα από τους πλανήτες. Αλλά ο καθένας έχει εξαρχής όλα αυτά μέσα του στο σωστό μέτρο και μπορεί να τα αναπτύξει και να τα χρησιμοποιήσει σωστά. Αλλά όταν ο άνθρωπος ρίχνει υπερβολικό βάρος στον ένα ή στον άλλο τομέα, υπερβαίνει το μέτρο της επιρροής ενός τέτοιου πλανήτη, διότι υπερτονίζει τον εσωτερικό του πλανήτη και έτσι παραδίδεται στην επήρειά του. Καθώς αφυπνίζει ένα ιδιαίτερο πάθος για ένα τομέα, αφήνει ανεμπόδιστους τους δύο πόλους να διεπιδρούν ανεξέλεγκτα μεταξύ τους. Αυτό δεν πρέπει να έχει δυσκολία να το καταλάβει όποιος συγκρότησε κάτι από τις προηγούμενες εξηγήσεις μου, για την αιτία της όρασης, σύμφωνα με τις οποίες κανένας δεν μπορεί να δει κάτι αν δεν το έχει μέσα του. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο τέτοια πνεύματα είναι υποχρεωμένα να υποστούν το ταξίδι στους πλανήτες, ώστε μέσω της οδού της εμπειρικής γνώσης να αφήσουν κατά κάποιο τρόπο τα ξένα στοιχεία εκεί από όπου τα πήραν.*
10. Όταν τελειώσουν και με αυτήν τη μαθητεία, πηγαίνουν στον ήλιο, όπου καταρχάς πρέπει πάλι να ολοκληρώσουν τον κύκλο των μαθημάτων πάνω στις ίδιες πλανητικές ιδιότητες· εδώ όμως δουλεύουν πάνω στη βάση των ιδιοτήτων αυτών. Αφού τελειώσουν κι αυτό το σχολείο, τότε γίνονται πια κατώτεροι επιτηρητές των μικρών παιδιών.
11. Οι δε οδηγοί τους γίνονται εδώ κύριοι δάσκαλοι. Και μόνο όταν τελειώσουν μία σχολή, σε βαθμό τελειότητας, τότε πλέον γίνονται δεκτοί ως πολίτες της ιερής ουράνιας Ιερουσαλήμ. Αρχικά όμως κι εκεί πρέπει να είναι οι τελευταίοι των τελευταίων, ενώ οι καθαυτοί πολίτες της τους καθοδηγούν σε διάφορες

ουράνιες εργασίες που είναι τόσο μεγαλειώδεις και πολλές, που ένας ολόκληρος κόσμος γεμάτος με βιβλία δεν θα τις χωρούσε. Γιατί όπως οι δημιουργίες του Κυρίου είναι άπειρες, ίδιο άπειρα πολύμορφες είναι και οι εργασίες των αγγέλων στον ανώτατο ουρανό.

12. Τώρα ξέρετε επομένως για της εξέλιξη και τον τελικό προορισμό των παιδιών που γίνονται άγγελοι και έτσι γνωρίζετε επίσης για την πνευματική οργάνωση του ήλιου. Στο σημείο αυτό τελειώνει και η διδασκαλία μου σε σας. Γι' αυτό γυρίστε πάλι εκεί που σας περιμένει ο ίδιος ο Κύριος.

(Η συνέχεια στο βιβλίο...)